

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Segon període

Sèrie P - Número 16
1 de juny de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 11, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 310-00060/09) p. 4

Pregunta

al Govern sobre les mesures per a adaptar el model lingüístic escolar a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i a les sentències del Tribunal Suprem (tram. 310-00062/09) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la situació de les obres de prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00063/09) p. 6

Pregunta

al Govern sobre l'operació policíaca a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 310-00064/09) p. 7

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'ordre públic a la plaça de Catalunya de Barcelona (tram. 310-00065/09) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les millores del servei de trens de rodalia relatives a la seguretat, els horaris per al Maresme i la línia 8 (tram. 310-00066/09) p. 9

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del nou mapa de velocitats als accessos a Barcelona (tram. 310-00067/09) p. 10

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació en el marc del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa (tram. 310-00068/09) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del conseller d'Interior amb relació a les operacions policíaqes a Barcelona i a Lleida del 27 de maig de 2011 (tram. 310-00061/09) p. 12

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la càrrega dels Mossos d'Esquadra a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 317-00040/09) p. 14

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la negociació per a aprovar els pressupostos de la Generalitat per al 2011 (tram. 317-00039/09) p. 15

→

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les polítiques d'exclusió i la governabilitat
a l'Ajuntament de Badalona (tram. 317-00041/09) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat
com a eina per a sortir de la crisi (tram. 317-00038/09) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els marges d'estalvi en els pressupostos de la Generalitat
(tram. 317-00042/09) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos de la Generalitat amb relació a la recuperació econòmica
i la consolidació de l'estat del benestar (tram. 317-00043/09) p. 20

Situació

de comptabilitat d'un diputat (tram. 234-00013/09) p. 21

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost
sobre successions i donacions (tram. 200-00003/09) p. 21

Projecte de Llei

de modificació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries (tram. 200-00004/09) p. 35

Proposició de Llei

de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya
(debat de totalitat) (tram. 202-00018/09) (retirada) p. 48

Proposició de Llei

de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda
de les persones físiques per les despeses realitzades per a la contractació de la cobertura mèdica
per assegurances de salut privades (debat de totalitat) (tram. 202-00020/09) p. 53

Proposta de resolució

de creació d'una comissió parlamentària d'estudi sobre seguretat viària (tram. 252-00003/09) p. 63

Procediment

per a designar un membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00003/09) p. 63

Interpелlació

al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el dret a l'habitatge
(tram. 300-00049/09) p. 63

Interpелlació

al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00051/09) p. 69

Interpелlació

al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència
en les celebracions esportives (tram. 300-00050/09) p. 74

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment
del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat
en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de
documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació, i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00013/09). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió (dictamen: BOPC 70, 59).
3. Projecte de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions (tram. 200-00003/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 63, 11.)
4. Projecte de llei de modificació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries (tram. 200-00004/09). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única. (Text presentat: BOPC 75, 5.)
5. Proposició de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya (tram. 202-00018/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 23, 13.)
6. Proposició de llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques per les despeses realitzades per a la contractació de la cobertura mèdica per assegurances de salut privades (tram. 202-00020/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 27, 12.)
7. Proposta de resolució de creació d'una comissió parlamentària d'estudi sobre seguretat viària (tram. 252-00003/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència i Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació. (Text presentat: BOPC 76.)
8. Procediment per a designar una terna per al nomenament d'un magistrat o magistrada del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (tram. 284-00048/08). Grups parlamentaris. Designació.
9. Procediment per a designar un membre del Consell Social de la Universitat de Lleida (tram. 284-00003/09). Grups parlamentaris. Designació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el dret a l'habitatge

(tram. 300-00049/09). Salvador Milà i Solsona, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

11. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00051/09). Pere Aragonès i Garcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives (tram. 300-00050/09). Subgrup Parlamentari Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre l'educació primària (tram. 300-00053/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el millorament del finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua (tram. 300-00055/09). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les actuacions previstes en matèria de turisme (tram. 300-00054/09). Rafael Luna Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre el Pla estratègic per a modernitzar la justícia (tram. 300-00052/09). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seguretat ciutadana als municipis (tram. 302-00033/09). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del sistema sanitari (tram. 302-00034/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica i l'estat de les finances públiques (tram. 302-00035/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les retallades pressupostàries i llurs efectes en el servei públic de salut (tram. 302-00036/09). Uriel Bertran Arrué, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de les retallades en serveis socials i en equipaments (tram. 302-00037/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació del personal de la funció pública (tram. 302-00038/09). Mercè Civit Illa, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió.

I comunico a les senyores diputades i als senyors diputats que el punt vuitè de l'ordre del dia, a petició

del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, queda posposat.

També, permetin que doni la benvinguda a la diputada Maria Senserrich que, a partir d'avui, es reincorpora plenament a les seves tasques parlamentàries un cop finalitzat el període de maternitat; no així la diputada Laura Vilagrà que, com en altres plens, el seu vot queda delegat en la portaveu del seu grup, l'honorable senyora Anna Simó.

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia amb les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre el compliment del principi de seguretat jurídica (tram. 310-00060/09)

En primer lloc, la pregunta al Govern a respondre en el Ple oralment sobre el compliment del principi de seguretat jurídica. Formula la pregunta la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias presidenta. Honorable vicepresidenta, a mi grupo le gustaría saber si el actual Gobierno de Cataluña tiene la intención de acometer la revisión y adecuación de todas las normas promulgadas y vigentes hoy en Cataluña que puedan no ser ajustadas a derecho, a la luz de las últimas sentencias judiciales, tanto del Tribunal Supremo como del Constitucional.

Gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, el marc regulat en la Llei general d'educació de Catalunya, la LEC, estableix perfectament i legalment les bases del nostre sistema lingüístic.

La presidenta

Té la paraula, per replicar, la il·lustre senyora diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Honorable vicepresidenta, en Cataluña se promovió durante cuatro años un desarrollo legislativo conforme a un *estatut* provisional pendiente del dictamen de constitucionalidad por parte del órgano competente. Dado que este Estatut provisional difiere del estatuto legalmente vigente en Cataluña en aspectos que ya habían sido objeto de desarrollo normativo, entendemos que, para garantizar la seguridad jurídica en Cataluña, se debería de revisar y adecuar toda esta normativa a

la legalidad vigente, de acuerdo con los principios, primero, de jerarquía normativa, es decir, Constitución y Estatut, y, segundo, de lealtad constitucional. Pues nos resulta sorprendente que instancias como el Tribunal Supremo, hoy, ya con cinco sentencias, tengan que recordar a la Generalitat que su sistema educativo de inmersión lingüística en catalán es, con palabras de las sentencias, «absolutamente incompatible con la Constitución», y, literalmente, lo inste por cinco veces con la expresión literal «deberá adoptar cuantas medidas sean precisas para adaptar su sistema de enseñanza reintroduciendo el castellano como lengua vehicular». No estamos hablando de tres, cinco, ni diez casos, estamos hablando del sistema de enseñanza.

Honorable, vicepresidenta, las competencias delegadas por el Estado se han de desempeñar con lealtad y sometimiento pleno a la ley y al derecho. Nos preocupa que su Gobierno, como han hecho los gobiernos anteriores de Cataluña, continúe anteponiendo sus proyectos políticos separatistas por encima de la ley y del respeto a los poderes del Estado de derecho. Un gobierno sólo puede hacer lo que le permite la ley y no lo que le gustaría, como cualquier ciudadano. No les estoy pidiendo, a ustedes, más de lo que ustedes nos piden a cada uno de nosotros.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, les competències que nosaltres estem aplicant són les que recull l'Estatut de Catalunya, i, en la sentència del Tribunal Constitucional darrera –per tant, absolutament vigent– no es modifica la sentència de l'any 94, també del mateix Tribunal Constitucional, en la qual es reconeix plenament que és la Generalitat la que té la potestat de determinar en quina proporció s'utilitzen les dues llengües en el nostre sistema educatiu. Un sistema educatiu que recull, a més, des del 2006, la petició, que les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya indicaven, per tal que, en el procés de preinscripció, les famílies puguin indicar quina és la llengua habitual de l'alumne per si vol sol·licitar l'atenció individualitzada que preveu la Llei d'educació de Catalunya, que en els primers ensenyaments hi té dret. Aquests són...

Doncs, aquesta és la realitat. Estem perfectament a norma i els centres que estaven citats en alguna d'aquestes sentències han complert perfectament amb el seu contingut.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les mesures per adaptar el model lingüístic escolar a la sentència del Tribunal

Constitucional sobre l'Estatut i a les sentències del Tribunal Suprem.

Pregunta

al Govern sobre les mesures
per a adaptar el model lingüístic escolar
a la sentència del Tribunal Constitucional
sobre l'Estatut i a les sentències
del Tribunal Suprem (tram. 310-00062/09)

Formula la pregunta l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, hi han cinc sentències del Tribunal Suprem..., cinc sentències i les que cauran, perquè la sentència del Constitucional és doctrina, tot i que vostè pensi que les del 94 no queden invalidades per la del 2010, és una nova doctrina jurídica que ha fet vostè, avui, aquí; en qualsevol cas, cinc sentències del Suprem que diuen el següent: «El sistema educativo debe adoptar cuantas medidas sean necesarias para adaptar su sistema de enseñanza a la nueva situación creada por la declaración de la sentencia 31/2010 del Constitucional, que considera también al castellano como lengua vehicular de enseñanza junto al catalán.» «Junto con», «conjuntamente», senyora consellera, les dues llengües són vehiculars; sentència del Constitucional, cinc sentències del Suprem.

Què pensa fer el seu Govern per adaptar-se a la legalitat vigent? I, per molt que vostè cregui que les lleis no tenen altres normes per sobre, l'Estatut i la Constitució estan per sobre de la Llei d'educació i s'han d'adaptar la Llei d'educació i el sistema a la Constitució i a l'Estatut, i no al revés.

Què pensa fer el seu Govern? Nosaltres li hem enviat una carta, al senyor Mas, per demanar trobar un punt de convivència lingüística a les escoles, que s'adapti, per una banda, al sistema educatiu legal, i, per una altra, a un sistema de qualitat on hi hagi un 40 per cent de classes en català –per tant, que sigui llengua vehicular–, un 40 per cent de classes en castellà –per tant, que s'hi incorpori el castellà– i incorporar un 20 per cent de classes en anglès. El mateix model, sense anar més lluny, que el d'algunes de les escoles privades a les quals vostè porten els seus fills o que els agrada molt defensar aquest model; el mateix model, no anem més lluny, només amb això.

Està vostè d'acord a aplicar aquest model de convivència lingüística, adaptar-se a la legalitat i, per tant, trobar un punt de trobada entre tota aquesta cambra i garantir els drets constitucionals dels nostres ciutadans?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquest punt de trobada que vostè reclama és exactament la Llei d'educació de Catalunya amb un ampli suport d'aquest Parlament.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora consellera, vostès no són profetes ni tenen les taules de la llei. Vostès són servidors públics sotmesos al poder de la llei, no són profetes; no són, aquí, defensors d'una religió ideològica que porta, en definitiva, a aplicar un model al marge de la Constitució.

Per tant, li demanem que compleixin amb els drets constitucionals, que no depenen ni del seu Govern, ni del Govern anterior, ni de cap majoria parlamentària autonòmica, depenen dels drets d'una constitució: és l'abecé d'un sistema democràtic i constitucional.

Jo no m'imagino el governador de Nova York o d'un altre estat dels Estats Units trepitjant la Constitució, incomplint l'Estatut, i, en aquest cas, incomplint les lleis, i, a més a més, dient que no pensa complir-les. Això és el que estan fent vostès.

Miri, senyora consellera, vostès, com a Govern, i vostè personalment, evidentment, si no fa complir aquesta sentència, queda inhabilitada políticament per defensar la legalitat a Catalunya. Però ara cal veure si vostè també queda inhabilitada judicialment; ara, cal veure-ho, però vostè queda inhabilitada políticament.

Li demano que raonin, que entrin en raó, que no es desacatin sentències i que puguem trobar aquest punt i que no hàgim d'anar per la via...

La presidenta

Se li ha exhaurit el temps, senyor Rivera.

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Aquí, si hi ha algun fonamentalisme, és el del seu grup, senyor Rivera; només cal repassar els ordres del dia dels plens des de fa molts anys, des que vostès són en aquesta cambra.

Permeti'm que clogui aquesta meua intervenció, i li ho llegeixo, perquè ho tingui clar, que el Tribunal Constitucional, en la seva sentència 337/1994, declara que els preceptes de la Llei de normalització lingüística de Catalunya són plenament conformes amb la Constitució espanyola, i és en aquest sentit que la sentència del darrer Estatut reconeix també la seva validesa i la seva aplicació.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de les obres de prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa.

Pregunta

al Govern sobre la situació de les obres de prolongació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa (Vallès Occidental) (tram. 310-00063/09)

La formula l'il·lustre senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialista.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, volem saber les raons de la paralització d'aquestes obres de prolongació o de perllongament dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Terrassa i sobre el calendari definitiu per a la finalització de les mateixes obres.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat
(Lluís Miquel Recoder i Miralles)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Labandera, estem parlant d'unes obres de perllongament de Ferrocarrils a Terrassa amb una longitud de quatre quilòmetres i mig, i 3,1 s'han excavat en un bitúnel, amb dues tuneladores bessones de 6,90 metres de diàmetre d'excavació.

Aquest perllongament afegirà tres estacions –Vallparadís Universitat, Terrassa Estació del Nord i Terrassa Nacions Unides– que donaran servei al centre històric, a la zona universitària, a una zona nova de creixement, i, a més, també crearan un important intercanviador Ferrocarrils-Rodalies.

Tot això servirà per millorar les comunicacions de Terrassa amb el Vallès Occidental, amb Barcelona, amb el conjunt de l'àrea metropolitana, i, alhora, també la ciutat de Terrassa tindrà la seva pròpia xarxa de metro, una xarxa integrada en el sistema de transport metropolità.

Calculem que aquesta prolongació apujarà el nombre de viatgers fins a 32.000; és a dir, el doble del que l'estan utilitzant en aquest moment. És una obra d'un impacte important que el nostre Govern es compromet a finalitzar en els terminis previstos.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. Conseller, el passat 26 d'abril, en la reunió de la Comissió de Seguiment de les Obres

de Perllongament de Ferrocarrils a Terrassa, representants del seu departament van informar l'ajuntament i els veïns que les obres estaven paralitzades i que no podien continuar fins que l'aprovació dels pressupostos garantís els recursos.

Fem una mica d'història sobre el tema dels temps i els calendaris. Un diputat d'aquesta cambra, que dona suport al Govern i que també ha estat candidat a l'alcaldia de Terrassa, va manifestar públicament en un debat que el termini d'aquestes obres era el maig del 2012. Vostè, personalment, a l'alcalde de Terrassa, en reunió demanada pel mateix alcalde, senyor Pere Navarro, doncs, li va manifestar que en el primer trimestre del 2012.

A pregunta d'aquest diputat, pregunta escrita d'aquest diputat, vostè respon «al llarg del 2012», amb la qual cosa el que entenem i el que sabem després de la paralització de cinc mesos d'aquesta obra és que «el més calent és a l'aigüera», amb relació a l'entrada en funcionament d'aquest perllongament.

És cert que, ara, en els pressupostos, en la pàgina dedicada a mobilitat, surt la continuïtat d'aquesta obra: una obra que estava amb el seu finançament garantit, una altra cosa són els problemes de tresoreria, que podem comprendre, per fer el pagament o fer front a les certificacions d'obra.

Però també li dic que, en aquest anunci que fa de pressupostos, senyor conseller, ha caigut una de les estacions. Perquè no consta en l'anunci que vostès tinguin previst durant el 2012 –així es desprèn del que diu– l'estació UPC - Vallparadís, amb la qual cosa, conseller, tornem a tenir un ball de dades que no ens serveix. I ens temem que aquells rumors que corren, oficiosament, que l'obra ni s'acabarà el 2012 puguin ser veritat.

Li volem demanar, conseller, per als veïns de Terrassa, per a l'Ajuntament de Terrassa que tinguin la informació adequada, quin és, realment, el calendari de l'obra, quan pensa, vostè, reiniciar les obres i quan creu que es pot posar en funcionament aquest perllongament.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé. Senyor Labandera, ja que hi insisteix, entraré en més detalls. Permeti'm que li recordi que aquesta obra no porta aturada cinc mesos; aquesta obra es va aturar el mes de juny de l'any 2010, eh? Per tant, nosaltres no estàvem en el Govern en aquell moment, i es va fer també la reprogramació del finançament de l'obra.

Des de l'inici dels treballs, el mes d'octubre del 2003, es va executar obra per valor de 276 milions d'euros i se n'han pagat 76 només. És a dir, s'ha fet un 70 per cent de la feina i només se n'ha pagat un 19 per cent. Vostè diu: «problemes de tresoreria». Bé, no sé quan pensaven pagar; però no sols es va endarrerir el pagament, sinó que també es va aturar l'obra. Els puc

confirmar que a hores d'ara l'obra està aturada. Però està aturada perquè la va aturar el Govern anterior, i això va ser cap al mes de maig de l'any 2010. I a més també em consta que plantejaven reajustar el termini d'execució, que és una manera de dir que pensaven endarrerir el termini d'acabament.

Doncs bé, nosaltres pensem fer marxa enrere amb aquestes dues accions. Reprendrem l'obra, i a més ho farem ben aviat. I encara farem una altra cosa: tornarem als terminis d'execució previstos. Per tant, li puc confirmar que acabarem el perllongament amb les tres noves estacions a Terrassa durant l'any 2012. Això és el que farem.

Per tant, és a causa d'una mala praxi que, en tot cas...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, moltes gràcies, senyora...

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'operació policíaca a la plaça Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011.

Pregunta

al Govern sobre l'operació policíaca a la plaça de Catalunya de Barcelona del 27 de maig de 2011 (tram. 310-00064/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Llena, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Llena i Cortina

Gràcies, molt honorable presidenta. En un primer moment, senyor Puig, ens va semblar encertat que vostè assumís tota la responsabilitat de l'operació de desallotjament de la plaça de Catalunya, tota la responsabilitat d'una operació inadequada, temerària, desafortunada i única en tot l'Estat espanyol, que va posar en perill la mateixa integritat física dels mossos d'esquadra, que va comportar un elevat nombre de ferits i que va fer que pel món passegés una imatge de descrèdit de la nostra ciutat.

Ningú posa ni vol posar en dubte la feina dels Mossos; és evident que responen a ordres dels seus superiors polítics. Ens hauria semblat bé la seva assumpció de responsabilitat si hagués estat acompanyada d'una mínima autocrítica. Lluny d'això, vostè reitera que no es penedeix de cap de les actuacions adoptades i es dedica a buscar culpables: assenyala els mitjans, que no treuen les imatges oportunes; diu que les xarxes socials poden ser un perill; apunta a l'agressivitat dels manifestants, i afirma que els sindicats dels Mossos, al criticar-lo, no estan preparats per valorar els dispositius de les operacions. Com sempre, busca responsables fora.

Conseller, es ratifica que no hi va haver cap error en la planificació de l'operació? Es ratifica que va ser una operació únicament de neteja? Reitera que no es penedeix de cap de les decisions? I ens pot explicar per què vam ser l'únic lloc on es va actuar, l'única comunitat, i en concret només a les ciutats de Lleida i de Barcelona?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. És evident que en dos minuts i ni tan sols acumulant les preguntes que els tres grups m'han fet amb relació a aquest esdeveniment tindrem temps de parlar de tot l'operatiu. Per això alguns d'aquests grups m'han demanat la compareixença, i jo mateix també, i espero que la puguem tenir ben aviat, la setmana vinent.

En qualsevol dels casos, deixi'm recordar que aquest era un operatiu que perseguia dos objectius. El primer, d'acord amb els alcaldes de Barcelona i de Lleida: procedir a una certa neteja i adequació per qüestions de salut pública, d'higiene i, en definitiva, de salubritat de l'espai públic. I el segon i el més específic, i el que dona resposta a algun dels seus interrogants: per prevenir el risc d'inseguretat ciutadana davant de la possible celebració que l'endemà hi havia –el dissabte– prevista a Canaletes en el supòsit d'una victòria del Barça. Eliminar objectes i estris que poguessin tenir i comprometre la seguretat de milers i milers de ciutadans va ser l'objectiu que es va perseguir; mai desallotjar l'espai públic –no ens ho hem plantejat, des del 15 de maig, en cap moment.

I li haig de dir que els dos objectius, més enllà que ja teníem valorat que després hi hauria, de nou, un nombre important de concentrats, van ser assolits.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Llena.

Joaquim Llena i Cortina

És evident, conseller, que hi ha molts dubtes i tindrem ocasió de parlar-ne en la seva compareixença, però expliqui'ns si és el Departament d'Interior el responsable de determinar el grau de salubritat d'un espai públic. Ens pot explicar que una operació de neteja es faci amb antiavalots i helicòpters? Deu ser una cosa excepcional.

Dia rere dia, vostè, ens demostra que el diàleg i la concertació no són el seu fort, senyor Puig. Per què ens hem de creure que no va trobar amb qui dialogar entre els acampats? Reconeixi errors, senyor Puig –reconeixi errors–; parli menys –parli menys.

I, escolti'm, jo crec que, més que càmeres als cascs dels mossos, el que ens cal és criteri, senderi i prudència al cap del conseller.

Per acabar, permeti'm recordar unes paraules que vostè va dedicar al seu antecessor: «No té la serenitat, la imparcialitat i l'objectivitat per a dirigir els Mossos. Li falta el coratge per reconèixer els seus errors.»

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Com li he dit abans, senyor diputat –gràcies, senyora presidenta–, temps tindrem per parlar de l'operativa. Des del primer moment vaig dir que procediríem a fer una revisió crítica de tot el que s'havia esdevingut. En aquests moments estem revisant tota l'operació: la planificació, l'hora efectuada, el nombre d'efectius, la coordinació entre els diferents cossos que hi van actuar i, evidentment, també els operatius de neteja, les mesures de contenció, de defensa, de reacció; també l'actuació, evidentment, dels concentrats en tot el procés. Ho podrem fer i ho podrem avaluar en l'esmentada comissió.

El que sí que li puc dir és que en tot moment nosaltres vàrem actuar pensant i calibrant i analitzant el possible risc que teníem l'endemà. En totes les celebracions que es fan per les victòries del Barça, els violents utilitzen tot el que poden per actuar, atacar la policia i el patrimoni públic i privat. Si sempre s'exerceix un estricte control dels accessos a la plaça Catalunya amb aquests esdeveniments, davant la previsió de quaranta, cinquanta, seixanta, setanta mil persones que varen ocupar l'endemà, el dissabte..., havíem d'actuar. Doncs, aquest va ser el nostre criteri i aquesta va ser la meva decisió.

L'operativa, la Direcció General de Policia, i jo n'assumeixo les responsabilitats: trenta-cinc camions d'estris, multitud d'objectes perillosos, bombones de butà, de gas, generadors elèctrics, pals, banderes, palets, fustes, ordinadors...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...garrafes. Bé, ja tindrem temps de veure-ho. El que sí que li asseguro és que ens va moure el propòsit de garantir..., de prevenir el risc, i vam actuar quan va fer falta fer-ho.

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació de l'ordre públic a la plaça de Catalunya de Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre la situació de l'ordre públic a la plaça de Catalunya de Barcelona (tram. 310-00065/09)

La formula l'il·lustre senyor Oriol Amorós, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Oriol Amorós i March

Senyor conseller, divendres la seva decisió, i només la seva decisió, va comportar cent vint-i-un ciutadans ferits, càrregues contra persones que estaven assegudes a terra amb les mans enlaire, i també una situació de desordre aprofitada per elements indesitjables –això és cert també–, que causà ferits també entre els mossos d'esquadra –trenta-set–, a banda de nombrosos danys materials sobre patrimoni públic i privat, com ara ordinadors. Amb quin objectiu? Ens ho acaba d'explicar: netejar la plaça, allò que dies anteriors s'havia assolit pels serveis de neteja de l'ajuntament dialogant; i buidar la plaça d'objectes potencialment perillosos, allò que l'endemà aconseguia el seu director general de forma impecable –segons les seves mateixes paraules–, dialogant, que sí que va trobar interlocutors, que demanaren consells d'autoprotecció, que decidiren no tenir bombones de butà.

Vostè demana disculpes per si les imatges poden haver ferit la sensibilitat, i en culpa els mitjans de comunicació. No són les imatges, senyor conseller, és la seva decisió. Demani disculpes als ferits.

I li demano una pregunta: subscriuria la frase «el conseller d'Interior busca culpables entre els mitjans de comunicació per amagar la seva pròpia incompetència»?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Interior, Felip Puig.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, hi insistiré, l'operació orientada a garantir la salut pública i la higiene en l'espai públic va ser consensuada i coordinada amb els alcaldes respectius de Barcelona i de Lleida.

També li haig de dir que, dins del moviment de protesta dels «indignats» i de les persones concentrades a la plaça, també hi ha persones disposades a utilitzar la violència, i aquestes són, i no la policia, les que van originar l'enfrontament. I contra aquestes persones va actuar la policia seguint els protocols propis de qualsevol policia d'un país democràtic.

Lamento que hi hagués gent de bona fe que es veiés arrossegada a aquesta confrontació. Però ni la policia va fer el primer pas durant més de tres hores, ni la res-

posta fou contra tots els acampats, sinó contra aquells grups que van buscar la confrontació.

I, d'altra banda, si vol que parlem de mitjans de comunicació, estic disposat a fer-ho. No vaig acusar els mitjans de comunicació, vaig dir que no hi havien totes les imatges necessàries per poder contrastar i tenir un debat prou equilibrat.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Oriol Amorós i March

Bé. Vostè sap perfectament que la frase era seva, de 6 d'abril de 2009. Vostè la va fer servir en altres ocasions, aquesta frase.

Miri, si mancava diàleg, escolti, els operaris de la neteja se'n van sortir dies abans. El seu director general mateix se'n va sortir el dia després. De fet, els únics aldarulls que hi ha hagut a l'entorn de quinze dies d'acampada han estat quan hi ha anat vostè.

I, miri, clar, el Col·legi d'Advocats de Barcelona –no els antisistema: el Col·legi d'Advocats de Barcelona– el denuncia per la violació de dret de reunió, per manca de voluntat de diàleg previ, per ús desproporcionat de la força, per absència de distintiu identificatiu a l'uniforme, com indica la normativa, per assetjament i agressió als professionals del periodisme i per intervenció il·legítima de béns privats dels acampats. Li sembla poca cosa?

El Consell d'Europa, a través del seu Comitè Europeu per a la Prevenció de la Tortura, ha decidit que investigarà la seva actuació. Li sembla poca cosa?

Anem a suposar que, com vostè va suposar divendres, el diàleg no era possible, tot i que en quinze dies els acampats han mostrat voluntat ferma de no-violència. Li sembla correcte haver-s'hi estat set hores després d'haver intervingut béns privats, per tant, exaltant els ànims? Li sembla el nombre d'efectius l'adequat...?

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Oriol Amorós i March

Potser sí a les set del dematí, però no a l'hora dels incidents. També des de la perspectiva policial...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, miri, sense l'actuació del divendres, les coses no haurien anat

com dissabte van succeir. La situació potencial de risc que existia es va evitar, i fins i tot l'operatiu del dissabte al vespre va durar dues hores i mitja, tres hores més del que és habitual, i es van detenir més de cent persones entre la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra. Mai sabrem què hauria pogut passar si s'hagués assaltat l'interior de la plaça Catalunya amb tots els estris –trenta-cinc camions i cinc-cents metres cúbics de potencials estris perillosos– que es van retirar aquell dia.

Vostè parla de manca de diàleg. Miri, des del 15 de maig, i fins i tot durant unes eleccions municipals molt importants, suposo, per a un país i per a tot el funcionament democràtic, no hi ha hagut diàleg, no hi ha hagut interlocutors, no hi ha hagut ningú que volgués fer de mitjancer. I fins i tot davant dels requeriments de la junta electoral no es desallotja la plaça Catalunya ni cap plaça del país. Els interlocutors no apareixen fins divendres a la tarda, i només fins divendres a la tarda comença a haver-hi un cert diàleg que permet, a més, que l'endemà, dissabte, el que s'havia negat fins i tot amb violència s'efectuï d'una manera voluntària, i, per tant, es produeix també el trasllat de noves bombones i de nous objectes que s'havien portat el divendres a la tarda i desapareixen el dissabte de la plaça Catalunya. L'oposició dels concentrats contra els que legítimament estaven duent a terme una operació de seguretat ciutadana passa de resistència passiva a oposició i confrontació activa, amb actes violents, amb força, per impedir a la policia el que havien de fer.

La presidenta

Honorable...

Pregunta

al Govern sobre les millores del servei de trens de rodalia relatives a la seguretat, els horaris per al Maresme i la línia 8 (tram. 310-00066/09)

La pregunta següent és sobre les millores del servei de trens de rodalia relatives a la seguretat, els horaris per al Maresme i la línia 8. La formula l'il·lustre senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, vostè ha expressat en diverses ocasions que la prioritat d'aquest Govern és millorar el servei en el sistema de rodalies. És un sistema que ha estat traspasat a la Generalitat de manera clarament insuficient, sense tenir control de les infraestructures, que és un element essencial.

Tanmateix, es poden fer algunes coses, i vostès les darreres setmanes han pres decisions que avancen en aquest sentit: superar la radialitat del sistema de rodalies de Barcelona, primer element; segon, millorar la freqüència de determinades línies, per poder transformar aquestes línies en un autèntic metro, en què no hi hagi taula horària. I, en darrera instància, un aspecte

essencial, que és garantir la seguretat dels usuaris i garantir la seguretat dels treballadors.

Amb relació a superar la radialitat, nosaltres estem hipotecats per aquest sistema, el vuit català, que necessàriament sempre ha de passar per Barcelona. Han tirat endavant aquesta línia, l'R-8, que connecta Martorell amb Granollers sense haver de passar per Barcelona. Ens agradaria que poguéssim concretar més en què consistirà aquesta línia, i sobretot què se salvarà de l'R-7, especialment a la connexió Barcelona - Universitat Autònoma.

El segon element és millorar la freqüència en dues línies concretes: l'R-1, la línia del Maresme; l'R-4, la línia del Vallès; superar les taules horàries. Quines seran les noves freqüències? I un aspecte molt important: molt sovint, quan millorem les freqüències, perjudiquem la velocitat comercial, no? Com estan les negociacions en aquests moments amb el Ministeri de Foment per garantir que s'executin les inversions que correspondrien justament per ampliar la capacitat de la infraestructura?

I darrera qüestió, que és garantir la seguretat dels usuaris i dels treballadors després d'haver patit uns incidents absolutament terribles i luctuosos. I aquí sabem que hi ha un binomi, que és frau i, diguem-ne, violència. Molt sovint els actors, els autors d'aquestes actituds incíviques violentes són aquells que simplement no paguen el bitllet. Per tant, com podem avançar en aquesta línia? Com podem garantir la seguretat per als treballadors, que han estat víctimes molt directes d'aquests elements, dels maquinistes, dels intervenors, i també del conjunt d'usuaris del sistema?

Per bé –i acabo tal com començava– que tenim unes competències limitades, es poden fer coses. En quins termes s'han pres aquestes decisions darreres?

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rull, bé, com vostè sap, ens hi estem dedicant amb una gran intensitat. I a què ens dediquem amb una gran intensitat? A millorar el servei de rodalies, fent ús de les nostres competències per tal de garantir que els seus 400.000 usuaris diaris, eh?, tinguin un servei digne, tinguin el servei que es mereixen i el servei que volem per al conjunt d'usuaris del transport públic del nostre país, que voldríem, a més, que fossin més. I no tenim cap mena de dubte que, si el transport públic de Catalunya és fiable, és còmode, doncs, guanyarem quota. I per això hi estem treballant.

Vam mantenir una reunió amb el ministeri per intentar garantir el compliment del compromís adquirit amb l'anterior Govern d'inversió de 4.000 milions d'euros en la xarxa de rodalies abans de l'any 2015. Saben vostès que el nivell d'execució és baixíssim. I vam obte-

nir el compromís que el mateix secretari d'estat, per tant, el número dos del ministeri, es posarà al davant d'aquest objectiu.

Dins de les nostres competències, estem fent coses, no? Una d'elles és l'anunci de la línia R-8, Martorell-Granollers, com vostè deia, la primera línia no radial de la regió metropolitana de Barcelona. Crearà noves relacions entre comarques, potenciarà l'accés a la Universitat Autònoma de tots els joves estudiants de Granollers, de Mollet, per esmentar dos municipis del Vallès Oriental, i a més això comporta la modificació de l'R-7, a la qual vostè s'ha referit, que es converteix en llançadora entre Cerdanyola Universitat i Sant Andreu Arenal, i d'aquesta manera garantim l'accés des de la zona nord de Barcelona als estudiants de l'Autònoma.

També estem fent un esforç per millorar i racionalitzar horaris. I puc anunciar que a partir del dia 26 de juny, que posem en marxa els nous horaris, l'R-1, línia del Maresme, i l'R-4, línies del Vallès, tindran una freqüència, respectivament, al Maresme de sis minuts en hora punta, per tant, una freqüència, diguem-ne, de metro, i les línies del Vallès, en hora punta, unes freqüències de vuit minuts. D'aquesta manera, doncs, es produirà, crec, una grandíssima millora del servei.

I, per últim, estem treballant amb el Departament d'Interior, amb Renfe, amb l'Adif, amb l'Associació Professional de Companyies de Serveis de Seguretat, per millorar les condicions de treball i seguretat per a tota la xarxa.

La presidenta

Senyor conseller, s'ha excedit...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'aplicació del nou mapa de velocitats als accessos a Barcelona.

Pregunta

al Govern sobre l'aplicació del nou mapa de velocitats als accessos a Barcelona (tram. 310-00067/09)

La formula la il·lustre senyora Marta Llorens, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Llorens i Garcia

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Puig, el passat mes de febrer, donant compliment a un dels compromisos electorals de Convergència i Unió, vostè, en tant que responsable del Departament d'Interior, va iniciar el canvi en el model de gestió del trànsit; un canvi que fins aleshores s'havia plantejat com una posició més ideològica que racional, i que, al nostre entendre, arribava, per tant, el moment de fer aquesta modificació en

el sistema de gestió. Va ser un canvi que, evidentment, va generar una extensa i intensa pluja de crítiques, però que, al nostre entendre, a l'entendre de Convergència i Unió, aportava racionalitat, flexibilitat, sentit comú i optimització dels recursos dels sistemes de gestió del trànsit.

En aquell mateix moment, conseller, vostè també va anunciar que al cap de tres i sis mesos de la implantació es faria una revisió per si calia fer alguna modificació, amb una clara actitud de mentalitat oberta a tot allò que pogués contribuir a millorar la nova implantació del sistema de velocitat variable.

Justament el 22 de maig va fer els tres mesos d'aquesta posada en funcionament de la velocitat variable, concretament en 55,8 quilòmetres dels 84,5 del que feia referència a la zona vuitanta. Concretament, el 66,4 per cent d'aquesta zona vuitanta va quedar alliberat del límit de la velocitat màxima de vuitanta quilòmetres per hora.

És després d'aquests tres mesos que li demanem, conseller, la seva valoració. Tot i que sigui poc temps, sí que entenem que se'n pot extreure ja alguna tendència, sobretot pel que fa a la congestió, a la mobilitat i als accidents.

Ens agradaria també conèixer, conseller, si caldrà modificar alguna de les mesures empreses i si el 30 per cent d'accessos que encara resten amb els vuitanta quilòmetres fixos aniran modificant-se a velocitat variable els propers temps.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyora diputada. És cert que, en els primers moments de l'aplicació d'aquesta nova velocitat en l'entorn de l'antiga zona vuitanta, va causar, doncs, una certa controvèrsia, política i mediàtica. La política és perquè potser algun grup parlamentari o polític no està acostumat que es compleixin els compromisos electorals; nosaltres sí, nosaltres ho varem fer, varem assumir un compromís molt clar amb els ciutadans de Catalunya i el varem portar a terme.

Després va ser necessari, evidentment, doncs, adequar les visions, compartides, però lògicament, diguem-ne, en tensió creativa, entre les autoritats ambientals i les autoritats reguladores del trànsit. I això, evidentment, va necessitar una certa adopció de mesures que al més acceleradament possible van anar confluint en la presa de decisions que el Govern va impulsar.

El context no ens va acompanyar, senyora diputada. Varem tenir un anticicló, una concentració important que ho va retardar una setmana; varem tenir un context internacional: el conflicte amb Líbia i el senyor Gaddafi; la limitació a cent deu quilòmetres per hora;

una certa confusió mediàtica. Però el que és cert és que, des de fa ja més de tres mesos, a Catalunya s'ha extingit la limitació d'una manera rotunda a vuitanta quilòmetres per hora que hi havia en més de noranta quilòmetres de la xarxa viària dels entorns de Barcelona i avui es pot circular al que nosaltres entenem, evidentment, i aquí hi ha discrepància de criteris, doncs, límits de velocitat més racionals.

En qualsevol dels casos el balanç, després d'aquests primers tres mesos, que l'hem de fer amb prudència, és positiu des de tots els punts de vista. En primer lloc, perquè s'han disminuït les congestions. En segon lloc, perquè –i prudència– també hi ha hagut, malgrat els criteris o els avisos apocalíptics, una reducció també en aquest cas, i només en tres mesos –i per tant ha de ser amb molta prudència–, de la sinistralitat i també del nombre de morts i ferits greus.

I curiosament algú es pregunta: «I, en canvi, han pujat les sancions.» I és lògic. En primer lloc, perquè, evidentment, doncs, alliberar els vuitanta quilòmetres per hora, doncs, fins no conèixer bé les velocitats noves, porta i comporta alguna necessària, diguem-ho així, adaptació a les noves limitacions. En segon lloc, perquè ja vam advertir que obriem la limitació de vuitanta, però que seríem molt exigents amb la velocitat inadequada. I, en tercer lloc, també perquè vam produir equilibrar una cosa que no estava prou ben feta, i és que a l'entorn de Barcelona hi havien uns marges de tolerància diferents entre els límits de velocitat i la imposició de sancions del que hi havia a les regions de Lleida, de Tarragona i de Girona. I ara, a l'adequar aquests límits...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha exhaurit el temps.

El conseller d'Interior

...ha passat que alguns dels conductors de Barcelona tenen un major nombre de sancions.

Moltes gràcies. Balanç positiu, senyora diputada.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les línies d'actuació en el marc del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa.

Pregunta

al Govern sobre les línies d'actuació
en el marc del Consell Assessor per a
la Diversitat Religiosa (tram. 310-00068/09)

Formula la pregunta la il·lustre senyora Maria Glòria Renom, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Glòria Renom i Vallbona

Gràcies, presidenta. Honorable vicepresidenta, és un fet que a Catalunya les formes de comportament social i religiós han anat evolucionant en diversos àmbits al llarg dels darrers anys. No obstant, segueix sent pale-

sa una presència majoritària de la religió cristiana, i en concret la catòlica, que continua exercint un paper important en la vida sociocultural de Catalunya.

Tanmateix, al llarg de la història, a la presència de la mateixa Església catòlica s'hi han afegit altres confessions –la protestant, la jueva, l'islam–, i darrerament la vinguda progressiva de minories religioses, que, motivades per la immigració, s'han anat instal·lant al nostre territori.

Per aquest motiu els dic que fa onze anys des del Govern vàrem crear la Secretaria General d'Afers Religiosos, i avui, des d'un nou govern, seguim fent noves accions, creant el Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa. Entenem que totes les accions que van dirigides a facilitar l'exercici dels drets i les llibertats fonamentals ens apropen al que ha de ser construir un país des de i en la democràcia.

En conseqüència, doncs, valorem positivament la creació d'un consell assessor per a la diversitat religiosa, per tal d'unir esforços entre esglésies, confessions i comunitats religioses als espais de pensament i als estaments polítics, i així infondre el respecte al pluralisme i el lliure exercici de les creences de cadascú.

Per aquest motiu creiem imprescindible la creació d'aquest consell, que ha de ser una eina de gran utilitat per al Govern de Catalunya i per a la convivència i cohesió social en el conjunt del nostre país.

Per tant, honorable vicepresidenta, ens agradaria que ens digués quines són les línies d'actuació previstes pel Govern en el marc del recent constituït Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Sí; gràcies, presidenta. Senyora Renom, jo li agraeixo molt la pregunta, perquè, efectivament, vostè ara feia referència a la coexistència entre les diferents comunitats religioses i espirituals, que és un fet cada cop, doncs, més visible en els pobles i ciutats de Catalunya. I aquesta trobada no és únicament que també es mou en el pla ritual i de les creences, sinó que també té efectes en les pràctiques, en les formes de viure, de treballar i de conviure. I, per tant, d'alguna manera aquesta emergent diversitat és a la vegada un signe de riquesa i una ocasió per al creixement del nostre país, però també és un desafiament de primer ordre. I, per tant, cal tenir les coses clares, lucidesa per identificar les oportunitats que obre aquesta coexistència, però també per prevenir aquells problemes o tensions que es puguin derivar d'aquesta diversitat.

I, considerant aquest fenomen, el Govern de la Generalitat, a través de la Direcció General d'Afers Religiosos, va considerar oportú erigir el Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa, entès sobretot com un òrgan independent que, des de l'autonomia de criteris i

la competència dels seus membres, pugui oferir un assessorament i ser una veu qualificada a l'hora d'identificar directrius per gestionar i desenvolupar harmònicament aquesta emergent diversitat; buscant la suma, buscant sempre allò que ens uneix.

Per tant, les finalitats del consell assessor són assessorar en matèries que afecten l'àmbit religiós i la seva expressió en la vida pública, que hi ha de ser present; elaborar també documents clars, intel·ligibles, sobre aspectes de la realitat catalana que contribueixin al millor desenvolupament del país i del fet religiós; fer recomanacions i també indicar pautes d'actuació no de caràcter vinculant per a una bona gestió d'aquesta diversitat religiosa i espiritual de Catalunya, i també identificar possibles problemes que derivin de la convivència entre les diferents religions i recomanar en aquesta línia vies de solució en coherència amb els valors democràtics, per tal, com li deia, de contribuir a la bona convivència entre les distintes opcions religioses, espirituals.

El que voldria que quedés clar és que els membres del Consell Assessor per a la Diversitat Religiosa no representen les diferents tradicions religioses, sinó que hi estan en tant que són veus autoritzades, qualificades, són veus fruit de la reflexió del fet religiós, i que, en prendre possessió del seu càrrec, també es van comprometre a respectar un codi ètic que regula el funcionament d'aquest organisme i que està inspirat en el...

La presidenta

Honorable vicepresidenta, se li ha acabat el temps.

La vicepresidenta del Govern

...Comité sur les Affaires Religieuses del Govern del Québec.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'actuació del conseller d'Interior amb relació a les operacions policials a Barcelona i a Lleida del 27 de maig de 2011.

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del conseller d'Interior amb relació a les operacions policials a Barcelona i a Lleida del 27 de maig de 2011 (tram. 310-00061/09)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller Puig, per què una suposada operació de neteja de la plaça de Catalunya va acabar emportant-se ordinadors, menjar, plec de signatures o tendes de campanya? Amb quina base legal ho va fer? Per què en cinc

mesos no ha nomenat els membres del Comitè d'Ètica de la Policia, que ara haurien d'avaluar els fets?

Les càrregues a Barcelona i a Lleida varen ser injustes, desproporcionades i equivocades. Segons el senyor Trias, del seu partit, és evident que divendres es va aconseguir un resultat absolutament contrari al que es buscava.

Pensa dimitir, senyor Puig?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, presidenta. Senyor diputat, reitero el que li he dit abans: hi han ordenances de civisme, hi ha normativa que vol garantir la higiene pública i la salut pública, i també hi ha la Llei de seguretat ciutadana.

La policia va avaluar el risc. Aquesta intervenció tenia per objectiu no només desmuntar, que també, els camions, d'acord amb els alcaldes, sinó sobretot eliminar el material potencialment perillós. Teníem molt clar que aquesta intervenció no acabaria amb la concentració, que la gent hi tornaria, però el que sabíem era que tot el material acumulat durant dotze dies segur que no es reposava en vint-i-quatre hores.

I el president sap que des del primer moment que em va nomenar té el meu càrrec a la seva disposició. No entra dintre dels meus càlculs dimitir. I, en qualsevol dels casos, com li he dit abans, donarem detalls adequats i concrets d'aquesta operació la setmana vinent al Parlament.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Miri, jo hi era, conseller; com a diputat vaig voler ser-hi i vaig veure el que va passar. Jo vaig veure la càrrega sense preavís contra persones assegurades a terra, que no atacaven els mossos i que varen ser dissoltes de forma violenta per obrir pas als camions de la neteja. I vaig veure la càrrega contra persones que miraven des de les voreres. I vostè n'és el responsable.

Vostè va ordenar passar d'una actuació de neteja a la intervenció il·legítima de béns personals, segons diu el Col·legi d'Advocats. Vostè va muntar un operatiu que no va preveure la sortida dels camions, i que estava tan mal planificat que va provocar que alguns mossos practiquessin una violència innecessària, injustificada i desproporcionada. Vostè no va fer cas dels advertiments dels professionals de la policia i va crear un problema molt greu que ha provocat nombrosos ferits, la pèrdua de prestigi dels mossos davant amplis sectors de la societat i una investigació del síndic i del Consell d'Europa. I tot per la seva obsessió per mostrar fermesa

i duresa, una visió intolerant que l'ha portat a titllar de «parc temàtic» i de «supermercat gratuït» una protesta ciutadana més que justificada, o a qualificar de «danys col·laterals» l'enfortiment del moviment. Vostè és presoner de la seva pròpia caricatura.

Com és possible que el conseller que ha de protegir els drets de la ciutadania es deixi fotografiar amb un bat de beisbol, amb tot el que significa aquesta imatge?

Tenim un problema, president: tenim un conseller d'Interior intransigent quan la situació social exigeix diàleg i mediació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Miri, la policia, després de tres hores de diàleg i d'intentar convèncer per treure els que obstaculitzaven l'operativa, davant de la policia, dels camions de neteja, comença, primer, amb mètodes suaus però fermes, però la rebel·lió passa de resistència passiva a bel·ligerància, a obstrucció, a exercir la força i la violència.

Després de tres hores i mitja, les rodes de camions punxades, l'atac als operatius de neteja, s'impedeix la circulació de vehicles de la policia i neteja; la policia fa ús de la força en correspondència amb les agressions violentes que s'estaven produint, i per facilitar l'operació i per garantir també la seva pròpia integritat.

No era previsible que bona part dels acampats acabessin comportant-se com ho van fer: fent resistència i oposició activa al que la policia intentava garantir, legítimament, que era una operació de neteja i de prevenció de risc. Els acampats varen rebutjar les explicacions, van desestimar mediadors.

Algunes imatges que hem vist són dures, molt dures, i són certes, i les lamento profundament; però també és cert que s'han exhibit sense anar acompanyades del context en què es produeixen els fets, i que en alguns casos, a més, s'acompanyen d'informacions falses: no va haver-hi ningú operat amb la melsa destrossada, ni una perforació de pulmó, no va haver-hi cap agressió a un disminuït físic, no va haver-hi cap agressió a un indigent que dormia en un banc, no hi ha hagut cap mosso d'esquadra que passés missatges ofensius pel Twitter. Per tant, ja li he dit que estem revisant tota la operació.

En qualsevol dels casos, senyor diputat, el que li agrairé és que no atribueixi tanta feblesa de caràcter ni tanta manca de cultura al Cos de Policia pensant que el caràcter o l'estil o la personalitat del conseller pot influir en l'actitud de la policia. Si això fos així, després dels seus quatre anys no tindríem policia en aquest país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

La presidenta

Iniciem les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la càrrega dels Mossos d'Esquadra
a la plaça de Catalunya de Barcelona
del 27 de maig de 2011 (tram. 317-00040/09)

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política, que la formula l'il·lustre senyor Uriel Bertran, del Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, del Grup Mixt.

Uriel Bertran i Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat, què en pensa, de la càrrega policial que va ordenar el conseller Felip Puig contra les persones que es concentraven de forma pacífica a la plaça de Catalunya i que ha malmès la imatge internacional del nostre país?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyora presidenta del Parlament. Senyor diputat, crec que el conseller d'Interior està donant explicacions més que àmplies i, segurament, doncs, molt precises a més a més de tot el que va passar el divendres de la setmana passada.

A més a més, vostès saben que ell mateix, doncs, ha sol·licitat, i altres grups també, fer una compareixença més tranquil·la per poder donar tota mena d'explicacions i per poder contrastar tota mena d'opinions. Segur que quan es fan operacions d'aquestes costa molt trobar els punts d'equilibri justos, segur, aquí i a tot arreu.

Però, deixi'm dir-li una altra cosa, només perquè hi pensin: és admissible en una societat democràtica que determinats grups ocupin sistemàticament l'espai públic i se'l facin seu, sense límit de temps?

Jo els demano que facin aquesta reflexió, perquè si això ho poden fer determinada gent a la plaça de Catalunya, ho poden fer d'altres a la plaça d'Urquinaona, i d'altres a la plaça de Francesc Macià i gairebé tothom allà on vulgui. I els vull recordar que els béns públics són de tots.

I, per tant, també els demano que, en aquest sentit, hi hagi alguna reflexió, més enllà de l'argument fàcil que vostès alguna vegada estan fent, estan utilitzant.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Uriel Bertran i Arrué

Senyor Artur Mas, no esquivi per elevació el problema del qual avui aquí estem parlant. Les imatges van donar la volta al món. La imatge de Catalunya ha quedat malmesa. S'ha obert una investigació del Consell d'Europa. És el govern europeu que ha actuat amb més vio-

lència davant d'una concentració que era pacífica. Va acabar amb més de cent vint ferits –una concentració que va acabar amb més de cent vint ferits.

Diu, el senyor Felip Puig, que va carregar contra els violents. Els periodistes eren els violents? Les persones que corrien marxant de la càrrega policial i eren perseguides a cop de pilotes de goma eren els violents? Ens diu el senyor Felip Puig que es va evitar la violència del dia després. Si van ser, precisament, els concentrats qui el dia després van frenar els violents: no els van deixar entrar a la plaça de Catalunya i van evitar que hi hagués aldarulls com els que hi havia hagut en altres ocasions. Qui són els equivocats? Qui són els que estan equivocats? El senyor Xavier Trias?, el Consell d'Europa?, el Sindicat de Polícies?, tots els partits de l'oposició? No pot ser que tot el món s'equivocui excepte, en aquest cas, el senyor Felip Puig.

L'autoritat, senyor Artur Mas, no es guanya amb autoritarisme, no es guanya sent fort amb els febles: es guanya sent fort amb els forts; es guanya resolent els problemes de la ciutadania; es guanya resolent el problema que significa que hi hagi 724.000 aturats en el nostre país en el que és una autèntica crisi social que està portant a la desesperació moltes famílies del nostre país; es guanya aconseguint els diners que ens pren l'Estat espanyol, 22.000 milions d'euros anuals que se'n van a Madrid i no tornen, en impostos que paguem, i evitant la retallada de l'educació i evitant la retallada de la sanitat; es guanya ajudant la cohesió social del país i compactant la societat, no provocant aquests tipus d'actuació policial, que l'únic que provoquen és que s'alteri l'ordre públic, aquesta vegada sí, a través d'una acció totalment injustificada.

Vostè va demanar la dimissió del conseller Saura per una actuació semblant la legislatura passada. Vostè ha de ser conseqüent i coherent amb el que vostè va demanar, i avui hauria de destituir el senyor...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran i Arrué

...Felip Puig perquè la imatge de Catalunya recuperi el seu prestigi...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Bertran, vostè diu que tothom que estava a la plaça de Catalunya era gent pacífica –ho acaba de dir. Jo no li nego que..., i estic convençut que, en molt gran majoria, la immensa majoria de la gent que estava i que està concentrada, encara, a la plaça de Catalunya són gent certament pacífica, i que algunes de les opinions

que han anat manifestant són opinions que, a més a més, cal escoltar. Això ho hem dit tots en aquests darrers dies, no?

Ara, no em digui que tothom, sense excepció, es va comportar d'una manera pacífica. No m'ho digui, perquè això vostè sap que no és així, això és faltar a la veritat.

Que la gran majoria són pacífics? Certament. Que la gran majoria tenen un esperit constructiu? És cert. Però que tothom –tothom– va actuar sense cap prova de violència no és veritat. Perquè, si fos així, per què els mossos van estar dues hores i mitja o tres hores negociant amb tothom, sense que hi hagués ni el més mínim aldarull?

Què va passar, aleshores? Que en un moment determinat van embogir els mossos, després de tres hores d'actuar d'aquesta manera? Que hi hagin trenta-set mossos ferits no li diu res, a vostè? Es van pegar entre ells?

La presidenta

Senyor president, se li ha exhaurit el temps.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la negociació per a aprovar
els pressupostos de la Generalitat
per al 2011 (tram. 317-00039/09)

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula l'honorable senyora Anna Simó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Anna Simó i Castelló

Gràcies, presidenta. President, ahir van entrar en aquest Parlament els primers pressupostos d'aquest Govern. I suposo que considera amb mi que uns pressupostos de la Generalitat són la plasmació d'un projecte polític, ideològic, més enllà d'un estat de comptes, com podria fer qualsevol organització o qualsevol empresa. I ho és encara més en moments de crisi econòmica i ho és encara més, i necessita ser-ho encara més, en moments de caiguda dels ingressos tan forts com els que està havent-hi des de l'any 2008. Per tant, ho és encara més..., necessitat d'establir prioritats.

I les nostres preguntes, president, són: cap a on volen tenir el país i la seva gent d'aquí a quatre anys, a partir de la configuració dels pressupostos 2011, 2012, 2013, 2014? Quin horitzó dels serveis públics ofereixen a les persones d'aquest país més enllà de la reducció del deute?

I la darrera pregunta, que és la primera, de fet: com pensen, president, tirar endavant els seus primers pressupostos, els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2011?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Simó, com volem aquest país d'aquí a quatre anys? Doncs, miri, amb menys atur, amb bastant menys atur, amb reactivació econòmica, amb un estat del benestar garantit, amb un estat del benestar robust i amb una situació de modernització del conjunt del país que ens permeti no només competir econòmicament, sinó repartir justament, des d'un punt de vista social, la riquesa que entre tots aconseguim crear.

I amb qui pensem poder aprovar aquests pressupostos? Doncs, apellant a la responsabilitat de tots aquells que han gestionat aquest Govern i aquest país durant els darrers anys, que hi ha una situació, que no criticaré, que és la que és i que se suposa que s'ha de començar a arreglar. I, per tant, apellant, hi insisteixo, a la responsabilitat, entre d'altres grups parlamentaris, del seu propi Grup d'Esquerra Republicana.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, presidenta. Vostè apella a la responsabilitat dels grups parlamentaris i, per tant, també directament al nostre. Però, per vostès, tenir responsabilitat implica que siguem indiferents, que ens abstinguem i que siguem indiferents: indiferents a les retallades, indiferents al fet que vostès diguin com volen el país d'aquí a tres anys, però aquests primers pressupostos no indiquen pas que vulguin aquest país que vostè està indicant d'aquí a tres anys. Perquè posen en risc la cohesió social, tanquen quiròfans, fan retallades en ensenyament que empenyen cap a la dualització del país en matèria sanitària i educativa, i les retallades en ensenyament són equivalents al que deixaran d'ingressar amb l'eliminació de l'impost de successions i donacions que faran avui per a un 6 per cent de les rendes altes.

Ens demanen als grups gestos, president, i responsabilitat, però vostès no han tingut responsabilitat i, en canvi, han fet tots els gestos, tots: han avançat les retallades, no han dialogat amb ningú sobre aquestes retallades, ni amb els professionals ni amb els partits, i avui duen un impost de successions aquí, un punt aquí al Parlament, per tal d'eliminar per a cinc-centes persones, per al 6 per cent que encara ara ha de tributar l'impost de successions, aquest impost de successions i donacions.

President, vostè ja ha triat, doncs. I, si no ha triat –si no ha triat–, demostris-ho, que no ha triat, i faci que es retiri el punt de l'ordre del dia, avui, del Ple...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

Anna Simó i Castelló

...sobre l'impost de successions i donacions, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Simó, fem un pacte? Prou demagògia. Perquè vostès van reduir l'impost de successions, a petició seva, dintre del Govern, amb una caiguda de recaptació de 500 milions d'euros. Cinc-cents milions d'euros és un cinc i dos zeros, en plena crisi econòmica. Perdonin, i la reducció que es farà aquest any en els pressupostos d'ingressos són 50 milions d'euros (*remor de veus*), és a dir, un cinc i un zero –consta en la memòria que els va entregar ahir el conseller Mas-Colell. Per tant, prou de demagògia! –prou de demagògia!

Li ho diré d'una altra manera, senyora Simó, i cregui'm que li ho dic amb un ànim constructiu, li ho diré d'una altra manera. S'han de retallar –o s'han d'estalviar– 2.680 milions d'euros. Aquest no és el problema dels 50 milions d'euros de menys de l'impost de successions d'aquest any, senyora Simó. (*Remor de veus*.) S'han de reduir, s'han d'estalviar 2.680 milions d'euros. Sap per què? Perquè això, que s'hauria hagut de fer abans, no es va fer quan tocava i ara s'ha d'arreglar, s'han de fer els deures. Si volem ser un país seriós, que es pugui presentar correctament a nivell internacional, a nivell europeu, s'han de fer els deures.

A vostès ara els fa mandra fer els deures, però entenguin..., vaja, tant de bo no sigui així, però entenguin que nosaltres tenim el millor ànim de col·laboració perquè entre tots plegats ho puguem fer. No els demanem suport explícit. Ja ens empassarem nosaltres les conseqüències negatives, d'imatge, de tot el que s'ha de fer; per això som el Govern. Només els demanem –que crec que no és molt demanar– que no obstaculitzin la normal governabilitat d'aquest país en un tema clau, que és que Catalunya pugui estalviar...

La presidenta

Molt honorable president, se li ha exhaurit...

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre les polítiques d'exclusió
i la governabilitat a l'Ajuntament
de Badalona (tram. 317-00041/09)

La pregunta següent és sobre la situació política, i la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Senyor president, tenia tres preguntes pensades. La primera era com valorava l'actuació del conseller d'Interior, que va generar problemes on no n'hi havia i va vulnerar drets. Però sé que és di-

fícil que ens posem d'acord; ni tan sols amb una actuació tan lamentable a la plaça Catalunya el seu Govern és capaç de demanar disculpes i assumir els errors.

Tenia una segona pregunta pensada: els pressupostos. Però també li ho confesso: és difícil que ens posem d'acord. Perquè vostès no admeten els ingressos de l'economia especulativa, de qui més contamina... De fet, vostès demanen l'esforç exclusiu als usuaris dels serveis públics i toquen molts drets, però, en canvi, hi ha determinades coses i, sobretot, determinada gent que són intocables, i això, li ho confesso, fa impossible l'acord amb el nostre grup parlamentari.

Per això vull preguntar-li entorn d'un tema en què crec que ens podem posar d'acord: el PSUC, Iniciativa Verds - Esquerra Unida, Convergència i Unió, el PSC, Esquerra Republicana, sempre hem cregut que Catalunya és un sol poble, sempre; que no es pot dividir en funció dels orígens ni de la nostra llengua. I si una mala notícia hi ha el 22 de maig, les eleccions municipals, és la irrupció de discursos i d'opcions xenòfobes i racistes. Encara és més preocupant això quan una opció que aspira a ser majoritària, com el Partit Popular, ha fet de la tercera ciutat del país, Badalona, un camp de proves monopolitzat, en aquest cas, per la FAES.

Senyor Mas, divergim en moltes coses, però coincidim en una: que per al país i que per a Badalona el que cal és un model d'inclusió i no d'exclusió, un sol poble, un país que no estigui dividit en funció de l'origen de la seva gent. I vull que m'expliqui com pensa garantir aquest model d'inclusió a la tercera ciutat del país, davant d'aquells que han fet de Badalona un camp de proves i aposten per un model, des del meu punt de vista, d'exclusió en aquesta tercera ciutat del país.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, li he de confessar que és una pregunta que em sorprèn una mica, perquè jo se suposa que com a president de la Generalitat, que vol dir president de tots els catalans... Vostè diu: «Catalunya és un sol poble.» Doncs bé, si Catalunya és un sol poble, el president deu ser el president de tot el poble català. Que a mi, com a president de la Generalitat, se'm preguntí com hem d'enfocar uns pactes entre partits per governar Badalona..., doncs, no ho ha de preguntar al president de la Generalitat, ho ha de preguntar a nivell dels partits polítics, que parlaran entre ells, que estan parlant, de ben segur, i que decidiran, el dia 11 de juny, quina és la millor manera de governar Badalona aquests propers anys, sabent que hi ha resultats que són els que són i que no vénen dictats per ningú, sinó per la mateixa ciutadania de Badalona, que lliurement i democràticament s'ha pronunciat en aquestes eleccions.

Deixi'm dir-li només una cosa, que suposo que és el fons de la seva pregunta, no? Governi qui governi a Badalona, el Govern de la Generalitat farà totes les

polítiques que calgui per garantir la cohesió social en el nostre país, per garantir la convivència i per garantir la pau social.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'illustre senyor diputat. Li recordo que té quaranta-un segons.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. No li sorprengui la meva pregunta; es tracta de la tercera ciutat del país, i es tracta d'un discurs salvatge (*remor de veus*), el que hi ha hagut a la ciutat de Badalona. Vostè té una responsabilitat com a president de Convergència i Unió, però també com a president del Govern. I el candidat de Convergència i Unió es va comprometre que ni per activa ni per passiva faria alcalde aquell que ha fet aquest discurs salvatge.

Avui no em contesta, i no ho fa potser perquè hi ha interessos pel mig: Badalona pels pressupostos, Badalona i la seva cohesió pels vots que el salven cada setmana al Parlament. (*Remor de veus.*)

Jo el que li demano és que hi hagi altura de mires, perquè hi ha coses que estan per damunt de tot plegat, hi ha coses que no tenen preu, i que la tercera ciutat del país sigui un camp de proves, això no té preu. I ho dic al president de la Generalitat, no a qui lidera Convergència i Unió.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor Herrera, jo insisteixo en l'argument; ja que vostè insisteix en la pregunta, jo insisteixo en l'argument: no em faci preguntes a mi que m'obliguin a contestar com a president de Convergència i Unió, que també ho sóc, perquè no estic aquí com a president d'una federació de dos partits, sinó com a president de la Generalitat.

Jo li torno a dir el mateix: vostè sap perfectament que en aquests temes en moltes coses ens hem posat d'acord. O és que no vam fer el Pacte per a la immigració en el seu moment? O és que no vàrem fer la Llei d'acollida amb l'anterior Govern i nosaltres hi vàrem donar suport? Doncs, escolti'm, si va ser d'aquesta manera, vol dir que nosaltres tenim un criteri molt clar respecte al que s'ha de fer, i que a més a més en part –en part– és compartit amb vostès –en part.

Perquè també deixi'm dir-li una cosa, i no vull fer cap crítica a ningú, però si a Badalona al final ha sigut el que ha sigut potser és que durant una colla d'anys algunes coses no es deuen haver fet bé! Si vostè es queixa de tantes coses... (*Veus de fons.*) Sí, no, però, escolti, aquí no estem parlant de partits; doncs, escolti'm, tothom ha de revisar els seus propis actes –tothom ha de revisar els seus propis actes. (*Persisteix la remor de veus.*)

I en aquest sentit deixi'm dir-li el mateix que li deia abans: hi hagi el govern que hi hagi a Badalona, perquè el triaran democràticament al Ple de l'Ajuntament de Badalona... I vostès hi tenen la representació que hi tenen, allà, perquè han tingut el suport que han tingut. Tampoc poden parlar com si fossin els reis del mambo, perquè al final hi tenen una representació ben petita, no? Doncs, escolti'm, quan el Ple de l'Ajuntament de Badalona s'hagi pronunciat, el president de la Generalitat...

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

...s'entendrà institucionalment amb el futur alcalde de Badalona, sigui qui sigui.

La presidenta

La pregunta següent...

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els pressupostos de la Generalitat
com a eina per a sortir de la crisi
(tram. 317-00038/09)

...la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre la situació política.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Voldria començar, senyora presidenta, dient que alguns malmeten la voluntat del poble de Catalunya, i especialment a Badalona, en què han votat més de 26.890 persones un projecte d'immigració, d'integració, que s'ha fet arreu d'Espanya i que es farà de la mateixa manera davant les ineficàcies i els incompliments que vostès han fet. Per tant, no parlin i vulguin donar exemples i respectin la veu del poble de Badalona, què és el que ha dit i què és el que vol. (*Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.*)

Dit això, senyora presidenta, senyor president de la Generalitat, ahir es van presentar els pressupostos, aquests primers pressupostos del Govern de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres esperem que aquests pressupostos siguin una eina per sortir de la crisi econòmica, davant el gravíssim problema de més de 700.000 aturats i de tancament de més de cent empreses diàries a casa nostra. Nosaltres li volem preguntar, senyor president: vostè considera que aquests pressupostos són la millor eina per sortir de la crisi i per treure Catalunya, el país, d'aquesta gravíssima crisi econòmica? I què pensa fer el Govern de la Generalitat per millorar o rectificar aquests pressupostos, si cal o els ho proposen alguns grups parlamentaris?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo crec que aquests pressupostos són imprescindibles per sortir del sot en el qual estem, són imprescindibles. Vostè em dirà: «Aquest any 2011, amb aquests pressupostos, ja podrem sortir de la crisi?», diguem-ho així. Òbviament, la resposta és que no, perquè aquests són uns pressupostos restrictius, que en aquest sentit de restricció no ajuden a la reactivació del país.

Ara bé, si no féssim aquests pressupostos, quants anys més tindrem de situació de dificultats en el nostre país i de crisi? Aquesta és la pregunta important; no és si només el 2011 ho resoldrem tot. És: si no fem els deures el 2011, si no comencem a fer aquesta feina el 2011 i ens esperem al 2013, caiem al precipici definitivament? I quan els països cauen al precipici –vostè ho sap molt bé– com els tracten? Miri què passa a Grècia, miri què passa a Portugal, miri què està passant a Irlanda. Volem arribar a aquell punt? No, l'actual Govern no hi vol arribar. I estic segur que en aquest Parlament hi haurà gent responsable que entendre que aquests són els deures que en aquest moment s'han de fer.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, jo li recordo que sovintejadament vostès acostumen a oblidar que a Catalunya no tenen majoria absoluta; tenen una majoria simple que els obliga a arribar a acords i a entesa per aprovar determinades lleis del país. I estem davant d'una de les lleis més importants a Catalunya.

Nosaltres, per tant, li diem, senyor president: aquests cinc mesos de govern, a aquest Govern seu li ha costat arrencar, aquesta és una de les lleis més importants que estàvem esperant i, ara per ara, haig de dir-li que el seu Govern sembla que ha elaborat uns pressupostos no per sortir de la crisi, sinó que semblen uns pressupostos per sortir del pas.

Són uns pressupostos basats en més deute, en l'incompliment dels límits del dèficit, en una retallada del 45 per cent de la despesa social, en la supressió d'ajuts a les famílies, una pujada generalitzada del rebut de l'aigua i de la majoria de les taxes i dels preus públics. A més, continuem amb el pitjor del Govern tripartit, senyor president, i ho lamento: estan basats en unes dades macroeconòmiques equivocades i irreal. No podem defensar, dissortadament, que només tindrem sis mil aturats a Catalunya, quan en quatre mesos portem més de quaranta mil catalans a l'atur, i no podem dir que el consum de les llars pujarà un 1,1, quan vostè sap que aquesta previsió no es produirà. I a més la previsió d'in-

gressos en funció de l'IRPF que vostès tenen, crec que també és irreal, i això ens produirà més dèficit.

President, vostè demana responsabilitat, i aquest grup l'ha tingut sempre...

La presidenta

Senyora Sánchez-Camacho, se li acaba...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...amb el Fons de competitivitat –acabo, senyora presidenta– i amb els pressupostos, però la responsabilitat es fa rectifican i millorant uns pressupostos per poder arribar a acords.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, jo li demano que no es posi la bena abans de..., vaja, de la ferida. Per una raó molt senzilla: perquè si encara no n'hem començat a parlar a fons! Vostès van tenir una primera sessió en el Departament d'Economia, amb el conseller Mas-Colell, unes setmanes enrere, tres setmanes enrere aproximadament, es va començar a dibuixar quin era l'escenari pressupostari; ara s'ha concretat per part del Govern, que és qui l'ha de concretar. Perquè arribi el Projecte de llei de pressupostos en aquesta cambra, algú l'ha d'aprovar abans; l'ha aprovat en aquest cas el Govern de Catalunya, ens hem mullat en tot el que calia... Suposo que vostè entendre que aquesta no és una feina fàcil.

A mi, com a nou president de la Generalitat, què m'hauria agradat? Trobar-me amb una situació plàcida, amb uns pressupostos còmodes, amb diners al calaix, i no pas amb deutes, i poder fer moltes coses noves en aquest país, perquè això li agrada no al senyor Artur Mas: a qualsevol persona que es dediqui a tenir un projecte per a un país. Ara, escolti'm, la situació és la que és. Per tant, parlem-ne aquestes properes setmanes, amb vostès i amb tots els grups parlamentaris, i escoltin les nostres raons, i analitzin la situació com és, i doni'ns alternatives per sortir d'aquesta situació.

Només li posaré un exemple: és raonable que la partida d'interessos pugi el 50 per cent i que, per interessos financers, que vol dir per pagar interessos del deute, tinguem tres vegades més de pressupost que per a tot el Departament d'Empresa i Ocupació, que és el que s'ha d'ocupar, per exemple, entre d'altres, de sortir d'aquesta situació econòmica tan complicada?

La presidenta

Senyor president...

El president de la Generalitat

Doncs, aquesta és la situació que tenim.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els marges d'estalvi en els pressupostos
de la Generalitat (tram. 317-00042/09)

La formula l'honorable senyor Joaquim Nadal, del Grup Parlamentari Socialista.

Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè i jo portem molts anys, probablement els mateixos, amb responsabilitats públiques de govern, i mai, ni vostè ni jo, no hem trobat el calaix ple. Vaja, no hem obert mai ni el calaix perquè els comptes públics es porten d'una altra manera. I, parlant d'això, què volia dir ahir el conseller d'Economia quan deia que no hi havia marge?

Senyor president, només pot ser ajudat aquell qui vol ser ajudat i es deixa ajudar, si no és que triï o que ja hagi triat qui l'ha d'ajudar. I les coses, quan es plantejen en termes de responsabilitat i no de contingut, no tenen marge per a la negociació.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, vostè sap perfectament que quan el conseller d'Economia diu que no hi ha marge el que vol dir és que l'estalvi que estem proposant s'ha de fer, entre d'altres coses perquè el seu partit a Madrid ens demana que fem molt més que no pas aquest estalvi. (*Veus de fons.*) Sí, home, ens ho demanen cada dia –ens ho demanen cada dia–, ens demanen que fem el doble d'aquest estalvi.

Aleshores, escolti'm, nosaltres hem decidit que faríem aquest 10 per cent d'estalvi, si vostès en volen fer més..., ja ens diran com i a on, i si en volen fer menys també ens hauran de dir el perquè; i ens hauran de dir, si volen fer menys estalvi, quines conseqüències té per al futur de Catalunya i per a l'estabilitat del nostre estat del benestar.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

El meu partit, senyor president, o un altre, no demana mai res, perquè vostè, que ha filat tan prim en la resposta sobre Badalona, sap que són els governs i no els partits els que demanen segons quines coses. (*Veus de fons.*)

I, per tant, si parlem dels marges d'aquest pressupost..., aquest pressupost no té marge per a la reactivació econòmica, no té marge per a la creació d'ocupació, no té marge per al suport de l'emprenedoria i no té marge per intentar que aquest país surti, de veritat, de la crisi econòmica. I, per tant, si vostè planteja uns pressupostos sense marge de maniobra per sortir de la crisi, sense cap element que signifiqui un procés de reactivació de l'economia, i el que fa és triar un model que només es fixa en el deute o en el dèficit i que es concentra exclusivament –exclusivament– en la reducció d'aquests paràmetres, vostè està triant una via que, des del nostre punt de vista, és equivocada, sobretot perquè es fixa en la retallada dels ingressos i en la retallada de les despeses.

Vostè, senyor president, no ha proposat un pressupost i ha obert la negociació, vostè ha imposat un pressupost i diu que no té marge.

I aquesta és una vella tàctica: tensar la corda, carregar les tintes, posar-ho molt negre, apel·lar a la responsabilitat i demanar als altres que assumeixin aquesta responsabilitat per defugir la pròpia.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Nadal, miri, jo els demano responsabilitat perquè tinc dret a demanar-los aquesta responsabilitat, perquè la situació que vostès han deixat és simplement molt complicada. I quan dic *vostès* sobretot vull dir *vostès*, perquè, evidentment, aquí hi havia un govern amb molts partits, però la responsabilitat de dirigir les finances del Govern de la Generalitat la tenia el seu partit: primer, perquè tenia la presidència de la Generalitat, i, segon, perquè va dirigir durant set anys sencers el Departament d'Economia. Per tant, els principals responsables són vostès.

I, aleshores, vostès quan hi ha aquest problema creat diuen: «A mi això no em toca. Això de reduir el deute? Si no és important! Això d'estalviar? Però, si no és important!» I, aleshores, quan vostès mateixos governen a Madrid... –i no em diguin que no hi tenen ministres del seu partit a Madrid?, suposo que encara deuen ser del seu partit?–, per tant, com que hi tenen ministres, quan el Govern central, amb el seu partit a dintre, ha de proposar mesures d'austeritat..., ara fa un any, qui va ser responsable, aleshores, senyor Nadal? Qui estava a l'oposició a tot arreu i va ser responsable? (*Veus de fons.*) No se'n recorda? Convergència i Unió, a base de decrets lleis que no tenien marge de negociació, en absolut, a diferència d'un projecte com els pressupostos de la Generalitat, que tenen un marge, òbviament, de diàleg.

Per tant, jo els demano que siguin mínimament responsables; però, a més a més, els dic una altra cosa, és que la irresponsabilitat ja ha tingut la seva visualització a les urnes, només cal que llegeixin els resultats d'aquest passat diumenge, ja saben què vol dir el preu de la demagògia i el preu de la hipocresia i el preu de la irresponsabilitat. (*Veus de fons.*) Els ho han dit els ciutadans

—els ho han dit els ciutadans de Catalunya... (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant...

La presidenta

President, un moment... Deixin parlar, si us plau, al...

El president de la Generalitat

...no els agrada?

La presidenta

...per respondre, al molt honorable president.

El president de la Generalitat

...doncs, escoltin, no m'ho invento jo. Mirin els resultats de les urnes i veuran que la irresponsabilitat i fer una cosa, deixar les coses d'una manera i després desentendre-se'n..., com aquell que provoca la ferida i després no està disposat a curar-la..., això, per part de la ciutadania, en lloc d'aplaudiment té rebuig.

La presidenta

Molt honorable...

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre els pressupostos de la Generalitat
amb relació a la recuperació econòmica
i la consolidació de l'estat del benestar
(tram. 317-00043/09)

La pregunta següent la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre els esdeveniments de l'actualitat.

Jordi Turull i Negre

Sí. Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir el seu Govern, com s'ha dit, va aprovar els pressupostos per aquest any: un any en què la situació és molt dura, tant pel que fa a la situació econòmica i social com també pel que fa a les finances de la Generalitat. I per això creiem que és tan oportú com necessari poder aprovar uns pressupostos caracteritzats per l'austeritat, per la credibilitat, sense fer trampes al solitari, per la coresponsabilitat, compartint esforços i sacrificis, i uns pressupostos en què hi guanyin pes les polítiques socials i es determinin mesures per a la reactivació econòmica.

I dic que, malgrat ser uns pressupostos inferiors als de l'any anterior, són del tot oportuns i necessaris perquè l'alternativa a no fer-ho així és molt pitjor. Ja hem vist què ha passat en aquells països que pressupostaven i gastaven al marge de la crisi i de la seva situació financera. Ha passat que els han intervingut. Ha passat que els han fet abaixar les pensions. Ha passat que han fet suprimir centenars d'ajuntaments. Ha passat que els han fet augmentar més de quatre punts l'IVA.

O també hem vist què ha passat en aquells estats o governs, algun de ben conegut, que per evitar ser intervinguts, com a conseqüència d'haver gestionat durant massa temps al marge de la crisi, han hagut de congelar les pensions, han hagut de suprimir un ajut de quatre-cents euros, han hagut de suprimir el xec nadó, han hagut d'abaixar el sou als funcionaris, o des de la més alta deslleialtat han deixat de pagar a Catalunya 1.450 milions d'euros que ens pertocaven o han deixat d'invertir el que tocava; i a sobre diuen que a Catalunya encara hem de reduir el 20 per cent —és a dir, el doble— la despesa. I tot això, val a dir, amb l'aplaudiment i el suport incondicional, allà, d'alguna força política d'aquí.

President, nosaltres no volem portar el país a la situació d'aquells països que durant massa temps han gestionat al marge de la crisi i que ara pateixen conseqüències, no de contenció, sinó d'eliminació de serveis i prestacions. I per això, per nosaltres, tant val, com a criteri per als pressupostos, la necessitat de fer els deures de contenció, però també no anar més enllà d'aquest 10 per cent.

Per tot això, president, li preguntem fins a quin punt aquests pressupostos poden ser l'inici tant del camí per a la recuperació econòmica com per a la consolidació del nostre estat del benestar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, aquests pressupostos són condició necessària, no són condició suficient. Ho he explicat abans: amb aquests pressupostos sols no trobarem la solució de tots els problemes que té el país.

Però la pregunta és: sense uns pressupostos com aquests, similars a aquests, sense uns pressupostos que marquin un estalvi clar, sense uns pressupostos que signifiquin una reducció dels ritmes d'increment del deute, sense uns pressupostos basats en l'austeritat, sense això, on portem el país? No és que amb aquests pressupostos el salvem, però és que sense aquests pressupostos el condemnem. Aquesta és la realitat. Davant d'aquesta realitat, doncs, es poden tenir dues actituds: o l'actitud de dir «el Govern que faci la seva feina i no obstaculitzem», aquesta és una actitud que crec que seria positiva, o es pot tenir una altra actitud, que és la de combatre-ho absolutament tot, que és, desgraciadament, la que sentim algunes vegades per part d'algun grup parlamentari, com avui mateix ha succeït. Doncs bé, aquesta és la situació.

Jo demano, en aquest sentit, que novament hi hagi aquesta actitud de responsabilitat per part de la majoria d'aquest Parlament, perquè, a més a més, estic convençut que aquesta actitud de responsabilitat és el que la gent ara ens demana —és el que la gent ens demana—, entre d'altres coses, perquè el que ha de fer el Govern per la casa de tots, que és el país, molta gent d'aquest país ho ha hagut de fer per casa seva. Molta gent s'ha trobat

a casa seva en aquestes condicions de menys ingressos. I, què han hagut de fer? Gastar més, malgrat que ingressaven menys? Doncs, no, el que han fet a casa seva és ajustar les seves despeses amb els ingressos que tenien en cada moment, encara que això signifiqués sacrificar o renunciar a alguna cosa. Allò que ha fet tanta gent a casa seva ara ho hem de fer en aquesta casa de tots, que és Catalunya.

La presidenta

Acabat aquest primer punt de l'ordre del dia passarem al segon punt, que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de comptabilitat d'un diputat
(tram. 234-00013/09)

El secretari tercer donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Ernest Maragall, que ha estat publicat en el dossier del Ple. Prego al secretari tercer que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tingué el 5 de maig del 2011, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya, i d'examinar les noves dades declarades pel diputat Ernest Maragall i Mira, relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i els càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 12.2 del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment d'allò que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Ernest Maragall i Mira.»

I ho signen al Palau del Parlament, el 5 de maig de 2011, el secretari de la comissió, el senyor Pere Calbó i Roca, i el president de la comissió, el senyor Benet Maimí i Pou.

La presidenta

Passem, seguidament, a la votació.

I pregunto a les senyores diputades i senyors diputats si es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 19/2010,
del 7 de juny, de regulació de l'impost
sobre successions i donacions
(tram. 200-00003/09)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de modificació de la Llei 19/2010, del 7 de juny, de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectura única. Per tant, s'ha de procedir, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació i lectura única d'aquest projecte.

S'entén, perquè les diputades i els diputats ho sàpiquen, que els vots afirmatius són a favor de la tramitació en lectura única i els negatius en contra.

(Miquel Iceta i Llorens demana per parlar.) Senyor Iceta...?

Miquel Iceta i Llorens

Presidenta, és que el nostre grup voldria preguntar si hi ha marge per no fer-ho per lectura única?

La presidenta

Jo crec que ja va quedar acordat així. *(Remor de veus.)* S'ha de votar en aquest moment, si va en lectura única.

Miquel Iceta i Llorens

I el nostre grup demana si hi ha marge per no fer-ho per lectura única.

(Veus de fons. Pausa.)

La presidenta

Ja estem cridant a votació.

(Pausa llarga. Dolors Camats i Luis demana per parlar.) Senyora Camats...?

Dolors Camats i Luis

Simplement, presidenta, per sol·licitar, atès que el marge que tenim és discutir-ho ara, que el nostre grup vol fer una explicació de vot.

La presidenta

Té la paraula, si vol fer-ho ara... *(Veus de fons.)* Es pot fer abans o després. *(Més veus de fons.)* Bé, explicació de vot..., bé, posicionament sobre la lectura única, suposo que es refereix... *(Pausa.)* Té la paraula la diputada senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Ens agradaria fer explicació de vot, primer, també, per demanar algun motiu, com a mínim, al Grup de Convergència i Unió, que entenem

que donarà suport al Govern en aquesta sol·licitud de tramitar-ho per lectura única. Sincerament, no ho entenem: Per això ens agradaria algun pronunciament. Fa menys de tres setmanes, vostès no ho creien urgent. De fet, en aquest Parlament, a través de la Mesa, el seu grup es va oposar que entrés en l'últim Ple del Parlament. Llavors no ho consideraven urgent. Potser perquè no era estètic en un moment de retallades, de mobilitzacions; abans d'unes eleccions potser no era estètic tenir aquest debat sobre l'impost de successions. Però ara sí, ara han guanyat unes eleccions, ja hi tornem a ser, ja ha passat el 22 de maig, i ara, per lectura única.

I, sincerament, no entenem la urgència de prescindir d'aquests diners, quin és el motiu d'haver d'anar tan ràpid, fins i tot negant-se el propi marge de negociació en uns pressupostos. Sincerament, no ho entenem, que davant la tramitació d'uns pressupostos vostès es neguin a fer un debat amb seriositat i en profunditat sobre fiscalitat, no ho entenem.

I, a més a més, hi votarem en contra, per dos motius. Primer, perquè ens veten la capacitat d'incidir, a la resta de grups parlamentaris, als representants de la ciutadania; però, a més a més, veten el dret d'entitats i experts a comparèixer en aquest Parlament per dir-hi la seva.

Sincerament, no hi ha cap motiu raonable i justificable que pugui donar suport a la tramitació de lectura única. I, per tant, nosaltres hi votarem en contra. Però ens agradaria saber alguna raó que pugui justificar aquesta sol·licitud per part del Govern.

Gràcies.

(Pausa. Alfons López i Tena demana per parlar.)

La presidenta

Senyor López Tena...

Alfons López i Tena

Gràcies, presidenta. També és a efectes d'intervenir sobre la tramitació en lectura única, no sobre el contingut del projecte de llei, sinó sobre la tramitació en lectura única. Si no s'obre un debat sobre aquesta matèria, l'única opció que tenim els grups i el mateix Govern proposant és fer-ho com a explicació de vot?

Si és així, el que trobem a faltar és, en primer lloc, que el Govern proposant justifiqui i expliqui les raons per les quals el tràmit de lectura única és l'adient per a tramitar aquest projecte de llei, cosa que, tenint en compte que és el plenari del Parlament el que té la competència per fer-ho, i no la Mesa ni la Junta de Portaveus, no s'ha fet pel representant del Govern ni en la Mesa ni en la Junta de Portaveus. És en aquest plenari quan s'ha de fer, perquè és en aquest plenari quan es decideix si va per lectura única o no va per lectura única i va a comissió.

Per tant, la primera cosa que trobem a faltar és una explicació per part del Govern de sol·licitar a aquesta cambra per què, les raons que abonen segons el Reglament del Parlament..., que són raons taxades, teòricament, no

és simplement pel caprici o per la majoria momentània que pugui tenir el proponent, sinó que són raons taxades segons el Reglament del Parlament, quines d'aquestes raons taxades se compleixen de cara a tramitar-ho per lectura única.

Fora del Parlament, càrrecs del Govern a nosaltres ens han donat només una explicació, que no podem admetre per una raó, que és la d'entendre que ha de ser per lectura única perquè el dia 30 de juny acaba el termini per a presentació de l'impost de successions d'aquells que haguessin mort el dia primer de gener, i, per tant, a efectes de poder-ho fer dins del termini de presentació dels impostos.

Però això no és cert, i no és cert dues raons. En primer lloc, perquè es podia haver presentat abans. Però no només per aquesta, per raó tècnica, perquè només pel fet de sol·licitar una pròrroga la pròrroga es concedeix automàticament, i el termini per presentar a liquidar l'impost de successions és d'un any des de la defunció, un any, no sis mesos. Per tant, hi ha marge de sobra per a poder tramitar-ho no com a lectura única sinó com a comissió i decisió de plenari ordinària.

I segona, perquè hi ha un tema que aquí ha passat molt desapercebut fins ara, i és que en la disposició final primera de la llei es modifica de manera que també es fa retroactiva la llei, no a l'1 de gener de 2011, com es deia en el programa electoral de Convergència i Unió o com s'ha dit públicament en el projecte, sinó a l'1 de gener de l'any 2010; és a dir, es torna diners a aquells...

La presidenta

Senyor diputat...

Alfons López i Tena

...que hagin pagat l'impost de successions.

La presidenta

...se li ha exhaurit el temps.

Alfons López i Tena

Conseqüència d'això, senyora presidenta, estem parlant d'impostos ja...

(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)

La presidenta

Passem, doncs, a la votació... *(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)* No l'havia vist... Senyor Rivera, no l'havia vist. Té la paraula, dos minuts.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. També per posicionar-nos en contra de la lectura única. No hi ha cap motiu més enllà de les presses del Govern per posar en els pressupostos la supressió d'aquest impost directament. Com ja ha fet, per cert, amb una falta de res-

pecte absoluta per aquesta cambra; és a dir, posar-ho en el projecte de pressupostos i treure directament una llei que ni tan sols està aprovada en aquest Parlament. Això és el que ha fet el Govern. Per tant, demostra, primer, una falta de respecte pel debat parlamentari; segon, un debat importantíssim sobre fiscalitat en un moment on el debat és retallades socials, per una banda, i ingressos, per una altra. I, per tant, no només ens posicionarem per votar en contra, sinó que apellem a la resta de grups, especialment al Partit Popular, que no donin suport a la lectura única. Entenc que hi hagin grups que estiguin d'acord amb la supressió de l'impost, ho entenc perfectament, però demanem que no es prengui aquesta capacitat de debat en seu parlamentària d'un tema de fiscalitat en plena crisi econòmica.

Li demanem, per tant, a la responsabilitat apellem, en aquest cas, com feia el Govern, també, als grups parlamentaris, especialment del Partit Popular, que no donin suport a passar per sota la porta, literalment, una reducció d'ingressos sense un debat legítim.

Hi insisteixo, és legítim estar-hi a favor o en contra; el que no creiem legítim políticament és abolir, en definitiva, la capacitat d'un parlament de debatre, per motius purament d'interessos governamentals, una cosa que pertany al Parlament de Catalunya i a tots els ciutadans.

La presidenta

Passem a votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada la lectura única per 79 vots a favor, 53 en contra.

Passem ara al debat, que, d'acord amb l'article 126.3 del Reglament, s'ha de substanciar segons les normes establertes per als debats en totalitat. Tot seguit, el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, dono la paraula a l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, avui m'adreço al Ple d'aquesta cambra per tal de presentar, pel procediment de lectura única, el Projecte de llei modificació de la Llei 19/2010, de l'impost de successions, del 7 de juny.

Efectivament, l'any passat es va endegar una reforma important de l'impost de successions. S'atenia així la demanda d'una àmplia majoria de la gent del nostre país que entenia i entén avui l'impost de successions com un impost problemàtic. Amb la proposta que avui

poso a la seva consideració portem la reforma iniciada el 2010 a la seva conclusió lògica.

Com saben i s'ha recordat reiteradament, aquest ha estat un ferm compromís polític del grup parlamentari de la majoria que dona suport al Govern, una proposta molt clara i molt concreta que estava inclosa en el programa electoral amb què es va concórrer a les eleccions del 28 de novembre passat, i que va obtenir un ampli recolzament a les urnes.

El president Mas es va referir a aquest compromís en el seu discurs del debat d'investidura el 20 de desembre i l'assenyalà com un dels objectius de la política fiscal del Govern. Concretament, afirmava que calia –cometes– «equiparar l'impost de successions al d'aquells territoris de l'Estat amb una fiscalitat més favorable, a fi d'evitar qualsevol discriminació entre Catalunya i la resta de l'Estat».

El 9 de febrer passat, en la que va ser la primera interpellació formulada en aquesta legislatura, i que demanava sobre aquest impost, jo mateix vaig tenir ocasió de remarcar la importància d'aquesta modificació i de la voluntat del Govern en aquest sentit, ja que així manifestava, en primer lloc, la nostra voluntat de complir els compromisos solemnement contrets, una dimensió avui particularment significativa, donat el context de conjuntura econòmica en què ens trobem, i, en segon lloc, la necessitat d'anul·lar la competència fiscal d'altres comunitats autònomes en aquest aspecte.

La davallada en la recaptació tributària per a aquest any 2011 causada per la proposta que estem contemplant és d'una envergadura limitada, l'estimem en 52 milions d'euros –tinguin present que hi hauran liquidacions corresponents al 2010 que arriben el 2011. El model de simulació és exactament el mateix que es va fer servir en la legislatura passada; de fet, va ser adquirint per fer les simulacions corresponents en la legislatura passada.

Per al 2012, la davallada en recaptació l'estimem en 103 milions d'euros –no hi haurà l'efecte de desbordament d'un any cap a un altre–, una quantitat, dit sigui de passada, molt inferior a l'impacte sobre la recaptació en el mateix 2012 de la reforma del 2010, que es pot estimar en 542 milions d'euros; de 800 sense reforma a 258 amb reforma. Faig notar que aquesta renúncia d'ingressos es va fer en plena crisi. I no és que no ho sabessin. Aquí hi ha un titular del 9 de desembre del 2009, en el qual es diu: «El Govern ingressarà per herències un terç de la recaptació actual.» Es recaptaven 800 milions, dos terços són els 550 milions. O sigui que ho van fer amb plena consciència del que feien i en plena crisi. I és veritat, a mi, com a conseller d'Economia, m'anirien bé els 50 milions que traiem aquest any, però encara m'anirien molt millor els 550 a què vostès van renunciar.

Si aquesta renúncia d'ingressos, dels 542, estava justificada, es fa difícil entendre que la que avui proposem no ho estigui, especialment si tenim en compte que és aquesta la que incideix decisivament sobre l'aspecte de competència fiscal. Estem convençuts que els beneficis globals són clarament superiors al cost i que és una reforma que val la pena fer.

Com saben, d'acord amb el sistema vigent de finançament, el règim de cessió de tributs determina, en primer lloc, que l'Estat és el titular de l'impost que grava les successions i que, per tant, no és legalment possible per al Govern de la Generalitat de suprimir-lo o derogar-lo. No obstant això, sí que disposa d'un marge ampli de competència normativa, d'acord amb el qual ara s'actua.

El marc competencial disponible, doncs, permet a la Generalitat introduir modificacions en els elements de quantificació del tribut, com són l'establiment de reduccions de la base imposable, la fixació de la tarifa i dels coeficients multiplicadors, o bé també la progressió de bonificacions i deduccions de la quota. D'aquesta manera, sense suprimir l'impost sí que es poden determinar aspectes que beneficiïn especialment totes aquelles persones amb un grau de parentiu proper que, en produir-se la situació causant de l'herència, permeti una reducció substancial del cost fiscal de les transmissions.

En aquest sentit, la modificació que avui presento davant del Parlament de Catalunya proposa que les herències entre avis, pares, fills i néts quedin bonificades en un 99 per cent, que a la pràctica, com els deia, significa la supressió de l'impost per a allò que en la terminologia fiscal se'n diu «grups de parentiu 1 i 2». En canvi, no es modifica l'impost pel que fa als grups de parentiu 3 i 4, és a dir, entre germans, oncles, nebots, cosins, familiars llunyans i persones sense parentiu, ja que la legislació catalana vigent no és inferior, i fins i tot en algun cas és clarament millor, a la d'altres territoris.

Convé observar que la proposta que estem fent és una modificació. La reforma anterior es va construir a partir d'una política d'exempcions sobre la base tributària per sota de determinats llindars. Això no ho modifiquem; simplement ho complementem per una política de bonificacions sobre la quota. Una conseqüència tècnica, per tant, és que ningú haurà de pagar més després d'aquesta reforma, o ningú haurà de pagar amb aquesta reforma que no hagués de pagar amb la reforma anterior.

Un altre aspecte important de la modificació que avui es proposa i que cal subratllar és que els efectes de bonificació previstos seran d'aplicació per als fets imposables meritats a partir de l'1 de gener del 2011. També en aquest punt el Govern dóna compliment al permís anunciat. I, ja que s'han aixecat dubtes sobre aquest particular, permeti'm assegurar-li que no hi ha cap dubte: l'aplicació, la retroactivitat, si vol, s'aplica a partir de l'1 de gener del 2011.

A la modificació que avui poso a la seva consideració, tractem només de l'impost de successions, és a dir, de les transmissions *mortis causa*; no modifiquem més enllà de la reforma, molt important, del 2010 l'impost de donacions, les transmissions *inter vivos*. Una vegada deslliurat del seu condicionament per l'impost de successions, voldríem donar aire i donar temps que l'impost de donacions desplegui les seves característiques pròpies pel que fa, per exemple, a la protecció de la gent gran o a la transmissió de patrimonis empresarials. Hi podem tornar d'aquí a dos anys.

D'acord amb l'article 126 del Reglament del Parlament de Catalunya, el procediment de lectura única ha de ser acordat per aquest mateix Ple quan la naturalesa del projecte ho aconsella, o bé per la simplicitat de la seva formulació. En aquest cas, ens enfrontàvem a un tema tècnic important, el 30 de juny, pel que fa a les declaracions, i la data actual aconsellava tindre aquest tema disposat abans del 30 de juny.

Aquest és, doncs, el cas del projecte de llei que els presento, que consta d'un article i dues disposicions finals. Un article únic, de modificació de la redacció d'un apartat de l'article 58 de la Llei 19/2010, sobre bonificació de la quota tributària, i d'un altre apartat sobre la gradualitat de la vigència en funció de la meritació dels fets imposables. I es completa amb unes disposicions finals, una, com és lògic en tot text legislatiu, sobre la seva entrada en vigor, i una segona que en aquest cas té una especial rellevància, que és la que dóna concreció al caràcter d'immediatesa del compromís del Govern, l'aplicabilitat de la llei amb efectes d'1 de gener del 2011.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable conseller. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, si els sembla, comencem fent una mica de memòria, de memòria recent. Al primer Ple ordinari d'aquesta nova legislatura, que encetava un nou govern, va ser el 9 de febrer d'aquest any 2011, i la primera iniciativa parlamentària que el Grup Socialista va portar a aquesta cambra, en aquell mateix Ple del dia 9 de febrer, fruit de la importància essencial que conferim a aquest tema, va ser justament sobre l'impost de successions i donacions. Una iniciativa que era molt clara i que feia dues coses: ens posicionava fermament contra l'eliminació del que queda de l'impost de successions i donacions un cop reformat amb profunditat l'any passat, un cop aquest impost ja no el paguen ni les classes mitjanes ni les classes populars, un cop aquest impost ja no el paga el 94 per cent de catalans i catalanes, sinó només el 6 per cent que té la fortuna d'heretar una gran fortuna.

En aquell Ple del dia 9 de febrer demanàvem al Govern de Catalunya quins eren els seus arguments econòmics, quins eren els seus arguments polítics, quins eren els seus arguments en termes de justícia, de progressivitat i de mèrit que justificaven aquesta eliminació. I els arguments no varen ser donats. Es varen escudar, com han fet avui un cop més, en una competència fiscal que ni poden demostrar ni poden xifrar. Diuen que se'n van els patrimonis a València, a Madrid. I jo em pregunto un cop més com pot ser aquest l'argument si *de facto*, números a la mà, es paga més a Madrid i a València que a Catalunya postreforma; com

pot ser aquest l'argument si la recaptació per aquest impost a Catalunya és positiva, ho és encara aquest any, perquè dic jo que, si se n'essin els patrimonis, no recaptarien per aquest concepte. I la resposta sempre és callar o, millor, aquella frase brillant del conseller: «No puc xifrar la competència fiscal, però veig més cotxes amb matrícules d'Andorra del que seria normal.» Una frase, permeti'm el parèntesi, que a mi personalment m'ha afectat, perquè penso constantment en quin és el concepte de normalitat i a més inconscientment vaig fixant-me en les matrícules dels cotxes quan camino per Barcelona.

Però tot i així, i tancant el parèntesi, tot i així, l'absència d'arguments i, per tant, tot i la demostració racional, inequívoca de què és el que Convergència i Unió vol per a aquest país, la nostra iniciativa d'aquell 9 de febrer obria una altra possibilitat de consens, raonable, obria un marge de negociació que deixava ideologies enrere i obria camins per treballar conjuntament sota la consciència que aquest és un moment, efectivament, complex.

El que els dèiem era el següent: si vostès ho han de fer, si vostès han d'eliminar l'impost que només paga el 6 per cent més ric, si ho han de fer, almenys no ho facin ara. Podem pactar posposar –posposar–, reconsiderar aquesta mesura aquest any, no renunciar a ingressos aquest any 2011, un any que és complex en termes pressupostaris? Perquè no s'entendria en absolut que en un any que es demanen sacrificis a tothom estiguem al mateix temps beneficiant-ne uns pocs i renunciant a ingressos.

En definitiva, i un cop més, el que els vàrem dir a Convergència i Unió era una cosa molt sensata des de tots els punts de vista: si no som capaços de pactar, d'entendre'ns en el que és o no una injustícia, podem almenys pactar, podem almenys entendre'ns en el que de ben segur és una irresponsabilitat? Ja que discrepem, efectivament, de quin model de societat volem, del que estableix un precedent fatal per exigir sacrificis, podem almenys pactar responsabilitat per a aquest any, per a aquest pressupost 2011?

I quina va ser la resposta a aquesta demanda? No i no, ni en parlem, no tenim cap marge de negociació amb vostès.

Avui és 1 de juny, han passat cinc mesos des d'aleshores, cinc mesos d'absència d'argumentacions, cinc mesos de negacions a aquesta petició formal per part del Grup Socialista de posposar un any –hi insisteixo, no una legislatura, no per sempre, un any– l'entrada en vigor de l'eliminació d'aquest impost, perquè és inacceptable per a qualsevol d'esquerra, de dreta, que tinguí una mínima sensibilitat social en els moments que estem vivint.

I després d'aquests cinc mesos, avui, 1 de juny, estem encara pitjor del que estàvem. Sí, sí, sembla increïble, però és que és veritat, estem encara pitjor. Jo diria que després de la intervenció del molt honorable president avui –que també és el meu president i, per tant, ens mereix un respecte–, estem encara una mica pitjor. Avui estem més lluny que ahir, han aconseguit posar encara més distància. Aquest Govern que diu que vol ser ajudat el que en el fons vol és construir parets,

i a més a més avui les reforça amb una càrrega extra de ciment. Perquè avui, senyores i senyors diputats, aquest Govern afegeix arguments que justifiquen el vot contrari a aquest projecte de llei que ens proposa o, millor dir, que ens imposa.

Perquè el primer argument, ho entendran, és una qüestió de formes. Avui vostès han decidit, l'1 de juny, el dia després d'aprovar els pressupostos, portar a aquesta cambra no només la supressió de l'impost de successions i donacions, sinó també la supressió de la seva discussió. Tramiten aquest tema, que és clau, per lectura única; no el volen debatre, no volen esmenes, no volen debat, no volen participació, no volen opinions, ni de dins ni de fora. Volen només fer via amb la seva proposta, per la porta del darrere. I així –i jo crec que hi convindrà tothom– no es fan les coses, o almenys no es fan mínimament bé.

En segon lloc, nosaltres ens hi posicionem en contra, ja ho hem dit, pel contingut; ho hem dit abans i ho hem dit sempre. Perquè eliminar l'impost de successions és una injustícia. Un cop reformat amb profunditat, com ho està, eliminar-lo del tot atempta contra tot criteri de progressivitat i de meritocràcia. És un impost que tenen tots els països del nostre entorn: a Europa, als Estats Units. I que només vol eliminar la dreta més rànica. Quin és el seu model? Europa, o quatre comunitats autònomes governades pel Partit Popular? Vostès volen mirar cap al nord, o volen mirar cap al sud? Perquè nosaltres ho tenim claríssim, quin és el nostre model.

I, a més a més, i com també hem dit sempre, eliminar-lo en temps de crisi, en temps d'ajustos necessaris, d'austeritat obligada, és simplement injustificable. Renunciar a 400 milions –no a 50, no enganyin amb les xifres: 400 milions– que beneficien els més rics, a la vegada que exigim sacrificis que afecten els 7 milions de catalans però que pateixen encara més aquells que menys tenen, és simplement injustificable, des de tots els punts de vista, hi insisteixo, injustificable.

I, en tercer lloc, votarem que no perquè vostès no han demostrat ni la més mínima consideració. Vostès no volen ajuda. Vostès volen la combinació impossible entre obediència i aplaudiments, i aquesta combinació és impossible. Demanen responsabilitat, al mateix temps que ens fan responsables de tot el negatiu i pretenen el nostre suport sense moure's ni un mil·límetre, ni mig mil·límetre de les seves posicions. Vostès demanen constantment el suport del Partit Socialista de Catalunya –constantment i només declarativament, hauria de dir–, però l'única certesa –l'única certesa– que tenim és que vostès ens conviden a dinar amb la taula parada, ens entaforen el menjar ens agradi o no i, si a més a més tenim la cortesia –entengui's «coresponsabilitat»– de portar el primer plat, el tiren a les escombraries. Vostès entendran que cap persona normal estaria disposada a anar a un dinar d'aquest estil.

I, per tant, demanen responsabilitat al PSC, però jo els demano responsabilitat a vostès, al Govern de Catalunya, perquè la tenen més que ningú, perquè governen, i perquè ni la practiquen ni l'exerceixen. Nosaltres crec que l'hem demostrat, que tenim una trajectòria acreditada de responsabilitat aquests mesos que fa que

som el principal partit de l'oposició. Es poden mirar el literal de les nostres iniciatives parlamentàries: recordin la insistència a fer una cimera per anar a plegats a favor de la recuperació econòmica o recordin, si us plau, el pacte d'investidura que fa que avui vostès estiguin asseguts aquí, a les bancades del Govern. Això és demostrar responsabilitat. I vostès no la practiquen, no l'exerceixen, i, per tant, jo el que els demano és una mica d'honestedat en els seus plantejaments.

És veritat que han guanyat les eleccions. Això és així, i això és molt important, molt; però tenir el Govern i tenir la majoria no els fa ser la totalitat del país. Convergència i Unió, ho sento molt, no és Catalunya, i té l'enorme responsabilitat de governar-la, però no té l'exclusivitat de representar-la, ni de decidir qui i què vol dir treballar per al nostre país. No tenen, vostès, la legitimitat de decidir quines són les fronteres del debat, ni del que està bé, ni del que està malament. Vostès, ni escriuen el diccionari, ni tampoc són guardians de la seva còpia original. I, per tant, no intentin interpretar unilateralment totes les paraules.

La responsabilitat que hem de tenir, vostès i nosaltres, ja no un amb l'altre, sinó amb Catalunya, s'ha d'exercir. I exercir-la és explorar camins, no tancar portes; és buscar els acords i no ser inflexibles. I els demano, per tant, un cop més honestedat, no aquesta presa de pèl constant. Perquè, saben el que passa? Que se'ls veu el llautó. El PSC els demana una cosa: reconsiderar l'impost de successions i donacions. El PP els demana una cosa: reconsiderar l'impost de successions i donacions. Òbviament, amb direccions absolutament contràries, però són les mateixes condicions. Això els fa a uns responsables i a uns altres irresponsables? No ens intentin enganyar. Vostès han fet una elecció, han fet una elecció clara: volen anar en una direcció, de la mà del Partit Popular. Això és legítim, però el que no pretenguin, si us plau, és que nosaltres els aplaudim i hi estiguem d'acord. Perquè els ho aviso ara ja: no ho estem i no ho estarem amb aquest model que vostès han triat per al futur de Catalunya, amb la seva elecció. No ho estem i no ho estarem.

I, per tant, sincerament, presidenta, se m'acaba el temps... Jo acabo. Crec que ho podem dir més alt, però no ho podem dir més clar: el Grup Socialista diu que no, diu que no a l'eliminació de l'impost que només paga el 6 per cent més ric de catalans i que avui ens presenta el Govern. Diu que no, perquè és una enorme injustícia. Diu que no, perquè en aquests moments és, a més, una gran irresponsabilitat. Diu que no, perquè les majories de dretes d'aquesta cambra ens han suprimit la seva discussió. Diu que no, perquè aquest projecte vol dir tancar la porta definitiva a la possibilitat d'un esforç conjunt per treballar amb el PSC per sortir de la crisi econòmica. Diu que no amb contundència, perquè no troba els arguments, no troba les raons, no troba l'ocasió ni troba la mínima sensibilitat social esperable d'algué que vulgui treballar per al conjunt, per a la totalitat dels ciutadans d'aquest país.

Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Honorable conseller, senyores i senyors diputats..., senyora Martínez-Sampere, vostè diu: «Volen mirar cap al sud o cap al nord?» Nosaltres, el Partit Popular, el que no volem, segur, és mirar cap a on vostès han deixat l'economia catalana i estan deixant, encara, l'economia espanyola, que és amb atur, amb un atur desorbitat, amb deute, amb dèficit i amb impostos. I vostè ens diu que som rancis, vostè parla de dreta rànica.

Escolti, eliminar l'impost sobre el patrimoni, que van fer vostès, els socialistes, és ser ranci o no?, o és ser modern, com a vostès els agrada denominar-se? Però vull recordar-los que vostès van eliminar l'impost sobre el patrimoni. Vostès, ara, són els que diuen que s'ha de mantenir l'impost sobre successions i donacions.

Vull començar afirmant que aquesta llei, que avui presenta el Govern en aquest Parlament, és l'incompliment més flagrant d'aquests primers cent cinquanta dies des que el Govern de Convergència i Unió va prendre possessió. El senyor Artur Mas i Convergència i Unió es van presentar a les eleccions del passat 28 de novembre amb un compromís, segons paraules textuais del president de la Generalitat, del senyor Artur Mas, «ferm, taxatiu, total, de supressió de l'impost sobre successions i donacions».

En aquesta línia, el programa electoral de Convergència i Unió per a les eleccions al Parlament de Catalunya, en el seu punt 485 deia: «Eliminarem l'impost sobre successions i donacions amb caràcter immediat.»

Per tant, jo els pregunto, senyores i senyors de Convergència i Unió, quan afirmaven «suprimir» a què es referien?

I, per a vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, el concepte immediat quin termini té?

Jo crec que, per a la gran majoria de catalans i catalanes i també per al Partit Popular de Catalunya, com no pot ser d'una altra manera, el concepte immediat significa que després de més de sis mesos des que els catalans i catalanes van exercir el seu dret a vot, donant la confiança majoritària a un programa electoral que deia clarament «suprimirem l'impost sobre successions i donacions amb caràcter immediat», punt 485, aquest ja hauria de haver estat eliminat.

Sembla que només vostès ho van posar en el programa electoral de cara a la galeria per guanyar vots. Davant d'això, el Govern de Convergència i Unió ens presenta una modificació descafeïnada, *light*, que no concorda amb el compromís electoral que tenien. Torna a succeir el de sempre: diuen una cosa en campanya electoral i en fan una de diferent quan els toca governar. Del seu compromís de supressió d'impost sobre successions i donacions amb caràcter immediat en campanya electo-

ral han passat a una bonificació en successions en una part, mantenint donacions tal qual.

D'altra banda, el conseller d'Economia i Coneixement, el qual va afirmar en seu parlamentària –i avui ho ha tornat a afirmar– que l'impost de successions i donacions s'havia d'eliminar per competència fiscal, i el qual també va dir en seu parlamentària en aquesta primera interpellació a què vostè feia referència, que no li semblava malament aquest impost i que s'havia d'eliminar per generar confiança...., jo li pregunto: quina confiança pot generar no complir, ni de bon tros, el que s'havia anunciat en el compromís electoral d'eliminar, de forma immediat, l'impost sobre successions i donacions?

Un dels altres arguments que s'utilitza, per part de Convergència i Unió, a l'hora de reduir aquest impost sobre successions, aquesta rebaixa que vostès fan, és la competència fiscal que ocasiona a altres comunitats autònomes, el greuge comparatiu que es produeix pel millor tracte fiscal establert en altres zones d'Espanya.

Llavors, jo els pregunto, senyores i senyors de Convergència i Unió, la competència i el greuge fiscal només existeixen en successions?, no existeixen en donacions? Què justifica que per competència fiscal es rebaixi successions i no donacions?

El fet que aquesta modificació, presentada pel Govern, només incideixi en les donacions per causa de mort comporta una paralització de les donacions entre parents vius dels grups 1 i 2.

El Partit Popular de Catalunya reclama, des de fa més d'una dècada, en aquest Parlament, la supressió de l'impost sobre successions i donacions, a vegades amb el suport de Convergència i Unió, a vegades amb el rebuig de Convergència i Unió, i sempre amb el vot negatiu dels partits que conformen el tripartit.

L'impost sobre successions i donacions és un impost confiscador, injust, antic, desfasat, que descapitalitza i que va en contra de l'estalvi. Si una persona compra un bé, paga els impostos associats al consum. I, si obté rendes, ja siguin del capital mobiliari o del treball, paga els impostos associats en aquests rendiments.

Per tant, si algú ja ha fet front en aquests impostos d'obtenció de rendes o d'un bé, ha de tenir tota la llibertat per fer el que consideri amb aquest bé, ja sigui donant-lo o deixant-lo en herència en cas de mort.

En tot cas, el Partit Popular de Catalunya, evidentment, amb la voluntat clara que tenim d'eliminar definitivament aquest injust i confiscador impost sobre successions i donacions, donarem suport en aquesta iniciativa, encara que estigui profundament allunyada del plantejament que tenim des del Partit Popular de Catalunya d'eliminar definitivament l'impost sobre les successions i donacions.

Hi donarem suport perquè és un pas més, encara que lent i insuficient: lent, perquè, després de més de deu anys, des que el Partit Popular de Catalunya va portar en aquest Parlament, per primera vegada, la iniciativa de suprimir l'impost sobre successions i donacions, aquest continuarà vigent en molts casos després

d'aquesta minimodificació que presenta el Govern de Convergència i Unió; i insuficient perquè no afecta, no s'aplica al tercer i quart grau de consanguinitat; insuficient perquè no afecta donacions.

De totes maneres, malgrat el petit avenç que es produeix, el Partit Popular de Catalunya donem suport, amb aquesta descafeïnada i *light* modificació, a l'impost sobre successions, amb el compromís que en un període de temps limitat l'actual majoria minoritària de Convergència i Unió també abordarà l'efectiva supressió de l'impost sobre successions i donacions.

El Partit Popular de Catalunya ens vam presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya amb un programa clar en matèria fiscal, de reducció d'impostos, d'afavorir l'economia productiva i l'austeritat, i d'alleugerir l'enorme càrrega fiscal a la qual estan sotmesos els catalans i catalanes a causa de les polítiques equivocades, primer, de malbaratament per després acabar apujant impostos que ha portat a terme el tripartit durant set anys de Govern.

Per això, aquest compromís que hem aconseguit, des del Partit Popular de Catalunya, és l'exemple més clar que al final, després de més de deu anys proposant la seva eliminació en el Parlament de Catalunya, finalment, gràcies a la insistència, a la tenacitat i al treball del Partit Popular de Catalunya, avui, amb aquest compromís signat pel Partit Popular i pel Grup de Convergència i Unió hem posat les bases perquè en pocs mesos es pugui eliminar completament aquest injust i confiscador impost sobre successions i donacions.

En aquesta línia, el Partit Popular de Catalunya no cessarem en la nostra voluntat d'eliminar aquest impost i d'exigir-li, al Govern, el compliment del compromís acordat. No pot ser que la mala gestió dels recursos públics que ens han portat a un dèficit i un deute desorbitats siguin l'argument, l'excusa, el motiu perquè determinades forces polítiques vulguin mantenir aquest injust i confiscador impost sobre successions i donacions.

La mala gestió d'alguns no pot ser el motiu per mantenir determinats impostos, sinó que s'ha d'apostar per una política econòmica que afavoreixi la credibilitat i la confiança, que ajudi la recuperació econòmica, la inversió i el creixement econòmic, i que, per tant, permeti acabar amb la principal xacra social que afecta la nostra societat que és l'atur.

És en aquests punts on estarà el Partit Popular de Catalunya, on seguirem treballant i plantejant alternatives a favor d'afavorir la inversió i el consum, per tant, la rebaixa d'impostos, de permetre que els diners estiguin a la butxaca dels catalans i catalanes i no sota el control d'un buròcrata. Perquè nosaltres creiem en la capacitat d'iniciativa dels catalans i de les catalanes, que puguin prendre les seves decisions amb llibertat, com pot ser donar un bé *inter vivos* o deixar-lo en herència en cas de mort, sense impediments, sense hipoteques i sense tuteles.

Per això avui hem fet possible, gràcies al nostre vot, donar un pas més a l'eliminació de l'impost sobre successions i donacions; un pas més, però no és suficient.

Per aquest motiu, des del Partit Popular de Catalunya continuarem compromesos amb els catalans i les catalanes per tal d'aconseguir la pràctica eliminació de l'impost sobre successions i donacions.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats..., bé, per al nostre grup avui és un dia trist. Finalment, arriba la supressió de l'impost de successions. Ja ho tenen. Després de mesos, anys de campanya permanent, diria que, fins i tot, pagant publicitat, anys d'exaltació de la cultura d'impostos zero, de la irresponsabilitat fiscal, ja ho tenim. I arriba en un moment realment oportú. Al temps que el Govern aprova i ens presenta els pressupostos que més es retallen de la història, reduint per primera vegada el total de recursos del pressupost de la Generalitat, vostès ens presenten aquest projecte, que, si no fos per les conseqüències que té, em semblaria, realment, una broma de mal gust.

Ens els han presentat, a més, aquests comptes, fent-ne un gran tremendisme, molt de soroll, preparant molt el terreny, mirant, posant molt el retrovisor o buscant els culpables a Madrid, apellant a totes les forces polítiques a adherir-se sense condicions als seus comptes, segons vostès inevitables.

Però avui ens donen amb una reducció d'impostos d'iniciativa pròpia, que la decideixen vostès, en exclusiva. I, mirin, des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida no compartim ni les formes, ja ho hem dit abans, ni el moment, i menys encara el propòsit i el fons d'aquest projecte de llei. Perquè en un moment de crisi econòmica on es multipliquen les necessitats i augmenten les desigualtats i les situacions límit de moltes famílies, és quan l'estat del benestar és més necessari que mai. I l'estat del benestar no és una qüestió arbitrària, és una qüestió de drets, hi hagi crisi o no hi hagi crisi.

I vostès s'ofenen molt sempre quan els diem que volen desmantellar l'estat de benestar, però es que és el que hi ha, perquè la seva defensa, la defensa de l'estat del benestar no es demostra amb paraules grandiloqüents de defensa de les polítiques estrictes de la Unió Europea, que també són dogmàtiques d'aquest dèficit; tampoc es defensa l'estat del benestar fent de salvapàtries, sinó amb la valentia de discursos i polítiques responsables i pedagògiques, on s'expliqui i es defensi la necessitat de pagar impostos per finançar els serveis públics, o es defensi la lluita contra el frau fiscal, o es defensi els empleats públics. I vostès no han fet res; ni fent d'oposició ni fent de govern no han fet res de tot això.

En canvi, vostès fa anys que utilitzen tots els seus instruments de poder per fer creure a la ciutadania que Ca-

talunya està maltractada. Hi havia persones grans, jubilades, amb una pensió mínima i sense cap patrimoni, que es pensaven que és que els confiscarien tot el que tenien, que els seus fills acabarien sent pobres; havien arribat a fer creure a la gent que l'impost de successions afectava les persones que estaven en risc d'exclusió, fins aquí van arribar amb la seva demagògia.

Però el que passa és que, avui, la realitat és molt dura, i per això ningú els entén. De fet, per això, ho volen tramitar per lectura única, per no fer aquest debat en condicions, perquè ni, fins i tot, aquelles persones que se'n beneficien o que creuen en la supressió de l'impost de successions no poden entendre que ho facin en un moment com aquest. Potser els únics que ho entendran són els pocs, aquestes poques persones per a les quals vostès governen; aquestes potser sí que els entenen. Però, mentre vostès acomiaden infermeres, suprimeixen cursos de formació a aturats o deixen alguns hospitals que caiguin a trossos, com l'Hospital Trueta, que, per exemple, el seu projecte d'executiu només necessita 4 milions, per tant, una ínfima part del que avui suprimeixen, la gent no ho entén, perquè aquesta llei no és per a la majoria silenciosa de què vostès tant parlen, aquesta llei és per a la minoria adinerada.

I avui no poden vostès buscar culpables a una altra banda; són vostès exclusivament que decideixen que la seva prioritat és de deixar d'ingressar..., no 50 milions, conseller, són molts més, i són molts més aquest any però en seran molts més l'any que ve, perquè la fórmula que vostè ha utilitzat és perversa, perquè no només aplica la reducció i avança la reducció aplicada, sinó, a més, amb la bonificació, i aquesta combinació els fa batre el rècord en la reducció de l'impost de successions, superant fins i tot a Madrid en l'impost de pares a fills.

I, senyor conseller, vostè va recórrer, fa uns mesos, a arguments realment febles per defensar aquest impost de..., perquè vostè se'l creu, aquest impost, i creu que és just, i, de fet, així ho va dir en aquesta tribuna, i crec que els ha hagut de buscar on no n'hi havia, per complir amb els dictats d'un partit realment dogmàtic en aquests temes.

Vostè ens deia que era una qüestió de credibilitat i que, encara que defensava la bondat de l'impost, aquest no tenia sentit en una economia oberta. Vostè sap, conseller, que aquest impost existeix i existirà en un espai d'economia tancada, en un mercat únic, existeix a la majoria de països europeus, però és que a moltes comunitats autònomes: Aragó, Extremadura, Andalusia, Astúries..., totes aquestes tenen un impost de successions superior al nostre. Per tant, no té cap mena de sentit ni s'agafa per enlloc.

Però el que encara s'aguanta menys és que ho fan per credibilitat. Quina casualitat que és l'únic compromís electoral que tenen pressa per complir, el de l'impost de successions, això, i el límit de velocitat, com ha recordat el senyor Puig, el que augmenta la contaminació. On està el compromís de tenir un departament únic d'Universitats desvinculat d'Economia i Empresa? O les promeses de mantenir els mossos, els metges i els mestres? O les de mantenir els pressupostos de Salut?

Aquests compromisos no aporten credibilitat al Govern? Avui, el que fan és llançar la credibilitat. Després de dramatitzar sobre les finances de la Generalitat, decideixen vostès solets que van sobrats. Aquest és el missatge que avui envien.

I el que fan avui és un exemple d'estil de governar, d'un conjunt de despropòsits, d'una combinació de prepotència, d'insensibilitat social i d'irresponsabilitat. Vostès volen donar lliçons a tothom –ja ens ho ha demostrat avui el president de la Generalitat–, i, en canvi, el que avui fan és transmetre a la ciutadania que la crisi no l'han de pagar alguns. Això és el missatge que envia avui el Govern de la Generalitat, perquè, mentre diuen d'on no n'hi ha no en raja, no en raja per a salut, ni per a educació, ni per a habitatge, ni per a universitats, ni per a dependència, per al 6 per cent de les grans herències sí que en raja.

I vostès estan instal·lats més que mai en la cultura d'«el mercat ho resoldrà» –de fet, retallen les polítiques d'ocupació, de formació, d'universitats, etcètera–, «deixem fer, que la política ja s'aixecarà i ho resoldrà tot», aquest *business friendly* de què parlen des de l'inici de la legislatura.

I precisament aquest és el plantejament que ens ha portat a la crisi. Vostès continuen defensant l'estat de mínims, i per això han contribuït a reduir impostos, i ho fan aquí, a Catalunya, però ho fan al Congrés, ho fan a Europa, ho fan arreu, i fa anys que donen suport al Partit Popular en la reducció d'impostos, i ara al PSOE, perquè vostès ja ho han dit i ho deia també el seu guru, el senyor Madí, que el seu model era Irlanda; doncs, aquí estem. El model que impulsen aquí –i fa anys que ajuden el PSOE i el Partit Popular, abans– ha portat a perdre més de 40.000 milions d'euros. I avui, què passa? Que no hi ha diners per als serveis públics. Doncs, mirin, aquest no és el model que nosaltres defensem.

I ara diuen que, a més a més, després de presentar aquests pressupostos..., ara diuen que ja no ve d'aquí. Doncs, miri, des del nostre grup parlamentari, continuarem plantant cara, és el que ens queda, però és el que creiem que és el nostre deure, com ho vam fer ja en l'anterior legislatura, quan alguns semblava que competien amb vostès en la supressió de l'impost de successions, en aquesta reducció. És veritat, es va anar bastant enllà, però nosaltres vam aconseguir que aquest impost fos significatiu.

I vostès ara s'escuden que, com ja es va reduir en l'anterior legislatura, ara ja toca? És a dir, com es va reduir per a les herències mitjanes i baixes, doncs, ara el suprimim a les grans herències. Aquest és el gran argument que volen utilitzar per eliminar-lo? Sincerament, és que no s'aguanta. Però sobretot, senyor conseller, li recomanaria que llegís els debats de l'anterior legislatura. Qui més va fer per la supressió de l'impost de successions va ser el seu grup parlamentari, el que avui li dóna suport. Per tant, escudar-se que hi va haver una reforma, quan va ser el Grup Parlamentari de Convergència i Unió que, des del minut u, i també en època de crisi, demanava l'eliminació d'impostos i l'eliminació de l'impost de successions, sincerament, no és un argument que vostè pugui utilitzar avui.

Miri, el nostre grup sempre hem defensat amb coherència la responsabilitat fiscal aquí, al Congrés, a Euro-

pa, amb crisi o sense, perquè sabem que cada vegada que algú renuncia a ingressar sobre la riquesa estem repercutint directament sobre la qualitat dels serveis públics i cada vegada que fan regals als rics i als que especulen augmenten les desigualtats i ens debilita també econòmicament.

El problema és que vostès es neguen a qualsevol alternativa. En la primera interpellació que li vam fer li proposàvem alternatives de fiscalitat verda, sobre les nuclears, combatre el frau fiscal. No van acceptar ni una d'aquestes propostes.

De fet, ha estat la seva obsessió el que ha generat indignació a moltes entitats, des de la Plataforma per la Fiscalitat Justa o la plataforma ciutadana «Ni un pas enrere», que estava aquí, la setmana passada, al Parlament i ens deien: «Avui, l'únic instrument per combatre la pobresa no és deixar fer al mercat, sinó és combatre la desigualtat.» Si hi ha un impost que combat la desigualtat, precisament, és l'impost de successions.

I això té molt a veure amb el que està passant avui. Avui hi ha dues dimensions: la dimensió material, la quantitat que deixarem d'ingressar, que vostè n'ha dit de tots colors, ha dit moltíssimes xifres, i evidentment supera aquests 50 milions; que té impacte sobre els centres d'atenció primària que es deixen de fer, les escoles bressol, les ajudes als autònoms que estan pendants de donar-los i que estaven compromeses i estan a baix també reclamant-ho. Però la dimensió simbòlica és tota una declaració d'intencions del seu model de societat: la desigualtat la volen perpetuar i augmentar. Suprimint l'impost de successions per als familiars entre primer i segon grau, estem perdent la capacitat de reduir, encara que sigui per una aportació a la solidaritat, les diferències entre classes socials. És a dir, avui el fet d'haver nascut o ser fill d'algú no és cap mèrit ni contribueix a l'economia productiva; avui una persona pot viure de rendes pel fet d'haver nascut en una bona família, que li ha tocat la loteria d'haver nascut en una bona família, viure de rendes, pagant una proporció d'impostos molt menor que qualsevol treballador de renda baixa.

Vostès tenen una visió conservadors i insolidària de la societat. El seu patriotisme és utilitzar els recursos que tenim per eliminar impostos. La seva construcció nacional es basa en comparar-se amb la resta de l'Estat i en convertir-se en la comunitat autònoma amb un impost de successions més baix. En comptes de mirar a Europa, s'emmarallen en Madrid, fent creure que Catalunya està discriminada. Aquesta és la seva manera de construir país. I nosaltres no volem imitar la regió on es privatitza la sanitat i augmenten les desigualtats de forma exponencial, perquè la història ens demostra que els impostos són la base de la construcció dels estats, són una inversió de present i de futur. Si volem un país avançat, modern i equitatiu això significa invertir en aquest país que volem.

El patriotisme, al nostre entendre, es defensa així, defensant la cohesió social, i més encara en època de crisi.

Per això, per convicció, per coherència, votarem en contra d'aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la posició d'Esquerra Republicana ha estat sempre molt clara: hem estat a favor de la reforma, d'una reforma en profunditat, i sempre hem rebutjat la supressió d'aquest impost. De fet, tots els nostres posicionaments que hem fet des d'aquesta tribuna aquí, en aquest Parlament, sempre han anat en aquesta línia.

Per què no en volem la supressió? Perquè és just que els que més tenen contribueixin en benefici dels menys afavorits. Per això no volem la seva supressió.

I en tot cas sí que vam voler la seva reforma, perquè aquest impost era percebut com un impost injust. I, de fet, tenien raó: hi havia una injustícia quan existien diferències substancials de tributació en funció dels béns adquirits, per exemple; era injust quan es produïen enormes dificultats per al pagament, que obligaven a la venda d'una part dels béns, i també era injust perquè la combinació de tipus amb coeficients multiplicadors donava lloc a quotes elevades, inabastables.

I, de fet, parlo en passat, perquè aquesta reforma ja es va produir, fa un any i mig. I, de fet, això ho vull recordar perquè sembla, avui, pel to del debat, que sigui a partir d'avui que aquest impost es reforma. Doncs, no, ja fa un any i mig que es va reformar, un any i mig que es va reformar i es van eliminar totes aquestes injustícies.

De fet, es va fer una reducció radical de la tributació de les herències a favor de cònjuges, descendents i ascendents, i es va suprimir, de fet, l'impost de les herències entre cònjuges, pares i fills, pràcticament suprimint, excepte en patrimonis importants, i després ens hi referirem.

També es van eliminar iniquitats per raó de la composició de l'herència; es va simplificar l'estructura tarifària; es van suprimir coeficients de patrimoni preexistent; es va fer una especial consideració als beneficiaris de setanta-cinc anys o més; es va mantenir el caràcter progressiu de l'impost –de fet, es retorna a una progressivitat d'aquest impost que l'havia perdut–, i, quant a l'empresa familiar, quan aquesta és l'herència, es van ampliar els supòsits d'aplicació de la reducció màxima, per afavorir precisament l'emprenedoria.

I totes, totes aquestes mesures ja es van emprendre, ja es va reformar, ja es van eliminar els elements que el feien profundament injust. I, de fet, l'impost, tal com està en aquests moments, ens acosta a la regulació que tenen altres països d'Europa. Abans, miràvem si havíem de mirar cap al sud o cap al nord. Mirem, mirem cap al nord; sempre Catalunya ha mirat cap al nord. I, de fet, aquesta tributació o aquesta composició de l'impost, tal com el tenim en aquests moments, ens acosta a tal com el tenen estructurat altres països europeus.

Per tant, un cop feta aquesta reforma, que acaba amb les injustícies, ho repeteixo, acaba amb les injustícies,

el debat ja no és eliminació sí, eliminació no; el debat és: per als patrimonis elevats han de pagar impost de successions, sí o no? I és aquest el nou debat en el qual ens fixem en aquests moments.

I, de fet, observem com el Grup Parlamentari de Convergència i Unió s'ha vist atrapat, atrapat pel primer debat, aquell que ja ara no té validesa, aquell d'eliminació sí, eliminació, no. S'han d'adaptar al nou debat, i és si els patrimonis elevats han de pagar impost de successions, sí o no. És aquest, és aquest el nou debat.

Vostès proposen que no paguin. Han pres una opció, una prioritat. En certa manera, perdonen l'impost de successions per a les grans fortunes. És aquesta la seva aportació d'avui. I això torna a crear una profunda injustícia. Abans parlàvem que l'impost, tal com estava plantejat fa un any i mig, era injust; era cert, per això es va reformar. Però ara vostès, perdonant l'impost de successions per a les grans fortunes produeixen una profunda injustícia: els que més tenen no contribuiran en benefici dels menys afavorits; allò que deia jo, al principi, pel qual Esquerra Republicana estàvem a favor d'una reforma. Doncs bé, no contribuiran en benefici dels menys afavorits els que més tenen; beneficien amb aquest perdó una minoria per perjudicar la majoria. I com? Amb una baixada d'ingressos. El conseller d'Economia avui ens ha parlat de 50 milions d'euros per enguany, per a l'exercici 2011, fa uns dies parlaven de 100... Ja ho acabarem d'afinar, però, si més no, amb les simulacions que es van fer de la reforma, enguany, per al 2011, es preveïen uns ingressos d'uns 400 milions d'euros. En el pressupost d'enguany estan parlant, en el pressupost que precisament ahir va entrar en aquesta cambra, que els ingressos seran al voltant de 288 milions d'euros, i se'n preveïen 400. Però és que vaig més enllà: i el 2012?, i el 2013? Es preveïen 358 milions d'euros d'ingressos després de la reforma. Això quedarà en zero. I això atempta, això atempta greument contra el manteniment de l'estat del benestar.

Ahir presenten els pressupostos 2011; disminució notable en salut i educació. Vostès estan demanant sacrificis a la població, sobretot sacrificis que aguanten les classes populars d'aquest país. I, en paral·lel, demanen sacrificis a les classes populars d'aquest país i vostès en perdonen uns pocs al pagar un impost de successions; uns pocs, les grans fortunes. I, en paral·lel, demanen sacrificis a les classes populars. Això és irresponsable –això és irresponsable. No poden suprimir aquest impost a les grans fortunes quan, en paral·lel, s'estan tancant quiròfans en hospitals de referència: Joan XXIII de Tarragona, Trueta a Girona, Arnau de Vilanova a Lleida, Vall d'Hebron –Barcelona–, etcètera.

Es disminueixen recursos en educació. Els pares estem patint en aquests moments, estem patint per com quedarà l'educació del nostre país el proper curs, sobretot en l'escola pública –sobretot en l'escola pública. La no-aplicació de la sisena hora. A moltes escoles –parlin amb els directors, parlin amb els directors– no es podran dur a terme, per exemple, desdoblaments en aula, que garanteixen que la canalla del nostre país pugui tenir una bona atenció educativa per als diferents ritmes d'aprenentatge que tenen. Això és una clau

de benestar, això és estat del benestar, això és també competitivitat del nostre país.

I, en paral·lel amb tot això, perdonem l'impost de successions per a les grans fortunes. Demanem sacrificis a les classes populars, aquelles que tenen un estat del benestar gràcies als serveis públics –he parlat d'educació, parlo també de salut–, i ahora perdonen l'impost de successions.

Senyor conseller, dubto molt –dubto molt– que estigui d'acord amb aquesta mesura, si més no amb l'aplicació en aquest moment, si més no amb la seva aplicació en aquest moment. Evidentment, ideològicament cadascú té les prioritats que té. Evidentment, no és una prioritat per a Esquerra Republicana, no és una prioritat demanar sacrificis a les classes populars i al mateix temps beneficiar-ne uns pocs; aquesta no és la nostra prioritat. Precisament anem al revés: el que volem és que els pocs, els més rics, ajudin també les classes populars. Aquest és el nostre concepte, aquest és el nostre model social, aquest és el nostre model de país. De fet, creiem que hi ha una pèrdua d'ingressos que afectarà el manteniment d'un estat del benestar, però, més enllà d'això, és una qüestió el simbòlica també. No es poden demanar sacrificis a uns i perdó a uns pocs. I per aquí Esquerra Republicana no passarà.

És, doncs, per això que en coherència amb el nostre posicionament, el posicionament que hem fet durant pràcticament vuit anys en aquesta cambra sempre que hem parlat de l'impost de successions, rebutjarem la seva eliminació i, per tant, ens ratifiquem en la reforma, aquella reforma que fa un any i mig va eliminar les injustícies d'aquest impost.

Moltes gràcies, senyors diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, diputadas, diputados, *conseller*, estamos ante un hecho de una extrema gravedad; de extrema gravedad por dos motivos: primero, por la forma, y por el fondo.

Por la forma porque ustedes van a aprobar un proyecto de ley por lectura única prescindiendo del debate parlamentario sobre un tema que incide directamente en lo que son los ingresos de nuestra comunidad autónoma en un momento de contracción del gasto público. Y lo hacen apoyándose en..., bueno, con un apoyo crítico. Porque yo, al principio, al señor Coto lo escuchaba y parecía que iba votar que no, pero no, no, va a votar que sí, y además ha permitido que se tramite este proyecto de ley por lectura única, prescindiendo del debate parlamentario, algo extremadamente grave.

La forma también ha sido..., usted ha intentado dormir a la cámara. No sé si es una táctica o es una forma, pero de cualquiera de las dos maneras sería bueno que hubiera intentado convencer a la cámara de por qué iba usted

a prescindir de cerca de 300 millones de euros –porque esos son los importes reales, y no los que usted ha planteado durante su intervención– de los ingresos de la Generalitat.

Y también es grave por la oportunidad, por la oportunidad política. Porque esta aprobación es irresponsable fiscalmente, antipedagógica políticamente e injusta socialmente. Es irresponsable fiscalmente porque usted entra en una carrera –la famosa *race to the bottom*– de impuestos en momentos de contracción de los ingresos públicos que ponen y califican a su Gobierno como gobierno irresponsable. Irresponsable y antipedagógico políticamente, porque transmite un mensaje a la sociedad absolutamente contrario a lo que le estamos exigiendo, que son ajustes y que es apretarse el cinturón en momentos de extrema dificultad. E injusto socialmente porque, como es habitual en su grupo y en aquellos partidos que le apoyan, ustedes penalizan a los que menos tienen y favorecen y benefician a los que más poseen.

Yo les voy a decir algunas cosas que se pueden hacer con 300 millones de euros, por si ustedes no las saben: contratar cerca de 7.500 médicos especialistas, 8.500 profesores, más de 10.000 enfermeras, se pueden hacer más de 100.000 plazas de guardería, se pueden entregar más de 700.000 ordenadores a nuestros alumnos. Pero se puede reducir el 50 por ciento de los recortes en sanidad que ustedes plantean, se podría reducir a cero el descenso de la inversión en educación, se podrían reducir a cero los recortes en Bienestar y en Empresa, y se podrían reducir también a cero los recortes en Interior. Esto es lo que se podría hacer si ustedes no hubieran decidido hacer una política irresponsable, cumpliendo un compromiso con unos pocos, no con el conjunto de ciudadanos de Cataluña.

Porque yo quiero recordarles que, después de la ley aprobada en 2010, más del 94 por ciento de las declaraciones positivas no se pagaban, pero que este porcentaje llegaba al 99 por ciento en el caso de los cónyuges y al 97 por ciento en los hijos y nietos mayores de veintinueve años. Esta es la realidad de este impuesto a día de hoy, esta es la realidad; no la que usted dice: la realidad.

Y eliminando este impuesto usted hace un ejercicio de irresponsabilidad que el conjunto de ciudadanos espero que algún día les hagan pagar. Porque, mientras ustedes están dejando de ingresar dinero de aquellos que más tienen, no van a dudar en aplicar recortes a los que menos tienen. Usted es como el Eduardo Manostijeras –ya se lo comenté alguna vez–, con todo el respeto, ¿eh?: con las tijeras de la mano derecha recorta usted impuestos a los más ricos y con las tijeras de la mano izquierda recorta usted derechos sociales. Y va a recortar también..., y usted será responsable indirecto de los recortes en las prestaciones sanitarias que recibirán el conjunto de ciudadanos.

Y, ya para finalizar, yo creo que en esta vida, en la política, uno tiene que ser coherente y responsable. Ya sé que esto generalmente no es muy lucido mediáticamente, pero yo aquellos que veo comisión tras comisión exigiendo mantener las inversiones sociales, las inversiones en sanidad, las inversiones en salud, las in-

versiones en protección social, que sigan diciendo que un estado de bienestar se fundamenta en no cobrar impuestos a los ciudadanos es un grave error. Yo no sé si es bueno ser del Tea Party en España, no sé si es bueno intentar convencer a los ciudadanos que en un país donde estamos por debajo de la media impositiva del resto de países más avanzados de Europa se pueden mantener servicios de primera. Cuadrar un círculo socialmente es imposible: con menos recursos, no se pueden dar más servicios. Lo que pasa es que, como digo, la coherencia y la dignidad en la política, pues, no son elementos a valorar, desgraciadamente.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora. Honorables membres del Govern, il·lustres diputats, votarem «no» a aquesta proposta de reforma, per diverses raons. La primera també, per la mateixa raó que addueix el Grup de Convergència i Unió: ho portàvem al programa electoral. Nosaltres hem fet un referèndum intern entre els nostres adherits en el qual el 58 per cent ha votat en contra d'aquesta reforma; el 37 per cent, a favor, i el 5 per cent ha votat que ens haviem d'abstenir. Per tant, per compliment dels requisits democràtics i complir el mandat en cada cas dels ciutadans o dels votants, votarem en contra d'aquesta reforma.

Però, a més, la votarem en contra amb molta satisfacció, per diverses raons. En primer lloc, perquè no és l'impost de successions confiscatori que alguns en aquesta sala hem patit, per altra banda; no és l'impost de successions que tenia un nivell altíssim en comunitats governades pel Partit Popular també; no és l'impost de successions, sinó aquell que va quedar després de la reforma de l'any 2010. Reforma de 2010 amb la qual quedaven exempts, per exemple, els descendents menors de vint-i-un anys, ja no pagaven res per sota de 539.000 euros; els majors de vint-i-un anys, a més, 275.000 euros; els cònjuges, no quan heretaven fins a 500.000 euros; ascendents, 100.000 euros; discapacitats, fins a 650.000 euros, etcètera. A més d'estar-ne exempts els béns i actius lligats a una activitat professional o empresarial familiar, estar-ne exempt l'habitatge familiar fins a 500.000 euros, estar-ne exempta a més una reducció suplementària d'un 50 per cent... De manera que el resultat total final, un cop deduïdes totes aquestes exempcions, bonificacions, mínims exempts..., ens quedàvem amb un impost del 5 per cent de 200.000 euros d'herència, 7 per cent de fins a 500.000 i el 9 per cent sobre 500.000. Aquest era l'impost real que s'estava pagant a Catalunya, no el que es pagava abans del 2010, però sí el que es paga ara, després de la reforma que va fer el Govern tripartit.

Això també produeix un altre efecte, i és que en total les persones que paguen impost de successions, segons dades de l'Agència Tributària de la mateixa Generalitat, són 529 persones l'any passat –529–, in-

clusos els col·laterals que no estan afectats per aquesta reforma. Estem parlant de 529 persones. Aquestes 529 persones vol dir que, de cada cent cònjuges, marits o mullers, que han heretat, només un ha pagat impost de successions, noranta-nou no han pagat res. I, de cada ascendent o descendent –fills, néts– que han heretat, només han pagant el 2 i mig per cent; el 97 i mig de les persones que han heretat, descendents –fills i néts–, no han pagat absolutament res.

Centrat en aquesta matèria, centrats en 529 com a màxim –perquè dic que aquí entren els col·laterals–, què es fa amb aquesta reforma? Fer-los un regal fiscal per un import, segons quantifica la mateixa memòria, de 157 milions d'euros l'any 2011 i 102 milions d'euros l'any 2012. No entenem d'on poden haver sortit aquestes xifres que tant el molt honorable president com l'honorable conseller van dir de 50 milions, quan la memòria feta pel mateix Departament d'Economia i Coneixement parla de 157,8 milions d'euros. Per tant, entre cinc-centes persones com a màxim es repartiran 157 milions d'euros.

En això consisteix aquesta reforma, en què a més, com que s'ha imposat pel tràmit de lectura única, no s'ha pogut corregir el tema de la retroactivitat per a l'any 2010, que és una retroactivitat establerta expressament en aquesta norma, establerta expressament. S'aplica també als fets imposables produïts l'any..., no el 2011: el 2010, de l'1 de gener al 30 de juny, de l'1 de juliol fins al 31 de desembre. Per un defecte segurament de tècnica legislativa, segons he tingut ocasió de parlar amb la conselleria, però que els que ho han d'aplicar tenen claríssim que s'aplica d'una manera retroactiva, és a dir que cal tornar diners a aquelles persones que van pagar l'impost l'any passat. Això suposa una subvenció. I això ens suposa també que s'haurà de dotar en el Projecte de llei de pressupostos la subvenció de les persones –el 25 per cent en un cas, el 67 i mig per cent en l'altre– que se'ls han de donar els diners que l'any passat van pagar per impost de successions.

Aquest és el contingut de la reforma. No dubto de la bona fe, en aquest cas, per part del departament. Si s'hagués fet no en tràmit de lectura única, podria haver-se corregit aquest defecte. Però, com que s'ha fet d'aquesta manera, així, diguem-ne, corrents, per aplicar-ho urgentment avui, quan fa tres setmanes no era tan urgent i es va treure de l'ordre del dia del plenari quan ja hi estava inclòs, el resultat és que surt aquest problema. Per tant, benvinguts també a la confrontació, és a dir, a la conflictivitat dels centenars de persones que aniran a les oficines liquidadores a demanar la devolució de l'impost que van pagar..., els recursos contenciosos administratius que això generarà, els problemes amb les oficines liquidadores registrals, perquè aquí s'estableix la base per tornar els impostos ja pagats, cosa que en la Llei de pressupostos no està establerta. De forma que quan les coses es fan malament acaben malament.

I nosaltres no hi podem donar suport ni per raons de fons –la reducció de recaptació que suposa en benefici de cinc-centes persones, 150 milions d'euros–, ni per raons de generar una conflictivitat davant dels tribunals

pel que suposa subvencionar els que van pagar l'impost l'any passat.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables consellera, conseller, senyores i senyors diputats, l'impost de successions és un anacronisme que no fa sentit en la nostra societat. Entenc, doncs, que té tendència a penalitzar l'estalvi i té tendència a penalitzar també la inversió productiva; a més a més, doncs, tendeix a incentivar la despesa ostentosa, l'especulació i l'evasió fiscal, i no contribueix a garantir la igualtat d'oportunitats entre ciutadans de diferents comunitats.

Penso, també, que és injust; és injust que l'Estat penalitzi impositivament transaccions fetes entre familiars en què no hi ha intervenció de les institucions. Contràriament, entenc que l'Estat el que hauria de fer en aquestes transaccions és facilitar que es fessin al més ràpidament millor i que no hi hagués cap cost per als benefactors, per als benefactors de les herències.

Penso que l'Administració el que ha de fer és ser justa amb l'esforç dels ciutadans. I, tenint en compte la competència fiscal que tenim, que ens fan altres territoris de l'Estat, tenint en compte, doncs, que aquest impost representa una doble tributació, atès que les rendes ja han tributat per l'impost de la renda de les persones físiques, crec que només cal celebrar la decisió del Govern de suprimir l'impost de successions.

I anunciar-vos el meu vot favorable a aquesta modificació de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Honorable presidenta... Honorable vicepresidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats, òbviament les meves primeres paraules, vostès ja ho comprendran, són per expressar la meva satisfacció i la del nostre grup parlamentari. La meva satisfacció perquè finalment el Govern envia al Parlament un projecte de llei que suprimirà en una gran mesura l'impost de successions. És normal que estiguem satisfets, ja que hem batallat per això durant molts anys.

I cal dir, també, que sento, en fi, una certa emoció de tants i tants debats viscuts en aquesta cambra; de fet, amb molts dels diputats avui presents per tots els grups parlamentaris, amb alguns altres absents, o del debat o de la cambra. I naturalment és el moment per tenir per

a tots vostès i per a tots ells un record per tots aquests debats que varem tenir i que avui d'alguna manera enllestim.

Segon punt. Poc diré més, honorable conseller, respecte a la presentació dels continguts del projecte de llei que ens envia; ningú més autoritzat que vostè per presentar-lo com l'ha presentat. I naturalment el nostre grup parlamentari comparteix fil per randa la seva argumentació. Ens estalvia, doncs, conseller, entrar en la definició del projecte de llei que vostè ha presentat amb notable competència.

Tercer punt. Els deia que hem viscut debats intensos. I agraeixo, diputada Ortiz, una referència que vostè ha fet en to pejoratiu, però jo la valoro molt positivament; diu: «Ningú ha fet més que Convergència i Unió per suprimir aquest impost.» Gràcies, diputada. Ningú ha fet més que Convergència i Unió per suprimir aquest impost. Vostè ho ha reconegut, i jo, de veritat, diputada, que li ho agraeixo. I li ho agraeixo, perquè, en definitiva, vostè ha recordat, també, quant van pressionar per arribar a una reforma de la qual alguns diputats –la diputada Martínez-Sampere o el diputat De los Ríos– es vantaven jo crec que molt conseqüentment. Diu: «Vam fer una gran reforma sobre l'impost.» És veritat. Vostès poden dir: «Però vostès hi van votar en contra.» És veritat. Hi varem votar en contra perquè encara volíem que interioritzessin més la pressió de Convergència i Unió per anar fins al final. Però això hi varem votar en contra. Ep!, i vostès es van quedar a mig caminet –ho ha dit vostè, diputada, i té raó– gràcies a la pressió d'Iniciativa. Vull dir-li al diputat De los Ríos, que té una bona memòria, que vostès, amb els diputats del Partit Socialista, havien anat molt més lluny, però la pressió d'Iniciativa va fer que vostès reculessin una mica d'allà on volien vostès arribar. Això no m'ho negarà, diputat; això, no m'ho negarà. Això és el que va passar. Vostès ho varen aconseguir.

De manera que, sincerament –sincerament–, estem en un debat, en el final d'un debat, en què nosaltres hem lluitat fort i dur. Recordo la meva darrera intervenció la passada legislatura en últim debat. I els vaig dir: «Hi votem en contra» –ho recorda, diputada?–, «hi votem en contra; si arribem al Govern, suprimirem l'impost.» Si arribem al Govern, suprimirem l'impost. Dit, fet. I això és el que posem... I vostès volen que interioritzem una certa pressió i un cert malestar. I la nostra és una satisfacció extraordinària; contents del punt en què ens trobem. Després entrarem en l'argumentació.

De fet, quant als continguts, no és el punt del debat ara, però recordo intensos debats amb el diputat Comín, per exemple, respecte a la naturalesa filosòfica de l'impost. Fa una mandra enorme tornar sobre aquest debat. Vostès ja em disculparan. Però la naturalesa d'injust i confiscatori de l'impost. Algun diputat s'hi ha referit, al respecte.

Però hi ha una cosa que em crida poderosament l'atenció en què els diputats nacionalistes, com el diputat De los Ríos o el diputat López Tena, haurien de ser més sensibles. Vostès, això de la competència fiscal, ho tenen present o no? La dimensió nacional d'aquest problema, la tenen present o no? Les deslocalitza-

cions, les tenen presents o no? Que nosaltres hàgim d'acceptar aquest plantejament, diputat De los Ríos, és un caprici o és estar amatent al que està succeint? I a vostè, com a diputat nacionalista, i a vostè, també, això els és igual? La desharmonització d'això a tot Espanya, els és igual? La competència que s'ha fet a Catalunya, els és igual? El greuge comparatiu, els és igual, diputats nacionalistes drets i fets? A nosaltres, no; ens interessa molt que això, naturalment, es ressitui. Però, diputats, saben per què ens interessa que es ressitui? Només per una qüestió de justícia? No, perquè volem combatre eficaçment la crisi i volem ajudar aquest país que se'n surti. I això ho necessitem aquí, no allà, aquí. I per això ho fem.

Per tant, jo demanaria, d'aquesta sensibilitat sincera i indiscutible dels diputats nacionalistes d'aquesta cambra, que si més no consideressin la possibilitat..., no des del punt de vista de la justícia, diputat De los Ríos, que vostè s'hi ha estès, des del punt de vista de l'eficàcia de les mesures.

I entrem, breument, en el que entenc jo que és el moll de l'os del debat; l'han situat alguns dels diputats. Està la societat del benestar en perill? Sincerament crec que no. Però, atenció, si ho estigués, vostès en serien els màxims responsables. (*Remor de veus.*) Sí...-sí, sí. Els que han generat el dèficit i el deute -vostè riurà el que vulgui, diputada- són vostès. (*Remor de veus.*) Són vostès! Els que han posat en tela de judici les nostres finances són vostès. Els que han gastat el que tenien i el que no tenien són vostès. I ara, naturalment, ens trobem... (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, cridin, cridin, cridin. Els que han gastat de veritat són vostès. I ara, naturalment, a vostès els surt ben còmode aparèixer en aquesta tribuna reclamant l'estat el benestar, commoguts per la sort dels més febles. Haurien d'haver estat commoguts per la sort dels més febles amb les polítiques de catàstrofe que van tenir vostès en aquest país, i d'endeutament. (*Remor de veus.*) Sí, sí!

I el que vostès tracten de fer és cortina de fum sobre aquest debat per parlar de totes aquelles coses que ara els febles no tindran. Vostès ens han portat aquí -vostès ens han portat aquí. I l'opinió pública ha de saber que vénen aquí a poc a poc a dir-nos que: «Escoltin, clar, com vostès poden dedicar-se a això quan hi han tantes necessitats?» Quan ens han portat el dèficit que ens han portat i han deixat aquest país amb un endeutament de 40.000 milions, quan han deixat això, això els hauria de preocupar. Però això no els importava, perquè vostès, naturalment, ho feien amb la causa del progrés. I amb la causa del progrés tota despesa està justificada. I amb la causa del progrés tota l'actuació del Govern està justificada.

Deia la diputada Ortiz: «Però si no els entén ningú!» Ho deia la diputada; diu: «Si no els entén ningú!» Diputada, novembre 28. Diputada, maig 22. Vol dir que no ens entenen una mica millor a nosaltres que a vostès? En això..., en tot, diputada! Nosaltres hem fet d'aquest punt un punt de combat, perquè creiem que la majoria del poble de Catalunya estava a favor d'aquesta qüestió, la majoria: 28 de novembre, derrota inapel·lable; 22 de maig, no cal que els ho recordi. La situació en què es troben no cal que la descrigui. I vostès em diuen que

la ciutadania de Catalunya a nosaltres no ens entén? Si a nosaltres no ens entén, a vostès què els passa? (*Remor de veus.*) Si a nosaltres no ens entenen els ciutadans de Catalunya, a vostès què els passa? Segurament després, si en tenen l'oportunitat, m'ho explicaran. Hi tindrà molt d'interès.

Ara bé, jo sóc sensible a una qüestió, ho he estat des del primer moment, que és la important, crec jo, del debat, perquè la naturalesa filosòfica, l'abast de la reforma, si toca més o toca menys, tot això ho hem discutit tant i tant... L'oportunitat política, ara sí. Aquí, diputat De los Ríos, vostè ha fet una intervenció, també la diputada socialista, també la diputada d'Iniciativa, tots l'han fet; diu: «Toca fer això o no? Són sensibles vostès o no?» Doncs, nosaltres ho hem pensat i ho hem rumiat. Tenen la meua paraula. I hem estat sensibles a aquest plantejament, però hem hagut de decidir una qüestió que per nosaltres era elemental: complir o no, amb caràcter immediat, la nostra promesa electoral. Aquest és el debat de fons. A vostès, això, de veritat, mai els ha preocupat; a nosaltres, sí.

Algun diputat ens ha retret que no és tota la promesa electoral -Déu n'hi do-, però és la nostra promesa electoral. I el Govern i aquest grup parlamentari van haver de decidir si preferíem complir amb el que havíem dit a l'electorat o entràvem en consideració algunes de les argumentacions a què, naturalment, diputades i diputats, som sensibles. Vostès tracten de dir a l'opinió pública catalana que no som sensibles a algunes de les coses que ens han dit? No, als receptoris recitats, diputat Cañas, no, als receptoris recitats!; però sí, sensibles a algunes de les coses que han dit.

Però, què ha valorat aquest grup parlamentari? Que en un estat de desafecció general, de descrèdit dels polítics, insultats com som, que pràcticament ningú concedeix importància al que diem, impugnats permanentment, valia la pena arriscar-se i complir amb el nostre programa electoral. (*Veus de fons.*) Oi, oi, oi..., exactament. Per vostès, això és un oi, oi, oi; complir un programa electoral és oi, oi, oi. Per nosaltres, és una obligació política i moral. (*Aplaudiments i remor de veus.*) És una obligació política i moral!

Vull acabar dient el següent a l'opinió pública, al poble de Catalunya. Estem satisfets per tres raons: la primera, perquè creiem que és un element de justícia indispensable; la segona, perquè hem complert el nostre programa electoral, i la tercera, i determinant, perquè centenars de milers de catalans supprimeixen avui amb nosaltres l'impost. I això és un motiu d'orgull que posa Catalunya a la seva avantguarda.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga. *Alfons López i Tena demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor López Tena, per quin...?

Alfons López i Tena

Per al·lusions, senyora presidenta...

La presidenta

Trenta segons.

Alfons López i Tena

...molt breument, per la intervenció del senyor Fernández Teixidó. A veure, és que no oblidí..., o no faci confondre aquesta cambra en una cosa: l'impost de successions no es paga segons el domicili ni el lloc de residència de l'hereu o de l'hereva, es paga on correspongui segons estigui la major part dels béns.

Per tant, perquè una persona deixi de pagar els impostos de successions a Catalunya, segons les lleis fiscals catalanes, caldria que la major part dels seus béns estiguessin fora de Catalunya –fora de Catalunya–, no ja en una altra comunitat autònoma, sinó, dins del planeta Terra, en qualsevol altre país. Per tant, no és tan fàcil, no és com el canvi de domicili fiscal, suposa desinvertir massivament els actius que tingui a Catalunya per a invertir massivament en les illes Bahames o a Madrid o a Groenlàndia. Per tant, l'argument no val, al meu entendre.

(Antoni Fernández i Teixidó demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Fernández Teixidó..., trenta segons.

Antoni Fernández i Teixidó

Senyora presidenta, per dir-li al diputat que exactament això és al que ens referim. Diputat, quan apel·lava, jo, a la seva sensibilitat nacionalista és perquè aquesta situació s'ha donat. I no té res a veure amb un criteri de justícia, diputat; té a veure..., on, finalment, deslocalitzats aquests patrimonis, acabaran afectant la possibilitat de la nostra reactivació. És per això que apel·lava a la seva sensibilitat, no a la qüestió tècnica, sinó a evitar que això es produeixi.

Gràcies, senyor diputat.

La presidenta

Passem a votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 80 vots a favor i 53 en contra.

Projecte de llei

de modificació de la Llei 30/2010,
del 3 d'agost, de vegueries
(tram. 200-00004/09)

Passarem ara al punt 4 de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de modificació de la Llei 30/2010, del 3 d'agost, de vegueries.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació d'aquest projecte de llei en lectu-

ra única. S'ha de votar la lectura única. Per tant, procedirem, en primer lloc, a la votació sobre la tramitació en lectura única.

(Dolors Camats i Luis demana per parlar.)

Senyora Camats, posicionament o explicació de vot?
(Pausa.) Molt bé...

Dolors Camats i Luis

Volem un posicionament, senyora presidenta.

La presidenta

Molt bé. Té la paraula... *(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)* Senyor Bosch...

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. És per expressar la nostra oposició a la tramitació d'aquest projecte en lectura única, bàsicament per dos motius. El primer és perquè aquest Govern és molt ràpid per a unes coses i molt lent per a altres, i no és per casualitat, sinó per interès. Pensem que hi comença a haver un cert ús i abús de les lleis per lectura única. Aquest projecte de llei –aquest projecte de llei– s'hauria pogut fer perfectament..., aprovat pel Govern el mes de gener, la constitució de les diputacions són el mes de juliol, hauríem tingut sis mesos per discutir-ho, amb poques sessions de ponència s'hauria pogut fer, i, si no es fa, és perquè s'ha esperat fins al mes de maig a presentar aquest projecte de llei.

A més, no estan arribant projectes de llei al Parlament, més enllà del de pressupostos, perquè no s'aprofita la feina feta per l'antic Govern. Per exemple, en l'anterior Ple es va rebutjar la possibilitat de tramitar la proposició de llei sobre la igualtat. Per què? Doncs, perquè l'havia feta l'anterior Govern. O ara hem hagut de presentar la proposició de llei sobre protecció civil perquè el Govern no presenta el seu projecte.

Per tant, aquest Govern és lent per fer projectes de llei, és lent per nomenar el director del Memorial Democràtic, és lent per nomenar el cap de l'Oficina Antifrau, és lent per nomenar el Comitè d'Ètica Policial; però és ràpid per derogar el codi d'ètica policial o per presentar un projecte de llei com el que acabem, dissortadament, d'aprovar en lectura única, de supressió de l'impost de successions.

I, en segon lloc, hi ha un altre element: l'electoralisme. El mateix dia que el Govern aprovava presentar el projecte de llei, el Grup de Convergència i Unió, que dona suport al Govern, tot i ser part del Govern o de donar suport al Govern, presentava una proposició de llei de creació de la vegueria del Penedès, en plena campanya electoral i per fer veure que s'està a favor de la vegueria del Penedès.

Si tant interès tenien, per què no ho van incloure en aquest projecte de llei que ara discutirem? Si ho tenien senzill, és un text molt fàcil: ho inclouen i ho discutim. O, encara millor, podien haver tramitat, a partir del mes de gener, un projecte de llei normal que incloués les dues modificacions. Pensem sincerament que

aquí s'ha produït una presa de pèl a la ciutadania del Penedès i un electoralisme clar que perjudica la tasca d'aquest Parlament.

La presidenta

Sí..., passem a votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? *(Pausa.)*

Ha estat aprovada, la lectura única, per 106 vots a favor, 24 en contra i 3 abstencions.

A continuació, i ja per a coneixement dels senyors diputats i senyores diputades, continuarem amb el debat del projecte de llei.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyora Joana Ortega i Alemany, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals. *(Remor de veus.)* Espera un moment, vicepresidenta...

(Pausa.)

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, avui vinc aquí per explicar, en el procediment de lectura única, i defensar el Projecte de Llei de modificació de la Llei 30/2010, de 3 d'agost..., Llei de vegueries; una modificació que s'inspira en l'objectiu de complir l'Estatut, per una banda, i, per l'altra, amb la voluntat de cercar consens possible, el màxim consens possible, tal com hem exposat altres cops, especialment en temes de país. Perquè vostès són conscients que ens hem trobat amb una llei que no es pot desenvolupar, perquè la llei aprovada per aquest Parlament, la llei aprovada el passat mandat, i els principis que figuren en l'Estatut..., perquè tinguin vigor calen modificacions estatals, i ho diu la mateixa llei. Per tant, aquí la urgència i la necessitat de la modificació d'aquesta llei.

Ara per ara, com vostès saben, no es poden ni escollir els veguers. Per tant, no es pot garantir l'efectiva íntegra constitució dels consells de vegueria com a organització territorial bàsica, ni tampoc es pot suprimir cap nivell d'Administració, perquè no es pot completar el desplegament de l'organització territorial que estableix la disposició addicional primera.

I vostès saben, a més a més, que és una prioritat d'aquest Govern, perquè també així ho exigeix la situació econòmica, reformar l'Administració pública, reformar-la perquè respongui amb més eficàcia, amb més agilitat, amb menys tràmits i especialment que aquests siguin més senzills. I això vol dir simplificació administrativa.

Senyores i senyors diputats, jo crec que ningú entendria que en aquests moments, si no podem substituir-lo, creïssim un nou nivell administratiu. Ni s'entendria ni seria de rebut que, per exemple, a la ciutat de Barcelona hi arribessin a haver fins a vuit nivells d'Administració: Ajuntament, Àrea Metropolitana, Consell Comarcal,

Diputació, Vegueria, Generalitat, Estat i Unió Europea. Ni és racional, ni és raonable, ni és sostenible.

I, com poden entendre, com a Govern, som els primers que volem que Catalunya tingui la seva pròpia organització territorial, però també som conscients que la consecució d'aquest repte... –un repte que, pel que fa al catalanisme polític..., lluita des de l'estructuració provincial del 1833–, som conscients que aquest repte no serà fàcil. Així, doncs, tot i que ens sentim hereus d'aquesta demanda històrica, lluitarem de forma aferissada per aconseguir fer-la realitat amb la serenor i amb el rigor que es mereix. És per això –és per això– que hem hagut d'aturar el desplegament de la Llei de vegueries tal com estava plantejada.

He dit, i ho he repetit en ocasions, que tenim molt clar que hem de seguir un camí natural d'assoliment d'un model de règim local al nostre país; un camí que comença per la Llei de governs locals, seguida per la Llei de finançament de les hisendes locals, tal com vam aprovar en una moció en aquesta cambra, i també una negociació competencial i territorial que sabem i acceptem que no serà gens fàcil, però que no ens fa cap temor d'afrontar-la amb l'Estat.

Un breu parèntesi per comunicar que després de parlar, reiteradament, amb el vicepresident Chaves hem obtingut el compromís que l'Estat no recorrerà la Llei de vegueries i que, per tant, han desistit de presentar un recurs d'inconstitucionalitat, tal com havia anunciat el Govern central.

Dit això, voldria comunicar-los que el Govern, alhora que va aprovar l'Avantprojecte de modificació de la Llei de vegueries, també va aprovar un acord de govern pel qual es proposa al Parlament la tramitació i aprovació d'aquelles iniciatives legislatives estatals necessàries per al desenvolupament de l'organització territorial prevista en la Llei de vegueries, als efectes de presentació a la Mesa del Congrés dels Diputats les corresponents proposicions de llei.

I aquestes iniciatives hauran d'incloure les relatives a l'establiment del règim electoral de la vegueria i a la modificació dels límits provincials; una qüestió absolutament –absolutament– necessària per desenvolupar amb rigor, per desenvolupar amb eficiència i eficàcia la Llei de vegueries i l'organització territorial a Catalunya, i que respon, també, a una proposta de resolució, que va defensar el senyor Bosch, aquí, el passat mes d'abril, i que anava també en aquesta línia.

Tot això, cal que ho tinguin present. Cal que ho tinguem present per la raó que he exposat abans. I crec que la majoria dels diputats podrem coincidir que tots volem fer una llei que tingui totes les seguretats jurídiques, les competències i el finançament necessari per tal d'assegurar aquesta llei de vegueries, per tal d'assegurar la sostenibilitat de la Llei de vegueries i que no suposi una superposició de nivells administratius ni un simple canvi de cartell, de província a vegueries, que és el que és ara, i és un brindis al sol.

Si em permeten, voldria agrair la col·laboració i el suport i el debat amb les entitats municipalistes en el si de la Comissió de Govern Locals, que va informar favo-

rament. I volia agrair el debat..., i és en aquell debat, senyor Bosch, on el Govern volia incorporar la vegueria del Penedès, i va ser a proposta de les entitats municipalistes, que van demanar, en ares del consens, que ho retiessin. I així ho vam fer, i així ho ha presentat, per altra banda, el grup parlamentari.

Per tant, som conscients que tenim una gran tasca i que cal, sobretot, unitat, però ens veiem amb cor de portar-la endavant amb el suport i la complicitat imprescindible del Parlament.

Deia el diputat Sanglas en aquesta tribuna també el passat abril que el que cal és generar consensos, consensos suficients i necessaris en el si del país, per anar amb prou força davant Madrid i modificar les lleis que permetran dotar-nos de l'estructura organitzativa que el país mereix.

Per tant, això no acaba aquí. Tenim molt clar que el camí també passa per assolir l'oportunitat i el consens, no només aquí, com deia, sinó també en el territori. Perquè aquesta ha de ser una llei amb voluntat de permanència, aquesta ha de ser una llei que ha de poder romandre en el temps. I és per això que estic segura que treballant amb la mà estesa, com ho vol fer el Govern, treballant amb les diferents forces polítiques presents al Parlament podem arribar al consens suficient per aprovar una llei d'organització territorial pròpia que es pugui desenvolupar amb plena plenitud. Per això demanem als grups parlamentaris i als representants del món local que treballem plegats, que treballem amb seny, que treballem especialment amb sentit del país, perquè no podem deixar passar aquesta oportunitat.

Per tant, els demano el recolzament a aquesta modificació, perquè les iniciatives legislatives estatals necessàries per desenvolupar la Llei de les vegueries no han estat aprovades, i, com que no han estat aprovades, això motiva la necessària tramitació i aprovació d'aquest Projecte de llei de modificació de la Llei de vegueries.

I, tal com va indicar també, si em permeten, el Consell de Garanties Estatutàries en un dictamen el 5 de juliol del 2010 sobre el projecte de la Llei de vegueries, o en l'article 93.1 de l'Estatut d'autonomia s'indica que els consells de vegueries substitueixen les diputacions provincials, s'ha de produir una substitució real, una substitució real i no només aparent, i això ha de comportar no únicament un canvi en la persona jurídica, sinó també en el seu govern i en l'Administració.

És en aquest sentit, i apel·lant a la seva responsabilitat i al sentit de país, que demano la seva aprovació a aquest Projecte de llei de modificació de la Llei de vegueries, tot agraint-los d'antuvi que hagin accedit a fer-ho pel tràmit de lectura única.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable vicepresidenta. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies, presidenta. Senyora vicepresidenta, consellera, som aquí per posicionar-nos sobre la decisió del Govern d'ajornar la constitució dels quatre consells de vegueria, substituint així les quatre diputacions actuals existents d'acord amb allò que estableix la Llei de vegueries, aprovada tot just ara fa deu mesos. Ho ha explicat perfectament la vicepresidenta, però penso que val la pena recordar sintèticament què és el que pretenia la llei.

La llei, pel que fa als consells de vegueria... Per cert, una llei que, rebutjada per Convergència i Unió, comportava l'exercici del desenvolupament estatutari dels articles 90 i 91 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la nostra norma fonamental, com a resultat d'una reivindicació històrica del catalanisme polític, una reivindicació històrica que sempre va defensar la superació de la divisió provincial de 1833. Doncs bé, com deia, la llei estableix un mapa de set vegueries i tres etapes pel que fa a la seva implementació.

Una primera etapa: la substitució de les quatre diputacions actuals per quatre consells de vegueria. Quan? Doncs, ens diu la llei, després de les eleccions municipals del 22 de maig. Gairebé arribem tard, senyora vicepresidenta.

Segona etapa: la constitució dels consells de vegueria de les Terres de l'Ebre, que és, evidentment, com ja sabem tots, la més reclamada històricament, i, per tant, la consegüent creació del consell de vegueria del Camp de Tarragona. Quan? Quan s'hagués modificat la normativa estatal corresponent; això vol dir, si més no, la LOREG, la Llei orgànica de règim electoral general.

Tercera etapa: la creació dels consells de vegueria de l'Alt Pirineu i de les comarques centrals i, per tant, consegüent divisió o substitució també, perquè passaria a existir el consell de vegueria de Lleida i el de Barcelona en la part restant del territori. Quan? Quan s'hagués modificat la normativa estatal corresponent. Quina és, a part de la LOREG? En qualsevol cas, doncs, evidentment, la Llei orgànica de modificació dels límits provincials, tal com ja recorda el mateix Estatut i estableix la Constitució espanyola. Amb la voluntat, evidentment, que la Cerdanya, tota ella sencera, passés al Pirineu, a l'Alt Pirineu –per tant, Lleida, amb aquesta lògica–, i el Solsonès passés a Barcelona i, per tant, comarques centrals.

Evidentment, res impedia la coincidència temporal de la segona i la tercera etapa; res ho impedia, i vostès ho saben. Vostès avui ens proposen un altre canvi, que és fer coincidir la primera, la segona i la tercera etapa en un sol moment.

Què ha succeït des d'aleshores? Vostès ens donen diversos motius, i avui els recordava en la seva intervenció, per proposar aquest ajornament: la crisi econòmica, la necessitat de donar compliment a l'adequació de la normativa estatal, la necessitat d'integrar la regulació de les vegueries en una regulació global de governs locals –ens diu el preàmbul del projecte de llei que estem debatent avui–, que en permeti garantir –ens diu– la viabilitat econòmica i funcional, i la necessitat d'impul-

sar les altres iniciatives legislatives estatals necessàries per garantir l'autonomia local i la suficiència financera dels governs locals. En alguna d'elles podem estar d'acord, sense cap mena de dubte; en d'altres, no, amb matisos.

Però jo li'n diria un altre, un altre que vostès han oblidat –i li diré: evidentment, l'han oblidat, perquè sempre l'obliden–: l'Estatut; o, més ben dit, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. Perquè aquesta sentència, que resol el recurs –recordem-ho tots, no ens n'oblidem mai– presentat pel PP contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en el seu contingut la sentència aconsellava la necessitat de modificar alguna normativa estatal addicional a la que potser pensàvem *a priori*, per tal de garantir que, quan es comencin a donar els passos per implementar les vegueries, es puguin donar tots amb prou agilitat, un darrere l'altre, i, per tant, que no serà només la substitució de les quatre diputacions per quatre consells de vegueria nous, sinó que al darrere hi vindrà realment la possibilitat de crear la més reclamada històricament, Terres de l'Ebre, i les altres dues restants.

Doncs bé, de fet així ho aconsella ja, aquesta modificació addicional, l'aconsella l'informe del grup d'experts elaborat per encàrrec del president Montilla, després de la publicació de la sentència sobre l'Estatut, quan diu, concretament: «Es podria instar també al reconeixement d'un règim especial a Catalunya en aquesta matèria, atesa la singularitat de les previsions estatutàries sobre els consells de vegueria, a través de la corresponent modificació de la Llei de bases de règim local.» És una proposta, potser en podem trobar d'altres, és una proposta, però, en tot cas, vull reivindicar novament aquí i avui que no podem acceptar passivament les retallades o limitacions de la sentència del Tribunal Constitucional en la voluntat popular de Catalunya, i que cal trobar aliances, cal trobar aliances i estratègies per desplegar els principis, les disposicions de l'Estatut. I aquesta era una proposta precisament que anava en aquesta línia.

No li pregunto què han fet des del dia 29 de desembre de 2010, per tant, els últims cinc mesos, per recuperar la voluntat expressada a les urnes en aquest referèndum per l'Estatut; ho sabem perfectament: res de res.

Però, més enllà de les causes o de les justificacions que avui posin sobre la taula per presentar aquest projecte de llei, ens hem de sorprendre d'aquesta proposta? De fet, no; és un disc sol·licitat. Ja ho era en el moment de l'aprovació de la Llei de vegueries, després ho va ser en la campanya electoral, i finalment també en les compareixences que hem tingut ocasió de veure de vostè en el Parlament, o fins i tot en alguna menció per part del president. No és una sorpresa, aquest projecte de llei, de cap manera. El que sí que ens sorprèn, deixi'm que li ho digui, més enllà de la votació sobre el procediment que hem fet, és el retard, ens sorprenen el retard i la deixadesa de presentar-lo a aquestes alçades de calendari.

Un projecte de llei d'article únic –ho recordo, d'article únic–, anunciat des de fa un any i reiterat consecutivament des d'aleshores, han necessitat cinc mesos del «Govern dels millors» perquè arribi avui a debatre's en aquesta cambra. I, això sí, és clar, el retard i la dei-

xadesa porten necessàriament, és clar, a la prepotència de sol·licitar-nos que utilitzem un procediment, el de lectura única, que bàsicament consisteix a tancar, a tapar la boca de l'oposició i a impedir que es presenti cap esmena al text. On són les formes parlamentàries, senyora vicepresidenta? També les hem perdut, amb tanta retallada? Ni compareixences, ni terminis, ni esmenes... Ens demanen també aquí un nou contracte d'adhesió. «Volem una oposició que ens faci de claca»: això és el que ens segueixen dient dia rere dia, sistemàticament. I no hi estem d'acord, de cap manera. No és la funció d'aquesta cambra parlamentària servir de claca al Govern i no poder ni tan sols aportar..., quan és aquí on es residència la potestat legislativa, en un projecte de llei com aquest, sigui quin sigui el seu contingut. Vostè ho sap perfectament, perquè fins fa poc temps vostè ocupava algun escó una miqueta més enrere en aquesta cambra i a l'oposició.

Dit això, però, en tot cas, tornem al fons de la qüestió, tot i que jo sempre he defensat i sempre defensaré que en política les formes també són fons. Quina és la nostra posició sobre el que planteja el Govern? Vostè ja ho sap, quina és la nostra posició. Ho sap perquè, abans de plantejar aquest projecte de llei i abans que el Govern l'aproves, vostès ens van preguntar la nostra opinió. Saben, perquè ja els ho vam dir aleshores, que nosaltres entenem que en el context actual –la crisi, la sentència del Tribunal Constitucional, la possibilitat real de modificar la normativa estatal els propers mesos– és justificable plantejar un escenari diferent. Saben que compartim l'opinió que tot plegat recomanava no donar encara el primer pas quan no sabíem del cert quan podríem donar el següent, davant la incertesa, efectivament, de la impossibilitat d'aprovar probablement els propers mesos la normativa estatal necessària. Un mapa, eh?, aquest mapa que volem fer realitat entre tots, en què nosaltres en qualsevol defensàvem una prioritat, la de les Terres de l'Ebre, la que està, ha estat sistemàticament reclamada i històricament reclamada.

Aquest era el context, aquesta era la nostra opinió, aquesta segueix sent la nostra opinió. Resumidament, donades la sentència i la crisi, cal implementar la llei, sí, i el mapa, per tant, també, però amb sentit comú, cosa que equival necessàriament a la prèvia modificació de la normativa estatal, i dos, prioritzar Terres de l'Ebre; per tant, no calia esperar a poder fer realitat el mapa de set, si ja era possible el mapa de cinc consells de vegueria.

Què succeeix el 10 de maig? Dues coses que semblen posar en relleu o una contradicció o una descoordinació. El Govern atura la Llei de vegueries; el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, lluny d'aturar-lo, proposa l'increment del mapa de set a vuit consells de vegueries, amb el Penedès inclòs. Mentre el Govern ens diu: «Cal ajornar la llei», el grup parlamentari ens diu: «Ampliem-lo, el mapa és insuficient.» O més encara, mentre el Govern ens diu: «Sí, sí; sí que ho volem desplegar, però abans cal que es modifiqui la normativa estatal», ens afegeix: «Ah!, però, per cert, fes-ho tu, Parlament, això de preparar les modificacions que calgui per posar en marxa la llei.» Recordem-ho, posats a modifi-

car la llei, modifiquin la disposició que encarrega al Govern la preparació dels projectes normatius necessaris.

Ens volen fer creure que estan convençuts de la necessitat d'implementar allò que l'Estatut, votat per vostès, estableix? Ens volen fer creure que tenen clara la intenció d'aplicar la llei però que abans s'han de fer altres coses, algunes de les quals passen per negociar canvis de normativa amb l'Estat? Però si no han mogut peça en defensa de l'Estatut des que han arribat al Govern! Ni s'han posat a la boca la paraula «Estatut» des d'aleshores. Per vostès segueix clarament en via morta. Potser per això li diuen al Parlament que se n'encarregui ell, i no vostès, i així no els toca negociar-ho.

No entenem res, senyora vicepresidenta; o més aviat potser sí que ho entenem. Hi ha una veritable contradicció aquí al darrere, una descoordinació, o, al contrari, el que hi ha és càlcul?, el que hi ha és maniobra, la clara intenció d'enredar amb l'ànim d'amagar les voluntats polítiques veritables? Més aviat sembla la voluntat deliberada d'engany, si examinem peça per peça aquest trencaclosques; fem un pas enrere i llavors veurem la imatge ben nítida: discursos diferents per donar resposta a necessitats electorals del moment. Enmig de la necessitat d'aturar un projecte estatutari en què no es creu –diguem-ho clar–, calia, tanmateix, llançar un missatge allà on s'esperava: al Penedès. I mentrestant els primers perjudicats ja sabem quins són: l'Estatut i, evidentment, els ciutadans de les Terres de l'Ebre; ho repeteixo, la més reclamada històricament. Efectivament, no hi ha una contradicció en el fons, és una estratègia ben construïda: fraccionada i vencerà. L'aturada provisional de la llei? Pactada amb el Grup Socialista. L'ampliació del mapa a vuit vegueries? Pactada amb un altre grup parlamentari. Aquesta era la seva intenció...

La presidenta

Senyora Bonet...

Laia Bonet Rull

...i acabo...

La presidenta

...vagi acabant.

Laia Bonet Rull

...cap altra.

Per tant, li dic que no, que no participaren en aquesta farsa, que no som ceccs, ni ens llepem el dit, de cap manera, ens preocupa massa el país per jugar a fet i amagar en aquesta qüestió. I si busquen en nosaltres sentit comú i responsabilitat, en trobaran; si el que busquen és complicitat cega o ingenuïtat no ens trobaran.

Pels motius esmentats, evidentment, votarem que no a aquesta farsa de la qual la votació d'avui és la primera peça.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidenta. *Consellera*, señores y señoras diputados, en relación con el proyecto de ley que el Gobierno de la Generalitat presenta hoy en esta cámara por el que se modifica la Ley 30/2010, de veguerías, el Grupo Parlamentario Popular de Cataluña le significamos lo siguiente.

En primer lugar, queremos resaltar que celebramos que por parte del Gobierno de la Generalitat se cumpla la legalidad y se dé, por tanto, cumplimiento a la sentencia del Tribunal Constitucional recaída en el recurso contra el Estatuto de autonomía, y esperamos que este cumplimiento se extienda a todo el ámbito de la Administración autonómica.

El alto tribunal ha dejado patente que la previsión estatutaria de la existencia de las veguerías, sean cuales sean sus límites geográficos, no puede suponer la supresión de las provincias en Cataluña ni la de sus funciones constitucionales. En el supuesto de sustituir los consejos de veguería a las diputaciones provinciales corresponderá a la legislación del Estado determinar su composición y el modo de elección de sus miembros, correspondiendo también a la normativa básica estatal regular sus competencias en el orden local. La provincia es el ente local garantizado por la Constitución y por ello su sustitución por la veguería es indisponible por el legislador autonómico, es decir, por esta cámara. Como todos ustedes saben, esta materia está reservada a una ley orgánica y se ha de hacer, por norma, con este rango, cualquier alteración de los límites provinciales; lo único que podría hacer este Parlamento es el cambio de denominación como veguería cuando se dé la plena coincidencia geográfica con los provinciales, es decir, la creación de esta institución a efectos exclusivamente autonómicos, pero no podría abordar ni la creación, ni la modificación, ni la supresión de las provincias al no estar al alcance del legislador autonómico. Lo mismo ocurriría con los consejos de veguerías respecto a las diputaciones provinciales. Una modificación de los límites provinciales debe ser general y hacerse con el consenso de todas las comunidades autónomas y de una amplia mayoría de las dos cámaras. El error del planteamiento es pensar que es posible crear más provincias solo para una comunidad autónoma. Esto generaría una discriminación en el Senado para comunidades con población muy similar pero que son uniprovinciales o que tienen menos provincias.

He de señalar también que los órganos de segundo grado municipal no emanan de la voluntad del legislador autonómico, sino de la voluntad de la Constitución y de los municipios cuya expresión política es el voto de los concejales que eligen a sus representantes. Los órganos de gobierno provincial pueden llamarse de muchas maneras pero tienen unos elementos fundamentales –forma de elección, órganos de gobierno, recursos, competencias básicas– que no se pueden tocar

salvo desnaturalizando su propia existencia, lo que iría en contra de una doctrina ya muy antigua del Tribunal Constitucional que arranca desde el año 81.

El proyecto de ley que hoy se presenta por el Gobierno se ajusta, como decía al principio de mi intervención, a la legalidad, dado que reconoce y recoge el límite competencial de esta comunidad autónoma y de sus máximas instituciones, al diferir la creación y regulación de los consejos de veguerías a un momento posterior a lo que estatualmente y por ley orgánica se regule, circunstancia que parece no entender ni asumir el grupo que da soporte al Gobierno, ya que han presentado ante esta cámara una proposición de ley de creación de una nueva veguería, por lo que no alcanzamos a comprender, por inaudito, esta disparidad de criterio entre el Gobierno y el Grupo Parlamentario de Convergencia y Unión.

Otra de las razones aducidas en la exposición de motivos de este proyecto, además del legal, es el de la actual coyuntura de grave crisis económica, lo cual pone de relieve que el Gobierno de la Generalitat reconoce que la citada creación de las veguerías y de los correspondientes consejos suponen un gasto adicional e innecesario al aumentar la estructura administrativa. La necesidad de reducir el déficit público es acuciante en estos momentos; la gestión de nuestra economía está en el punto de mira de los mercados e instituciones internacionales. En este contexto, la creación de unas nuevas e innecesarias estructuras administrativas, con el consiguiente aumento del gasto público no productivo, despertaría unas alarmas indeseables para todos. Además, ¿qué argumentos les podrían dar a las personas que padecen sustanciales recortes en sus prestaciones sanitarias y sociales si simultáneamente se dedicaran al dispendio administrativo? Este aumento del aparato administrativo choca frontalmente con las tendencias actuales de racionalización, agilización y simplificación de las administraciones públicas, principios básicos de la eficacia y de la eficiencia que deben regir siempre en la gestión de lo público.

Otro motivo que me gustaría añadir al de la legalidad y al del aumento del gasto, ya expuestos, es el de la convivencia territorial, ya que las veguerías contempladas han causado un grave malestar en determinadas comarcas catalanas que han mostrado su rechazo y desacuerdo de forma clara y contundente. No es el momento, por tanto, ni de enfrentamientos territoriales, ni de cortinas de humo para distraer a la gente cuando sus graves problemas son el paro y la crisis económica. Recientemente, hemos constatado en las urnas cómo aquellos partidos políticos que tienen como única prioridad cuestiones que inciden en temas que nos separan y diferencian del resto de España han tenido un castigo electoral al ser la preocupación de los catalanes el trabajo y el poder sacar a sus familias adelante.

Por otra parte, la aplicación de las veguerías como circunscripción electoral dificultaría enormemente que los partidos minoritarios tuvieran representación, lo cual supondría desoír los recientes movimientos y demandas populares que han surgido en las redes sociales.

Por todo lo expuesto, por los motivos legales, económicos, de convivencia pacífica entre todas nuestras comarcas, y sobre todo por un tema de prioridades al no formar parte de los problemas reales de los catalanes, mi partido celebra el aplazamiento de una discusión estéril a la que nos conducirían las veguerías.

Muchas gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. Nosaltres intentaríem separar les coses. És a dir, nosaltres hem estat crítics amb la forma en què s'ha tramitat aquesta qüestió, però la veritat és que compartim el fons. I, per tant, la nostra posició final serà la d'una abstenció; una abstenció que jo demano, també, que el grup que està en el Govern entengui, que estem a l'oposició i que en tot cas estem parlant d'una llei que, per exemple, el meu grup va votar, eh? I ara intentaré explicar una mica els nostres motius.

Bé, estem en una crisi econòmica i, evidentment, la despesa que originaria el canvi de denominació seria considerable. També diem que, a diferència del que segurament pensa el Partit Popular, si anéssim a creat totes les vegueries, aquesta despesa estaria justificada, perquè estaríem fent un pas important en l'autogovern. El que reconeixem que és absurd és canviar el nom de les quatre províncies actuals; canviar el nom de Diputació de Barcelona per Consell de Vegueria de Barcelona, i de cada una de les altres, Tarragona, Lleida i Girona, pel mateix, sincerament, continuant amb les quatre diputacions provincials, no és cap avenç en l'autogovern de Catalunya.

Nosaltres vàrem votar la llei el mes de juliol, però que consti que ho vàrem advertir, vam dir: «Aquesta llei no pot servir només per canviar el nom de les quatre diputacions.» I recordo que jo mateix, en la intervenció en nom del meu grup, vaig dir: «Anirem a les eleccions amb el nostre programa sobre organització territorial, amb voluntat també d'arribar a un acord parlamentari, després de les eleccions, el més ampli possible, que eviti que el maig de 2011 fem tan sols un canvi de nom de les diputacions, menys justificat que mai si tenim presents les circumstàncies econòmiques actuals.» Érem en el Govern, però ho vam dir. I, per tant, ara som coherents a l'hora d'entendre que això és necessari.

També vàrem advertir que calia negociar amb Madrid, no perquè ho digui el Tribunal Constitucional, sinó perquè ho va dir el Consell de Garanties Estatutàries de Catalunya, tal com ha dit la vicepresidenta. Per canviar el tema de les províncies calen modificacions de lleis estatals, i això vol dir una negociació amb l'Estat i un pacte amb l'Estat.

El 7 d'abril, també com ha dit la vicepresidenta, vàrem aprovar en la Comissió d'Afers Institucionals, una proposta de resolució presentada pel meu grup, transaccionada amb Convergència i Unió, i que va comptar amb els vots d'Esquerra i de PSC, instant el Govern a negociar les modificacions legals amb el Govern de Madrid. També he de dir, i ho vaig dir llavors, que era una certa forma de rectificar unes declaracions de la vicepresidenta que ens havien portat a entendre que aquest no era un tema prioritari per l'actual Govern. Tant de bo ho sigui.

Nosaltres, que quedi clar, volem les vegueries. Territoris com les Terres de l'Ebre, com el Pirineu o la Catalunya central, ho reclamen des de fa anys. Ara també, és cert, ho reclamen amplis sectors socials del Penedès. És una qüestió que no es pot aturar. I seguirem de prop la negociació perquè detectem poc entusiasme negociador. Potser és una apreciació meua equivocada, però no m'imagino massa el senyor Duran i Lleida reclamant les vegueries a Madrid, potser és que estic equivocant, però el senyor Duran i Lleida, que va impulsar el treball de la comissió Roca, amb un informe molt interessant..., després d'aquest informe ja no en vam sentir a parlar mai més.

Hi ha un element que és evident: el cost i la crisi econòmica. És evident que la crisi no ens permet fer un simple canvi de denominació que costaria, penso jo, molts milers d'euros. I a més cal no oblidar que quan s'aproessin les noves vegueries caldria tornar a canviar-ho tot, perquè, si a les Terres de l'Ebre haguéssim posat ara Consell de Vegueria de Tarragona, en el seu moment hauríem a tornar-ho a canviar per Consell de Vegueria de les Terres de l'Ebre. Per tant, una cosa absurda, que jo crec que els principals defensors de les vegueries també entenen que no ens portaria enlloc, perquè l'únic que donaríem és la imatge que a Catalunya hi ha vegueries simplement perquè a les diputacions, les quatre actuals, els haguessin canviat el nom. I, a més a més, fer-ho en aquesta situació de crisi econòmica..., i cal entendre, i els que hem estat en aquestes institucions ho sabem, el que suposa la modificació de la denominació a nivell de rètols, de senyalització, de paper oficial, de senyalització de parcs naturals, etcètera. Per tant, això avui el país no s'ho pot permetre. Ho repeteixo, si estiguéssim creant avui les vegueries de veritat, pensem que era un cost que hauríem d'assumir perquè així ho mana l'Estatut i hem d'avançar en l'autogovern, però, per canviar només els quatre noms, no.

Ara bé, dit això, i anunciada la nostra abstenció, més per la forma que pel fons, i coincidint en el fons també, volem dir al Govern un altre aspecte que és demanar-li coherència. El Govern, en plena crisi econòmica, ha canviat el nom de moltes conselleries. Hi ha casos que són evidents: quan es canvien les competències d'una conselleria s'ha de canviar la denominació; si Interior ja no té Relacions Institucionals i Participació, és normal que Interior es digui només Interior. Ara, també hi ha hagut altres canvis que han estat purament i simplement ideològics. Per exemple, que es digui Ensenyament en lloc d'Educació és un canvi purament i simplement ideològic, un canvi que ha indignat, com a mínim, tots els mestres i les mestres que jo conec, perquè

ells consideren que també tenen l'obligació d'educar i no només d'ensenyar, i que entra en clara contradicció amb la Llei d'educació, per exemple, que es diu Llei d'educació, no Llei d'ensenyament; s'ha canviat Treball, que potser sonava a molt sindicalista, per Empresa i Ocupació, i s'ha canviat Acció Social i Ciutadania per Benestar Social i Família –això sí Família en singular, no penséssim pas, malament, que hi pot haver altres famílies, en plural.

Bé. Fa uns mesos el meu grup vàrem presentar una pregunta per saber el cost dels canvis en cada conselleria, i el mes de març el Govern ens va respondre que encara no ho sabia. Nosaltres ho volem saber; ho volem saber i no pararem fins que ho sapiguem, perquè ens sembla que és un dret de la ciutadania saber quant ha costat al Govern el caprici de la senyora Irene Rigau, o d'altres, que són denominacions d'alguna manera ideològiques, com he dit. I ens sembla que amb la nostra actitud avui, estem més legitimats que mai per demanar-li al Govern que, com que hem tornat a presentar la pregunta, algun dia arribem a saber què ens ha costat canviar els noms de les conselleries.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Anna Simó.

Anna Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyora presidenta. Vicepresidenta, senyores i senyors diputats, avui podem vestir-ho jurídicament, ho podem vestir econòmicament, ho podem vestir de raons d'oportunitat, ho podem vestir com ho puguem vestir, però estem parlant en el fons, i no en el fons, de vegueries sí o de vegueries no, de deixar en un calaix la Llei de vegueries o no deixar-la en un calaix; no pas de quan i de tot això que ara els estava dient.

En el cas dels costos econòmics, que òbviament, des del nostre punt de vista –i ara ho abordaré–, no són pas la qüestió principal, o sí però a l'inrevés de com ho planteja la vicepresidenta i com segur que ho planteja el senyor Corominas –perquè hem tingut oportunitat de debatre sobre la Llei de vegueries en diverses ocasions en aquest Parlament–, la qüestió és que no hi haurà Llei de vegueries *de facto*, que la Llei de vegueries es deixa en un calaix. I aquesta és la voluntat que vostès tenien ja des de la legislatura passada, és la voluntat que vostès tenien des de la legislatura passada, i intentaré explicar-ho i argumentar-ho.

Partim de la base que una organització de Catalunya en vegueries suposa una organització territorial pròpia i, a més a més, més endreçada, que se suprimeixin les diputacions provincials i, a més a més, que no es creï més burocràcia; no pas com vostès ho estan venent, que es crearà superposició d'administracions i més burocràcia. Més de mil càrrecs polítics dels consells comarcals s'establirien al país amb la Llei de vegueries i la Llei de governs locals.

Podem parlar d'ordre de lleis, també; aquesta ha estat una altra de les excuses que s'han posat sobre la taula. Però el que es demostra avui és que no hi ha voluntat política per desenvolupar la Llei de vegueries, que hi ha improvisació, que hi ha tacticisme, que hi ha posar el retrovisor i, sobretot, reitero que no hi ha voluntat política.

Perquè aprovant la Llei de vegueries la legislatura passada es va fer un pas endavant per racionalitzar l'Administració, per organitzar els serveis públics en el territori, per apropar-los a les realitats territorials –i així ens ho deien i els ho diuen la gent de l'Ebre, la gent del Pirineu, la gent de la Catalunya central, la gent del Penedès, també– i per autocentrar la presa de decisions en el territori. Això és així.

I vostès, si ara..., i vostès quants anys han tingut per canviar l'organització territorial? Quants anys han tingut per fer, senyors de Convergència i Unió, una llei de vegueries? En època de crisi i en època de no-crisi, quants anys han tingut per fer-ho i no ho han fet? I ara que la tenen feta, i ara que poden aprofitar la continuïtat institucional per tirar-la endavant, ara l'aturen. I ara –perdonin!–, ara que tindran una majoria a totes les diputacions provincials, a una part importantíssima dels consells comarcals, ara no aprofitaran per fer la feina que vostès diuen que ara no toca? Ara, precisament, que vostès manaran en les quatre diputacions provincials potser –potser, en tres segur, en quatre ja es veurà, potser–, és a dir que tenen més poder supralocal que mai, ara aturen la Llei de vegueries dient que ara no toca? Perquè no tenen cap voluntat política de fer-ho.

Els ho hem demanat, vicepresidenta, en comissió, mitjançant preguntes orals, propostes de resolució, els ho hem demanat, que aprofiti l'oportunitat, ara que tenim la feina mig feta, o més que mig feta, per apostar pels territoris i per la descentralització en detriment de les quatre diputacions, per assumir una legislació aprovada per aquest Parlament amb una majoria i que ha estat reclamada històricament pel catalanisme. A nosaltres no ens serveixen les excuses que s'han donat, les ganes de «lluïta aferriçada i amb rigor» que ha dit vostè, vicepresidenta. Quina «lluïta aferriçada i amb rigor»? Perquè vostès la legislatura passada deien: «On són les quatre proposicions de llei que s'han de presentar en aquest Parlament per dur a Madrid per modificar la legislació estatal?», ens reclamaven a nosaltres. I jo els reclamo: on són les quatre proposicions de llei que fixa la Llei de vegueries que el Govern ha de presentar –ha de presentar– en aquest Parlament?

I, vicepresidenta, en aquest Parlament no es debaten ni voten acords de govern que diuen que s'han de fer proposicions de llei, projectes de llei. En aquest Parlament es debaten projectes de llei. Per tant, a nosaltres no ens serveix un acord de govern que vostè diu que diu que s'han de fer proposicions de llei, projectes de llei. Per això nosaltres, ja fa setmanes, vam entrar aquí dos projectes de llei per modificar els límits provincials i la LOREG per tirar endavant... El que vostès no van fer des del Govern ho hem fet nosaltres.

Vostès, en el fons, estan defugint la responsabilitat de negociar amb el Govern de l'Estat les modificacions

necessàries. Si no hi ha desplegament de la Llei de vegueries, no hi ha ni una, ni dues, ni tres, ni quatre, ni set, ni vuit vegueries; no n'hi ha cap ni una. Llavors què?, ens quedem amb les diputacions i amb les províncies? Perquè és d'això del que estem parlant. No, sí, és d'això del que estem parlant avui. Per què no desplegaven en paral·lel aquesta moratòria, el que són els projectes de llei per dur aquí i dur-los a Madrid, senyora vicepresidenta, i senyors de Convergència i Unió?

Perquè els ho dic amb totes les lletres, eh?: si vostès arriben a portar un paquet que avui estiguéssim discutint, de moratòria de la Llei de vegueries, perquè hi ha una data que ho fa imminent, i el paquet dels projectes de llei per modificar lleis estatals, Esquerra Republicana hauríem votat a favor de la moratòria de la Llei de vegueries, cosa que no farem avui; Esquerra Republicana hauríem votat a favor de la moratòria de la Llei de vegueries. Ara, estaríem ara discutint ja les propostes de llei, sí, els projectes de llei de modificació de les lleis estatals. Això és així.

Per tant, el que els demanem és que tinguin voluntat política. Quan arribin al debat a la totalitat i posterior debat en comissió les dues proposicions de llei que hem presentat Esquerra Republicana per modificar les lleis estatals, el que demanem és el seu suport, i que treballin perquè això es pugui aprovar i es pugui dur a Madrid. Miri, ja els estem fent la feina, una feina que haurien d'estar fent vostès –vostès.

I una altra qüestió: la qüestió del Penedès, és evident, el tema del Penedès és evident. Durant la legislatura passada, del dret i del revés, van estar incendiant el Penedès, dient que hi havia diputats bons i diputats dolents, partits bons i partits dolents, partits que s'estimaven el Penedès i partits que no s'estimaven el Penedès; diguem-ho així. Doncs, a l'hora de presentar aquesta moratòria, resulta que no hi apareix la modificació del Penedès. I vostè, vicepresidenta, ha dit: «Ho hem fet en ares d'un acord amb les associacions municipalistes.» Jo me l'he de creure. Però llavors, jo, que sóc portaveu, pertanyo a una Junta de Portaveus que es va reunir la setmana passada per tal de mirar la inclusió en l'ordre del dia d'aquest Ple que estem treballant avui, que estem desenvolupant avui, de diverses proposicions de llei... Hi havia una proposició de llei d'un subgrup, Solidaritat, per tal que es tirés endavant la vegueria del Penedès. Simplement, havent dit que entri en el punt de l'ordre del dia avui, doncs, mirin que ho tenien fàcil, perquè la de Convergència i Unió, clar, com que es va entrar tot just a finals de la campanya electoral, temps no n'hi ha hagut per complir els terminis. Miri si ho tenien fàcil. Doncs no, ni això. Per tant, no ens ho creiem –no ens ho creiem.

Igual que en el cas del Moianès. Ja veurem què passa amb el Moianès. Sí, la legislatura passada es va tirar endavant i estava tot a punt, ja, l'acord per seguir l'expedient administratiu perquè el Moianès fos comarca, i es va fer una aturada arbitrària (*veus de fons*) –comarca, comarca, no vegueria; comarca, estic parlant de comarca. Estic posant exemples de tacticismes, improvisacions i faltes de voluntat.

I una última qüestió: sentint el Partit Popular avui entenc, senyora De Luna, que vostès com a molt volen quatre vegueries, com a molt; per tant, la del Penedès no la volen. Això és que m'ha semblat entendre també de la seva intervenció. També és per tenir les coses clares, perquè vostès han estat uns grans defensors de la vegueria del Penedès, senyora Llanos de Luna; sí, i tant que sí –i tant que sí.

Per tant, jo reitero el que els deia: avui no estem debatent si hi ha una moratòria per sentit comú de la Llei de vegueries. Avui del que estem parlant és de si enterrem definitivament o no la Llei de vegueries; i, si no, *cosas veredes, querido Sancho*, les pròximes setmanes i mesos. Avui hauríem tingut l'oportunitat també, com els dic, de poder debatre la vegueria del Penedès, i no ho va fer el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I nosaltres el que els demanem és que rectifiquin i que, quan nosaltres portem en aquest Ple, quan se'ns deixi, les dues proposicions de llei de modificació de lleis estatals, no hi hagi cap esmena a la totalitat, es tiri endavant això i, per tant, que es pugui desbloquejar aquesta moratòria i tirar endavant la Llei de vegueries.

Ara podem dir missa. Quan es veurà si hi ha ganes o no de tirar endavant això –ja ha passat l'hora de l'àngelus, ja es veurà si hi ha voluntat o no– serà quan vinguin les proposicions de llei aquí per modificar la legislació estatal. Aleshores es veurà.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, diputats i diputades, benvinguts a la realitat jurídica, política i econòmica de Catalunya, especialment el tripartit, que va tirar en marxa la Llei de vegueries; benvinguts aquells que ara fan el discurs que potser sí que hi havien circumstàncies econòmiques que no les recomanaven; benvinguts els que s'adonen que l'ordenament jurídic actual no permet tenir vegueries. Benvinguts.

Mirin, jo els dic una cosa: potser en el món de la política no és habitual, jo ho lamento, però si vostès estiguessin en una empresa i presentessin un projecte com el de vegueries, sabent que és il·legal i que no s'adequa a la normativa estatal, sabent que hi ha una sentència del Constitucional, sabent que estem en una crisi econòmica, per crear un nou nivell administratiu, la posessin en marxa i als nou mesos haguessin de rectificar-la, se n'anirien al carrer. A la realitat política també se n'han anat al carrer, és veritat, a les urnes, però qui paga la festa són els ciutadans. I aquí vostès han portat un debat absolutament irreal. Sí, senyor Boada, absolutament irreal, Matrix. Vostès estan a Matrix; a Matrix, sí, senyor Bosch. (*Remor de veus.*) Vostè avui ha dit aquí tot el contrari del que va dir a la intervenció fa nou mesos, sí. Si a mi, personalment, que els vaig dir: «Anem amb compte amb el conte de duplicar administracions», vos-

tè ens deia demagogs als que dèiem que tenia un cost. I vostè avui no si sé si s'ha tornat demagog o ha tornat al sentit comú, i diu aquí que potser té un cost econòmic. Això és el que ha fet vostè, senyor Bosch, agafi el diari de sessions i ho veurà. Lamentable, el seu paper, el del seu partit i el del seu Govern, lamentable. I no digui: «El meu grup s'absté»; el seu grup, el seu Govern, al qual vostè donava suport, va tirar en marxa un projecte inviable jurídicament, econòmicament.

Vagi vostè a explicar ara a les acampades en què estava vostè l'altre dia..., els va explicar que el seu partit volia crear un nou nivell administratiu. Els ho va explicar o no els ho va explicar? No, ho dic perquè seria bo que els expliqués també: «No, miri, el meu partit vol crear un altre nivell. Tenim les diputacions, els consells comarcals, l'Estat, la Generalitat, la Unió Europea, però hem pensat que és fonamental, per sortir de la crisi, perquè hi hagi la dació en pagament de la hipoteca, o perquè no hi hagi un 40 per cent d'atur juvenil, és fonamental crear les vegueries.» Això no ho diuen. Ja n'hi ha prou de prendre el pèl a la gent. Que s'han pensat que són «tontos»? No, la gent se n'adona.

Ara, vostès vénen aquí ara a abstenir-se, a dir que potser sí que hi ha crisi... Escolti'm, i fa nou mesos no hi havia crisi? Ara entenc com estan els pressupostos de la Generalitat. Si vostès pensaven que fa nou mesos no hi havia crisi, així estem; així estem, emetent bons, gastant i amb un 3,87 de dèficit. De veritat, portar avui això aquí, sí, és de sentit comú?, home, es de sentit comú..., hauria estat de sentit comú no posar-ho en marxa. I alguns hi vam votar en contra, i ho vam dir en aquesta tribuna, i ho tornem a repetir: és absolutament inviable.

I tornin vostès també a la realitat jurídica i política. Vostès diuen: «Anem a canviar les lleis estatals, el sistema provincial, anem a canviar la Constitució, perquè aquí hem pensat que necessitem les vegueries.» Escolti'm, vostès s'han sentit? Volen posar potes amunt un sistema territorial de tot un país i d'un estat, perquè vostès creuen una prioritat això, quan no ho és ni econòmicament ni políticament, ni és necessari? Que és necessari atendre com a àrea funcional el Penedès o les Terres de l'Ebre, o atendre les necessitats d'infraestructures d'algunes parts de Catalunya? Efectivament! Però per a això no cal crear organismes polítics, per a això només cal pressupost, voluntat política i fer les coses.

Per tant, estarem al costat d'aquestes propostes, però no de crear nous ens polítics. És més, jo els dic, obertament: Ciutadans portarà un debat aquí per suprimir els consells comarcals i per fer mancomunitats de serveis entre ajuntaments i suprimir organismes polítics, i per suprimir les diputacions, que és de tot l'Estat, és un debat molt més seriós, i seria molt més rigorós, si a Espanya necessitem disset comunitats autònomes i cinquanta diputacions. Jo crec que no. Podem parlar-ne. No depèn només de Catalunya, efectivament; no faré com vostès, de dir que a veure si canvien tots per nosaltres, no. Però seria un debat, vostès que tenen representació al Congrés, molt legítim, plantejar-se les diputacions tal com funcionen. Només els recordo que la Diputació de Barcelona té 660 milions d'euros de pressupost, 35 per cent d'aquest per a la maquinària interna i per als mateixos sous i maquinària de la di-

putació, per aquesta que es barallen ara els partits que han passat a governar i que volen barallar-se per veure qui conquista, qui conquereix la diputació.

Miri, nosaltres ja ho vam dir, ho tornem a dir: no ens canviarem, avui ens fa votar a favor d'això el sentit comú, el mateix que vam manifestar fa nou mesos, el mateix. I també li vull recordar una cosa al Partit Socialista, que és qui governava: el senyor Montilla és qui va impulsar aquest projecte i qui el va signar! I ara ens diuen que potser amb la crisi econòmica no cal.

Escoltin, hi insisteixo, fa nou mesos no hi havia crisi? Fa nou mesos es feia necessari un altre nivell administratiu? Ara ens vénen a dir que potser amb la sentència i el context econòmic no cal? Però si la sentència és d'abans d'aquesta llei! Si vostès van aprovar aquesta llei sabent la sentència del Constitucional!, que encara és més *heavy*, és més fort.

La presidenta

Senyor Rivera, ha d'anar acabant.

Albert Rivera Díaz

Vaig acabant, senyora presidenta, que tinc menys temps. Per tant, nosaltres hi votem en contra, el mateix que vam fer fa nou mesos; nosaltres no hem canviat, creiem el mateix. Sí que volem i creiem legítim un debat sobre els consells comarcals, sobre el model provincial i sobre el model, sobretot, de les diputacions a nivell autonòmic. I aquí ens hi trobaran. Mentre continuem amb la ficció i rectificant contínuament la ficció, no avançarem.

I, per tant, nosaltres els demanem, a aquest Govern també, que, si us plau, deixin la ficció a un costat, vingui del tripartit o vingui de collita pròpia, i anem a veure aquelles coses que sí que podem fer amb les competències que tenim. Sempre estem fent coses que no podem fer. I si fem les que tenim, que en tenim unes quantes? Doncs, parlem-ne, d'aquelles que podem fer.

Gràcies, senyora presidenta, honorable consellera, senyors diputats...

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable presidenta, il·lustres diputats i diputades, honorables membres del Govern, després de la intervenció de la representat d'Esquerra Republicana de Catalunya poc queda per afegir, a la qual ens sumem íntegrament, en el sentit següent. Aquesta matèria concreta, aquest projecte concret que es porta el dia d'avui té sentit perquè l'única cosa que es fa, l'única cosa que es feia a la Llei de vegueries –perquè es basava en una ficció, i és la d'entendre que al Parlament de Catalunya es pot fer la distribució territorial de Catalunya, cosa que no és certa, cosa que segons

la Constitució espanyola només es pot fer a les Corts espanyoles–, l'única cosa que es feia era canviar-li el nom. I, on es parlava de quatre províncies, passaven a ser quatre vegueries; on es parlava de quatre diputacions, passaven a ser quatre consells de vegueria.

L'entrada en vigor immediata ara, després de les eleccions municipals, en aquesta matèria no afegeix absolutament res, i en aquest sentit nosaltres ja vam manifestar en el seu moment, de converses amb el partit del Govern i el Govern mateix, que no estàvem d'acord a fer exclusivament aquest canvi de nom de «províncies» per «vegueries» i de «diputacions» per «consells de vegueria»; sí a fer la distribució territorial de Catalunya, sí a incloure concretament la vegueria del Penedès, entre elles.

Però què ens hem trobat després? Que de la mateixa manera que ho va fer el tripartit, que va començar la casa per la teulada, és a dir, fent una previsió de modificació legal quan no podia fer-la, també el Govern actual el que ha fet és exactament el mateix: fa cinc mesos que governen i aquí no han portat la llei per la qual s'insta o es presenta al Congrés dels Diputats per modificar les quatre lleis orgàniques que necessiten canviar-se perquè Catalunya tingui una distribució territorial pròpia, és a dir, perquè en lloc d'haver-hi quatre províncies hi hagi vuit províncies, perquè en lloc que es diguin «províncies» es diguin «vegueries» i perquè en lloc de dir-se «diputacions provincials» es diguin «consells de vegueria», que en això, en definitiva, consisteix el canvi.

Però no ho ha fet, no ho han portat. I no només no ho han portat, sinó que pel que fa al Penedès i pel que fa també a la proposició presentada per Esquerra Republicana de Catalunya estan actuant amb mala fe. El que fa el Grup de Convergència i Unió és demanar pròrroga rere pròrroga a les proposicions de llei presentades; no incloure –fent servir per a això la Mesa com una mena d'organisme al servei d'un partit– en l'ordre del dia del plenari..., s'hi ha referit la senyora Simó al plenari d'avui: també podia haver anat al plenari anterior, amb el qual ja havien acabat tots els tràmits i totes les pròrrogues demanades per Convergència i Unió. En aquell moment ho vam entendre per una raó: perquè no portar-la al plenari, la creació de la vegueria del Penedès, li servia, a Convergència i Unió, dos dies abans de les eleccions municipals, per anunciar que ells presentarien una proposició idèntica –idèntica, idèntica, fotocopiada–, inclús els municipis de l'Alta Anoia, que no formen part de la vegueria del Penedès, tema controvertit, que Solidaritat vam excloure de la vegueria i que Convergència i Unió, com que ho ha fotocopiats, els exclou també de la vegueria del Penedès, amb el problema que això genera, de dividir una comarca, sense modificar la distribució territorial i comarques de Catalunya.

Però, en fi, amb aquesta pràctica de mala fe, l'única cosa que avui se'ns demana és allò que el Govern de Convergència i Unió vol fer, que és enterrar les vegueries, renunciar que hi hagi una distribució territorial pròpia per a Catalunya, amb l'excusa –de sentit comú– de no passar que entri en vigor el canvi de nom de les províncies per vegueries, de les diputacions per

consells de vegueria. Si fos exclusivament aquesta darrera..., però no és això; forma part d'un entramat molt més ampli, perquè ja són cinc mesos, i aquests cinc mesos ja s'ha vist quina és l'actuació, que és: res de distribució territorial per a Catalunya, res de tirar endavant la Llei de vegueries, en contra del que portava en el seu programa electoral, en contra del que es va defensar durant la tramitació parlamentària durant l'any anterior i l'anterior respecte a la llei del tripartit, i res de vegueria del Penedès, excepte per impedir que..., per posar-se una medalla dos dies abans de les eleccions municipals.

En aquestes condicions, aquesta actuació de mala fe per part del Grup de Convergència i Unió i de la Mesa del Parlament, al servei del Grup de Convergència i Unió, no hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables conselleres, il·lustres diputats i diputades, estic a favor que s'adeqüi, doncs, la constitució dels consells de vegueries a la modificació de la legislació estatal; crec que és una obvietat. El que també és cert, que penso que s'haurà de fer un esforç, un cop s'hagin produït aquestes modificacions estatals, per explicar als conciutadans, doncs, la viabilitat econòmica i política de les vegueries. A més a més, doncs, penso que haurem de, també, fer un esforç d'explicar com es coordinaran les comarques amb els municipis, i entenc que s'hauria de donar més poder als alcaldes, perquè puguin participar en aquests consells de vegueries, i molt especialment en qüestió o en matèria d'infraestructures.

Penso que es fa aquesta modificació perquè rectificar és de savis, i el que s'ha fet malament, doncs, entenc que..., en fi, que s'ha de modificar, i, per tant, la constitució dels consells de vegueries, fins que no hi hagi la modificació de la norma estatal, no es podrà fer.

Ara bé, també penso que es podria fer..., ja que s'ha fet una rectificació quant a aquesta qüestió de la constitució de les vegueries, hi podrien haver incorporat la vegueria del Penedès, es podria haver fet una rectificació de tot el que s'ha fet malament. I entenc, doncs, que la vegueria del Penedès, per raons històriques, per raons polítiques, per raons econòmiques, per raons culturals, per raons socials, havia d'haver estat incorporada aquí en aquest projecte de llei, i no s'ha fet –i no s'ha fet. I penso que això va contra la voluntat de la gent del Penedès, la voluntat majoritària; més del 90 per cent de la població de les quatre comarques que conformarien la vegueria del Penedès, doncs, està a favor d'aquesta vegueria.

I, per tant, doncs, després d'haver escoltat el posicionament de diversos partits o de diversos grups parla-

mentaris, que han fet referència a, potser, la manca de voluntat política que prosperin les vegueries, el meu posicionament serà de votar en contra d'aquesta modificació.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

Lluís M. Corominas i Díaz

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades, diputats..., primer de tot, dir que el que avui fem és un exercici, d'una banda, de sentit comú, i de l'altra, de coherència. De sentit comú, perquè paralizem una llei que, si no ho féssim –si no ho féssim–, realment, la ciutadania sí que es podria allunyar molt de nosaltres. I segon, de coherència, perquè aquest grup parlamentari no ha fet una altra cosa que executar allò que deia la legislatura passada i que tantes vegades vam tenir ocasió de defensar en aquesta cambra.

Paralitzem la Llei de vegueries. Paralitzar-la, per què? Paralitzar-la, per una banda, per donar seguretat jurídica i seguretat política. Canviar en aquest moment només el nom de les diputacions per «consells de vegueria»..., ningú entendria re. Per altra banda, també, per no crear falses expectatives: se'ns va vendre durant tota una legislatura que ja tindríem organització pròpia de Catalunya només canviant-ne el nom; doncs, és fals. I els territoris afectats ho han entès, que és fals. No hi ha hagut una revolta en aquestes eleccions municipals amb el tema de vegueries; malgrat que algú ho va intentar, no hi ha hagut cap revolta. Per què? Perquè tothom sabia que s'havia fet una llei buida de contingut. I la tercera, per evitar una despesa inexplicable en els temps que estem, però sempre seria inexplicable que només féssim un canvi de nom per canviar tots els rètols de les quatre diputacions, de tots els departaments, dels segells, del paper oficial, de les targetes, de tots aquells rètols d'indicació que deia abans el senyor Bosch, també, dels parcs naturals, per després tornar-los a canviar d'aquí a no sé quan. I, per tant, aquestes tres raons ja justifiquen la paralització.

I de vegades fer un pas enrere permet fer passos endavant. Quins passos endavant hem proposat? –i la vicepresidenta s'hi va referir el dia de la seva compareixença.

Primer de tot, sí, tenir una organització territorial pròpia de Catalunya. I nosaltres volem una organització pròpia de Catalunya, que quedi ben clar. Ara, una organització, socialment i política, acceptada. I, per tant, això obliga a diàleg, tant polític com social. I l'anterior Govern això ho va obviar i ho va voler imposar amb dos anys.

La segona raó per anar endavant: tenim dret a un debat sobre el fons del model de les administracions públiques locals catalanes que volem després de trenta-dos anys d'anar desenvolupant-lo. I aquest debat de fons,

vostès saben que no s'ha fet; és el debat que reclamem des de fa temps sobre competències i sobre finançament i quina organització ho ha de prestar. Jo reclamaria, als que avui encara defensen aquest projecte de vegueries, on hem fet aquest debat, on hem fet el debat de les competències i el finançament de les administracions locals de Catalunya? Perquè aquí en aquest Parlament no l'hem fet.

I el tercer motiu per anar endavant també amb aquesta paralització d'avui és, sobre aquestes competències i finançament, precisament, poder-ne parlar a bastament tant aquí a la cambra catalana com al Congrés dels Diputats, on s'han de debatre també algunes de les qüestions que afecten encara Catalunya.

El Govern, a més a més, a part de paraitzar la Llei de vegueries, s'ha emplaçat i ens ha emplaçat també al Parlament a tirar endavant totes aquelles modificacions legislatives que calgui per tal de fer eficaç la nova organització territorial de Catalunya –i ara en parlaré. I, evidentment, sí –s'hi ha referit gairebé tothom–, nosaltres no enganyem: a l'anterior legislatura ja vam dir que el nostre model també inclou la vegueria del Penedès, i era un compromís que nosaltres vam agafar ja a l'altra legislatura i que, evidentment, tirem endavant ara. I ho fem de manera separada de l'aprovació d'avui, per què? Perquè una cosa és la paralització de la llei i l'altra és el debat de quantes vegueries hi ha d'haver i si ha d'haver o no la vegueria del Penedès. I la vegueria del Penedès nosaltres la votarem a favor i és la nostra estratègia, sí, i ara em referiré a algunes de les crítiques que s'han fet.

També reclamem que en aquest debat de competències i de finançament puguem parlar del que s'ha dit ara aquí. Dels consells comarcals, senyor Rivera, li recomanaria que abans de dir que eliminarem els consells comarcals donés una volta per Catalunya. Alguns segurament tenen poc sentit des d'un punt de vista polític i de gestió, però d'altres tenen molt sentit, i no s'entendria que el nivell fos la vegueria, perquè vostè deixaria després tot això que vostè ara demana, de mancomunar, gestionar, etcètera, ho deixaria en mans d'una gran estructura que en aquests moments és impossible que pugui substituir els consells comarcals. Aquest debat l'hem de fer, i ens tindrà amb la mà oberta i estesa per fer-lo.

I també les diputacions. Nosaltres ja els avancem que si tenim la responsabilitat de governar les quatre diputacions, o tres, i potser la quarta, com deia la senyora Simó, nosaltres aprimarem estructura i donarem diners als ajuntaments, que vostès sembla que no ho han volgut fer durant aquests anys. Nosaltres ja avancem que ho farem, en la mesura de les nostres possibilitats polítiques, i també de gestió, aprimar per posar més diners a disposició dels ajuntaments, que és el que haurien de fer les diputacions, i també en el seu moment les vegueries.

I finalment un debat de finançament, que podrem fer-lo aquí, però també s'haurà de fer a Madrid. I jo els reclamaria que aquesta bona disposició que tots tenen a tirar endavant aquest debat sobre l'organització territorial pròpia de Catalunya, la tinguessin al Congrés dels Diputats a l'hora de decidir quin finançament

local hi haurà a l'Estat espanyol de cara als propers anys, que haurem de fer, doncs, els propers mesos; i, per tant, que hi hagi unanimitat dels partits que tenim representació a la cambra parlamentària catalana perquè els diners que vénen per al món local des de Madrid a Catalunya, tots, d'acord amb el que preveu l'Estatut, amb base estatal també, tal com diu l'Estatut, puguin gestionar-se amb una llei del Parlament de Catalunya. I això m'agradaria, doncs, que tots els que s'han pronunciat a favor d'aquesta nova organització també s'hi manifestessin a favor, perquè al final estem parlant de diners per als catalans.

Bé. Com que hi ha hagut una colla d'allusions, i per no demanar el torn d'allusions, sí que em referiré molt breument a algunes de les manifestacions que s'han fet.

Entenc al portaveu d'Iniciativa per Catalunya, el que deia del tema de la despesa injustificada del canvi de rètols. Ara, ens diu que tenim poc entusiasme negociador a Madrid. L'entusiasme que tenien vostès, i especialment els socialistes, en l'anterior legislatura era indescriptible –indescriptible–, eh? Van anar a Madrid, no els van rebre, i al final van aconseguir una entrevista, que va haver de sortir el conseller Ausàs sol, perquè el senyor Chaves no va voler ni fer la roda de premsa amb el conseller Ausàs. Aquest va ser l'entusiasme a l'hora de canviar l'organització territorial de Catalunya. Bé. Nosaltres, en tot cas, mirarem que cada vegada que fem un pas sigui un pas ferm i comptant amb la complicitat, també, de tots vostès.

I, senyor Bosch, només de passada, amb el tema que nosaltres canviem els noms de les conselleries i que amb aquest canvi hi ha despesa i que són denominacions ideològiques, que això ho digui Iniciativa..., per favor, si vostès són els especialistes en el canvi de denominacions ideològiques, i vostès són els que precisament ho han fet a tot arreu. I, per tant, deu ser responsable, també, d'aquests canvis, en la despesa. Bé. Deixem-ho aquí.

En tot cas, també, respecte al que ha dit la senyora Laia Bonet, del Partit Socialista, si és o no és un exercici de desenvolupament estatutari. Evidentment, nosaltres creiem en el desenvolupament estatutari; però jo vaig dir, des d'aquí, en la intervenció de la Llei de vegueries que el que no podem fer és el ridícul institucional, perquè després això no és autogovern, és fer el ridícul. I ens creuen molt més quan des d'aquí fem el ridícul. I fer una llei que només té un títol i no té contingut és fer el ridícul com a catalans. I nosaltres aquí no ens hi vam afegir i tampoc ens hi afegirem ara.

S'han de modificar quatre lleis estatals. D'acord. N'hi havia alguna que s'hauria pogut instar i no es va instar. Nosaltres, en tot cas, comencem, els oferim mà estesa, esperem que vostès estiguin al nostre costat, també, i amb els diputats que tenen a Madrid, per fer valdre la força dels catalans a Madrid.

A mi, la veritat, m'ha quedat una miqueta confós que votessin que sí a la tramitació en lectura única i vostè fes una defensa del contrari en aquesta tribuna, i després que votin que no al contingut, quan nosaltres sabem que precisament en l'inici de la Llei de governs locals, que al final no van portar aquí, al Parlament,

vostès hi estaven d'acord, i no estaven d'acord, en canvi, amb el contingut de la Llei de vegueries, i van virar just al final perquè Esquerra Republicana els ho va exigir. Són vostès que han canviat de criteri. Vostès saben..., i hi ha un informe de tots els seus, de totes les seves institucions, des de la diputació fins a informes del mateix Govern, que desaconsellaven –desaconsellaven– tirar endavant la Llei de vegueries si abans no es feia la Llei de govern local. I, per tant, vostès mateixos van canviar de criteri.

Respecte a la intervenció que ha fet el senyor López Tena, jo diria el mateix, senyor López Tena, si va buscant amics en les coses amb què estem d'acord d'aquesta manera, es quedarà sol. Nosaltres podem tenir la nostra estratègia, vostè tingui la seva –vostè tingui la seva. Però si vostè està d'acord amb la vegueria del Penedès, doncs, al moment que portem, o uns o els altres, o els dos conjuntament, l'aprovació de la vegueria aquí voti-hi a favor. Ara, no cal que agreeixi a cada intervenció en aquelles coses que puguem estar d'acord, perquè evidentment després la mà estesa serà difícil que la tinguem.

Bé, i finalment, el nostre grup parlamentari –el nostre grup parlamentari– iniciarà un camí, que és el camí de la Llei de governs locals, el camí de la nova Llei de finances locals de Catalunya, el camí de reclamar a Madrid totes aquelles modificacions que calguin perquè sigui efectiva una nova organització territorial de Catalunya, però ho farem, ho repeteixo, estant orgullosos de l'autogovern i, per tant, sense brindis al sol, com va ser, en l'anterior legislatura, la Llei de vegueries. Esperem que els tinguem al nostre costat a l'hora de reclamar el que és nostre a l'hora de fer autogovern.

Gràcies.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch...? (Pausa.) Té trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Sí..., no per parlar de les denominacions ideològiques amb el senyor Coromines, sinó amb relació al senyor Rivera. (Remor de veus.) Senyor Rivera, parlament vol dir parlar, però també escoltar. I vostè no pot sortir...

La presidenta

Un moment, senyor Bosch, perdó... (persisteix la remor de veus), un moment –un moment. Si us plau, senyores diputades, senyors diputats, deixin sentir el senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Rivera, vostè no pot sortir aquí a dir que busqui al diari de sessions què vam dir quan es va aprovar la llei quan jo li acabava de llegir el diari de sessions explicant què vam dir i que no era contradictori amb el que avui hem fet.

I tingui també una mica de respecte, quan ha parlat amb un cert menyspreu de tres grups parlamentaris amb relació als resultats electorals. Només li dono una dada: al meu municipi, el meu grup té tants regidors i regidores com vostès en tot Catalunya.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

Senyor Bosch...

La presidenta

Trenta segons per al·lusions, suposo...

Albert Rivera Díaz

Sí..., no, simplement per aclarir... Jo només he dit que vostès van dir..., i ens va dir «demagogs», el seu grup i d'altres, a aquells que dèiem que per motius econòmics no calia posar aquesta llei en marxa. I avui vostè surt aquí a dir que, potser per motius econòmics, no cal posar-la en marxa. Benvinguts al club del sentit comú!

I, per altra banda, senyor Bosch, jo no he menyspreat ni el seu grup ni ningú pels vots, he dit que en una empresa es fa fora aquells que fan un projecte com aquest, i li he dit que a vostès també els han fet fora del Govern de la Generalitat.

(Pausa.)

La presidenta

Procedirem a la votació.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.)

El projecte de llei ha estat aprovat per 79 vots a favor, 39 en contra i 12 abstencions.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà a dos quarts de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Reprenem la sessió..., d'aquesta tarda.

Proposició de llei

de l'Agència per a la Qualitat del Sistema
Universitari de Catalunya (debat de totalitat)
(tram. 202-00018/09) (retirada)

El punt cinquè de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per anunciar, per explicar el sentit d'aquesta proposició de llei per a la nova agència o per a la modificació de l'agència per a la qualitat universitària, anunciant la seva retirada en ares d'un consens arribat amb el Govern i amb els diferents grups parlamentaris.

Segurament l'element més important, social i polític, en què hauríem d'estar tots capficats és que tenim per primera vegada a la història els joves més ben formats i amb més atur i precarietat laboral i social. Quan això passa en les societats s'inicia un conflicte de fons. I per això el nostre grup parlamentari entenem que, en matèria universitària i també en cicles formatius, especialment en formació professional de grau superior, hem de trobar-hi els elements clau per a aquesta modificació social i del model econòmic que no faci que estiguem davant d'un inici fonamentalment de desafecció, no només política, sinó social, amb els joves.

En part, aquest matí, quan escoltava debats bastant simplistes amb relació als «indignats» i altres qüestions de matar tot el que va fer aquesta paraula maleïda que sembla que ens pot arrossegar durant quatre anys, el tripartit..., jo, que em sento orgullosa de moltes de les coses que va fer el Govern de la Generalitat anterior, entre elles la millora del sistema universitari. I, per això, aquesta agència. El Govern de Catalunya ja el 96 va crear el Consorci de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari, que ha estat un exemple internacional.

Però ara la societat ha canviat –ha canviat–, i les funcions pròpies del sistema universitari de Catalunya han de respondre a altres elements. I el Govern ens ha proposat..., i hi serem, amb responsabilitat, amb lideratge, escoltant però també aportant el nostre projecte amb relació a la governança del sistema sanitari, amb relació a la compatibilitat de planificació de titulacions i autonomia de centre, amb relació a la gestió, al finançament, a l'avaluació dels tres elements fonamentals de les universitats, que són la docència, la recerca i la transferència del coneixement.

De fet, aquesta proposta de llei que nosaltres presentàvem, feta per l'anterior Govern però no tramitada, intentava atorgar més capacitat a aquesta agència, perquè els indicadors han de ser ja internacionals, com ho és l'economia o la societat, per avaluar els tres elements fonamentals, dic, i no faig visió negativa de la universitat, al contrari. En trenta anys hem fet el que

molts països van fer en seixanta. Però ara toca dir per què estem davant d'aquest model social i econòmic, amb tantes dificultats, amb un 40 per cent de joves aturats, amb una generació que pensa que està més ben formada que els seus pares però està abocada a la precarietat. Respon només a un problema de la universitat? No, és clar que no –és clar que no. Però en la transferència, funció pròpia, i en la docència, i en la recerca, trobarem els camins de més aplicabilitat del coneixement que se genera a dintre les universitats.

Hi ha un element de preocupació que hauria, en aquesta cambra, de ser un element de debat de pressupostos, que és que potser estem començant l'emigració de talent. Hem estat un país, els últims anys, importador de talent, creador de talent, però ara potser estem generant, per aquest model econòmic i social, que moltes persones... Avui he rebut uns estudiants de medicina que pensen que hauran d'anar a treballar a fora, no perquè vulguin, sinó perquè no trobaran feina. Però això..., aquest és un debat molt i molt important, eh? Jo crec en la mobilitat dels joves, perquè aporta riquesa quan tornen, per descomptat, però ha de ser una mobilitat voluntària. I per això, a aquesta agència, la que el Govern redacti, que nosaltres hi serem, conjuntament amb els altres debats que tenim pendants, i en el debat de pressupostos tindrem ocasió d'analitzar-ho, quin paper li atorguem a l'agència, que des del nostre punt de vista fa més feina de la que hem sabut fins i tot aplicar avui, perquè li atorgàvem, a aquest model d'agència, la capacitat d'avaluar els elements substantius, quatre elements, de docència, de recerca, de transferència de coneixement..., no només en l'activitat econòmica hi ha un element important. Què seria Lleida sense la Universitat de Lleida? Això no vol dir que hàgim d'estudiar el mapa de titulacions compartides. Però què seria Girona sense el Parc Científic i Tecnològic? O què seria Tarragona sense la Rovira i Virgili? O les Terres de l'Ebre sense l'embrió...? O per dir moltes altres coses.

També avalua la gestió, eh? Li hauríem d'atorgar, a aquesta agència, perquè a més és imperatiu de la Unió Europea, la capacitat d'ajudar-nos a avaluar elements, potser els més importants. L'espai d'educació superior europeu ens obliga. I per això en aquest cas li demanem al Govern si us plau que un dels primers elements que abordem en aquesta comissió, no només entre partits polítics, que és el que ens ha demanat el Govern, sinó també amb persones amb coneixement..., el primer element, perquè el 2012 hem de passar l'avaluació europea internacional de les nostres universitats públiques i privades. Per tant, un dels elements més importants, perquè potser hi trobarem el desllorigador. I per què no hi posem també l'educació superior de formació professional? Però també el coneixement de les universitats que cau en un pou acadèmic i que no hem sabut trobar, perquè, si no, potser ens hauríem anticipat a molts dels elements que ara estem discutint, es digui debat energètic o es digui debat de cohesió social, o debat pressupostari, o debat d'inversions, o debat de moltes altres coses que no són estrictament només la generació de talent individual, que és una de les funcions principals que tenen les universitats.

Res més, senyores i senyors. A nosaltres ens trobaran... Voldríem que això no fos només... Avui hi pensava, aquest matí –els haig de fer una petita confessió personal–, que em trobava potser una mica ridícula retirant aquest projecte de llei, perquè sembla que en aquest Parlament estem davant, no ho sé, de debats frontistes, no?, de temes de vegades tan substantius. I pensava que almenys nosaltres, i amb la universitat els ho asseguro, no generarem de cap manera ni frontisme ni contribuïrem a la desafecció política, perquè segurament en el rerefons del malestar social hi ha una necessitat importantíssima de valoritzar la primera generació que pensa que té menys futur que la dels seus pares.

Gràcies, senyores i senyors.

La presidenta

Moltes gràcies, honorable diputada. La diputada ja ha anunciat que retira la Proposició de llei de l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, però, atès que ha fet ús de la paraula i ha defensat el contingut del projecte, tots els grups tenen dret a posicionar-se. I, en primer lloc, donaria la paraula als dos grups que van presentar en el seu dia esmena a la totalitat. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, seré molt breu, ja que des del Grup del Partit Popular ens congratulem que es retiri aquest projecte de llei en ares de fer un bon treball tots els grups junts a iniciativa del Govern. M'estalviaré, doncs, argumentar el que nosaltres pensàvem i per què hem fet aquesta moció a la totalitat. Amb la importància de la qualitat universitària estem tots d'acord, llavors segurament la manera de fer-ho no és així, o hi ha matisos, i és per això que ho podem discutir i ho farem en el moment oportú. Atès que el Govern convoca aquesta comissió de treball, doncs, estarem amb molt de gust allà.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Chumillas. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Batalla.

Dolors Batalla i Nogués

Moltes gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bé, acabem de sentir una intervenció en la qual s'ha exposat, per una banda, la necessitat de dotar d'un nou marc normatiu per a l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, una necessitat que el grup de Convergència i Unió compartim, si bé potser no coincidim en el cent per cent de tots els arguments esbrinats –temps tindrem per poder-ne parlar–, i, per altra banda, l'anunci, també, de la retirada, per part del Grup Socialista d'aquesta proposició de llei, amb l'objectiu que aquesta cambra pugui aprovar més endavant, en el fu-

tur, un text legislatiu consensuat no només amb el Govern sinó amb el màxim de forces polítiques representades en aquesta cambra.

En primer lloc, en nom del Grup de Convergència i Unió, desitjo expressar la nostra satisfacció de veure que això és així i que, finalment, potser sí que això, aquest consens que dèiem, serà possible, si el PSC, com ha dit, retira la proposició de llei i per tant es corregeix allò que havia començat amb mal peu.

Nosaltres considerem que aquest tema és un tema de país, i que, com a tal, s'ha de tractar amb sentit de país i altura de mires. I això és incompatible amb presentar una proposició de llei de forma unilateral, tal com s'havia fet en el seu moment, sense buscar cap mena de consens amb la resta de forces polítiques, ho repeteixo, com havia fet inicialment el Partit Socialista.

Precisament, com que considerem que és un tema de país, vostès saben, tots els grups d'aquesta cambra, que, a petició també de Convergència i Unió, hem sol·licitat la compareixença en aquest Parlament, a la comissió parlamentària, de tots els rectors i rectores de les universitats de tot el sistema universitari de Catalunya amb la voluntat de conèixer la seva opinió no només sobre aquest aspecte de l'agència de qualitat i les reformes possibles, sinó també la visió que tenen ells de tot el sistema universitari i de cadascuna de les pròpies universitats. Això, que esperem que tindrà lloc, com sabem, ben aviat, ens permetrà conèixer millor totes les inquietuds. I, per tant, aquest és un tema que, ho repeteixo, s'ha de fer amb consens i també amb la participació de tota la comunitat educativa del sistema universitari.

És per això que deia que ens va sorprendre molt aquesta actitud inicial, i així els ho vam fer saber, i per tant celebrem, doncs, que avui el Partit Socialista s'hagi adonat que segons quines coses no es poden fer de segons quines maneres i que, per tant, finalment, en ares d'aquest consens, hagin decidit retirar aquesta proposició de llei. Ho celebrem, perquè considerem que és un fet positiu i que permet començar un camí en el qual tots puguem participar, i arribar plegats a una posició consensuada, sense ànim ara de plantejar i de parlar del contingut d'aquesta, perquè, de fet, si es retira, doncs, l'objecte propi d'aquesta intervenció, que és discutir el contingut i l'esmena a la totalitat, tampoc acaba de ser del tot pertinent, però, sense ànim d'això, permetin-me també només afegir alguns comentaris.

Com tots vostès saben, al Govern de Convergència i Unió l'any 96 hi va haver la iniciativa de fer els primers passos ja per crear l'Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, i el 2003 es va intentar reforçar, quan es va aprovar la Llei d'universitats de Catalunya, reforçar-la, enfortir també la seva personalitat jurídica i fer que d'aquesta manera quedés totalment integrada al sistema universitari. I per què, això? Doncs, perquè pensàvem aleshores, i pensem, que, tant la millora de la qualitat del sistema universitari com també fomentar la cultura de la qualitat, requereixen una agència que vetlli pel desenvolupament de tota una sèrie de mecanismes i d'instruments i procediments que de forma habitual serveixin per procedir a avaluar la qua-

litat del sistema universitari en general, i que esdevinguí, així, aquest impuls de foment de la millora de la qualitat, esdevinguí ja una acció permanent de perfeccionament. Certament, l'agència no és una singularitat del nostre país, sinó que a Europa actualment hi ha trenta-set agències semblants, també de qualitat universitària, que, complementàriament a l'exercici que fan de les funcions pròpies que tenen assignades com a administració i de les seves pròpies universitats, s'encarreguen i vetllen per la cooperació a fi d'impulsar i garantir l'aplicació, com deia, de tots aquests processos d'avaluació i millora.

Considerem que en un món cada vegada més global i competitiu aquesta millora és un repte permanent, gairebé podríem dir que forma part o hauria de formar part de la pròpia naturalesa del mateix sistema, atès que, en l'àmbit universitari, que constitueix un dels motors del progrés econòmic i social, és necessari que s'adapti al canvi, al canvi que precisament ell mateix contribueix a impulsar.

Per tant, és evident que han passat coses des del moment que fou creada. L'any 2005, també, com saben, a Bergen, els ministres europeus van decidir que hi havia d'haver uns estàndards i unes directrius per garantir la qualitat en l'espai europeu d'educació superior. El 2006 el Parlament Europeu va aprovar una recomanació que instava aquesta aplicació, i tot seguit es van elaborar tota una sèrie d'estàndards per a la xarxa europea d'agències de qualitat; una xarxa de què, per cert, l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya va ja entrar a formar part l'any 2000, la primera, en aquest cas, de tot l'Estat espanyol.

Per tant, és evident que, en tota aquesta dinàmica hi ha d'haver canvis i s'ha d'adaptar l'estructura. L'any 2012, ja s'ha dit abans, per tant, no m'hi referiré un altre cop, però, hi ha una sèrie de situacions que cal haver adaptat quant a la legislació i als estàndards europeus.

Per tant, nosaltres certament considerem que és necessari fer algunes modificacions d'aspectes d'estructura i composició i algunes funcions de la llei, que la llei atorga a l'agència. El Govern està, de fet, ja, treballant i estudiant aquestes modificacions que no afecten els objectius propis ni la naturalesa de l'agència, sinó a dotar-la d'una major flexibilitat i per assolir, també, amb la voluntat d'incorporar-les, un text legislatiu. Això és el que farem per poder sotmetre-ho a la consideració d'aquesta cambra.

Per acabar, doncs, només expressar que Convergència i Unió valorem el gest de retirar aquesta iniciativa en ares d'aquest futur consens, per l'aprovació d'una nova llei de l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, i, a partir d'aquest canvi d'actitud per part del Partit Socialista, que nosaltres valorem en la seva justa mesura, oferim la nostra col·laboració per treballar, plegats, en aquest objectiu: amb l'objectiu d'elaborar un text que pugui tenir, com va ser el cas de la Llei d'universitats de Catalunya el 2003, el consens, no només de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, sinó també de totes les universitats del nostre sistema.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Senyora presidenta, el nostre grup parlamentari, atès que érem coneixedors també que el Grup Socialista retirava la proposició de llei, teníem intenció de fer una intervenció, com ha fet el Grup Popular, des de l'escó. Però, sincerament, senyora Batalla, vostè ens ha donat algun motiu per sortir i explicar alguna cosa més del que pensàvem que seria la intervenció inicial. Perquè ha estat una intervenció ben poc generosa, davant de l'oferiment, no?, o de la retirada de la proposició que, en aquest cas, li fa el Grup Socialista.

Certament, vostè parlava de les bondats que l'Agència de la Qualitat té..., del sistema educatiu, té..., del Sistema Universitari de Catalunya. I no crec que ningú aquí les qüestioni. Li hem de fer el reconeixement. Això li permet valorar i avaluar, tant per al reconeixement que té de l'Estat com internacionalment. I són, precisament, els problemes que informes internacionals posen damunt de l'agència, i el fet d'assenyalar..., o que aquests informes internacionals assenyalen de l'agència catalana, el que fa que el Govern anterior posi sobre la taula la necessitat de fer modificacions i adaptar l'agència a aquests nous criteris internacionals, i el que el secretari d'universitaris i investigació, que avui tenim el gust que ens acompanyi, es troba sobre la taula quan entra en el departament.

Si és un tema tant de país, tan urgent, tan important..., no entenc per què no van aprofitar aquest projecte, que ja es van trobar elaborat, consensuat, perquè venia elaborat per un govern anterior, i que vostès haurien pogut modificar, adaptar, corregir, esmenar en allò que creien possible. *(Veus de fons.)* Li ho torno a repetir, si s'ha perdut, que veig que no m'ha acabat d'entendre.

Vostès es van trobar un projecte fet; si era tan important i tan necessari tirar-lo endavant i adaptar l'agència, només haurien hagut d'aprofitar aquell projecte i adaptar-lo als seus nous criteris, i avui ja tindríem la llei aprovada, perquè l'hauríem pogut entrar el mes de gener, el mes de febrer, el mes de març..., però no ho han fet. Ens feia l'efecte que l'actitud del Grup Socialista a l'hora de presentar aquesta proposició de llei era, precisament, donar aquest esperó que el Govern sembla que necessiti per fer aquesta nova llei i que, de moment, no han trobat motius per fer.

En tot cas, sí que ens sembla que seria important que l'agència s'adaptés en allò que, hi insisteixo, internacionalment se li ha assenyalat que són déficits per continuar sostenint el prestigi i el reconeixement que té a nivell internacional, bàsicament la participació de nous agents i de diferents agents, a banda dels rectors, en el govern de l'agència.

També, per exemple, garantir la veritable independència d'una agència d'aquestes característiques del Govern, del Govern com a institució, i que, per tant, els nomenaments interns de l'agència també es puguin fer

amb criteris o amb procediments independents dels que s'estan fent en aquests moments, i que, hi insisteixo, el projecte que avui teníem sobre la taula resolt, i que esperem que vostès presentin un projecte que ho resolgui també. Res més.

I esperem que puguem fer la feina abans que internacionalment ens tornin a picar el crostó.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Presidenta, de l'escó estant, en primer lloc, manifestar, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que creiem adequada la retirada de la proposició de llei perquè es pugui debatre un text que el Govern actual ja vegi amb bons ulls.

Entenem que el fet de proposar la creació d'una agència, que no és res més que un instrument per a desenvolupar determinades polítiques públiques, no es pot fer en contra de la voluntat del responsable de tirar endavant aquestes polítiques públiques. Per tant, entenem, que, com ha passat d'una manera tradicional, la creació de nous ens, la reorganització d'algunes polítiques públiques es faci per part de qui en té la responsabilitat executiva.

Dit això, nosaltres veiem amb bons ulls que el text que avui es presentava per al seu debat de totalitat sigui la base per al treball futur del futur projecte de llei sobre l'Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya que ens presenti el Govern. En primer lloc, perquè l'assimila a agències semblants a nivell europeu; en segon lloc, perquè avui es regeix per la Llei d'universitats de Catalunya del 2003, que evidentment preveia en l'horitzó la implantació de l'espai europeu d'ensenyament superior, però aquesta no és la realitat.

Aquesta realitat, avui, ens ha portat noves necessitats d'adequació de l'agència, i, evidentment, nosaltres també volíem donar suport en aquest text, a la seva tramitació, per coherència i responsabilitat, atès que era, des del Departament d'Innovació i Universitats i Empresa, que tenia al capdavant un conseller d'Esquerra Republicana de Catalunya, que s'havia treballat aquest projecte de llei. Però, en tot cas, creiem que el gest d'avui esperem que serveixi perquè en els propers mesos se'ns presenti, per part del Govern, un text articulat, fruit també del consens amb els grups parlamentaris i amb els diferents agents.

Finalment, el que demanàrem és que es tingui en compte el text que s'ha treballat fins ara i que es parteixi d'aquest per a l'elaboració del nou text. I entenem que els objectius que hauria de perseguir en el marc d'una política universitària més global és que tot nou instrument, tota nova política en l'àmbit universitari hauria de tenir per objectius assolir un sistema universitari d'excel·lència, perquè és el que ens farà més competi-

tius, que permeti mantenir la universitat com a ascensor social en el nostre país, que és un dels instruments més importants d'ascensió social, especialment en aquest camí que estem fent cap a un nou model productiu; una universitat que participi dels canvis econòmics i socials, amb una recerca orientada a la millora del benestar, de l'economia, de la cultura i de la qualitat democràtica, i un sistema que protegeixi els joves investigadors, que, en aquests moments, com molt bé deia la diputada Geli, en aquests moments estem tenint una veritable fuga de talent cap a l'exterior, una exportació massiva de talent que pot ser, doncs, que no torni.

Per tant, necessitem instruments com pot ser l'AQU de Catalunya, i que, amb la reforma que pugui venir després de la llei, sigui un instrument molt millor per retenir aquest talent a casa nostra, conjuntament amb altres programes de recerca que es puguin tirar endavant des del mateix Govern.

Per tant, esperem que el gest d'avui, del grup proposant, i la bona disposició dels grups parlamentaris permeti que ens els propers mesos, no més enllà d'aquest any 2011, puguem tenir un projecte de llei del Govern que reguli la nova Agència de Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya, cap a aquests nous objectius del sistema universitari que desitgem tots plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Nosaltres, una vegada retirada la proposta pel grup que feia la proposició, creiem que fins i tot seria de poca lògica fer un debat aquí sobre el model universitari, com han fet altres portaveus. Per tant, si algun dia s'obre aquest debat o si el Govern ens vol portar..., com vol reorganitzar el model universitari, doncs, l'escoltarem, i, evidentment, a la compareixença que vinguin els rectors, a la Comissió d'Universitats i Ensenyament, doncs, també serem presents per escoltar la voluntat d'aquells agents que veritablement, igual o millor que nosaltres, deuen saber com organitzar millor i les dificultats que tenen des del món universitari.

Per tant, simplement, agrair o no agrair, com ho han fet altres, que, si us plau, si tenim un debat seriós sobre universitats, més que jugar a presentar i a demanar que es retiri, i fer un debat sobre el model, i tirar en cara al Govern anterior amb l'actual, doncs, que potser seria més pragmàtic i bastant més de sentit comú, portar, en tot cas, un debat sobre el model universitari, si cal, fins i tot, monogràfic en una d'aquestes comissions, especialment la universitat.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Antoni Strubell.

Antoni Strubell i Trueta

Moltes gràcies, senyora presidenta. Saludo el secretari d'Universitats aquí present. Bé. Veig que el gest de la Marina, el gest de la retirada d'aquesta proposició ha estat ben acollida. Realment no acabem d'entendre la rotunditat d'aquest suport a la retirada, en tot cas, no contribuïrem ara a un debat virtual. I simplement direm quatre coses sobre la necessitat que hi ha de tractar d'aquest tema i de no deixar-ho en el calaix. Vull dir, jo crec que és important que això no sigui una retirada amb l'excusa que quedi aparcat, sinó que és evident que els canvis produïts necessiten un urgent tractament, i és evident, doncs, que Solidaritat contribuirà a les millores d'aquest text.

A nosaltres, també, aquest text ens hauria servit de punt de partida. Pensem que els temes que hem d'anar pensant tenen molt a veure amb la necessitat de mantenir el nivell de benestar, tenir molt en compte això que s'ha dit del grau d'atur entre la gent jove a casa nostra i les necessitats d'evitar, el que s'ha dit, la fuga de talent.

Dos punts més que crec que no seria de més de tenir en compte a l'hora de discutir aquesta nova proposta, quan es tingui a bé de fer-ho. Jo crec que és molt important tenir en compte la situació d'aquelles universitats més petites a casa nostra, per exemple, la de Vic, on el fet que sigui semiprivada, doncs, no treu la necessitat de tenir-ho molt en compte a l'hora d'avaluar la seva contribució a la qualitat de l'ensenyament universitari a casa nostra.

I també volia aprofitar, també, abans d'acabar, de demanar que tinguem en compte també el fet que s'ha produït en els últims cinc anys, la desaparició del DURSI, del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, i que, una promesa, doncs, de l'actual Govern de reintroduir o de rescatar aquest departament seria important de tenir en compte. I penso que això s'hauria d'incloure en la nova iniciativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Secretari d'Universitats, celebrar que s'hagi retirat la proposició de llei, atès que, després de la seva lectura, la meua opinió és que era molt retòrica, ple de finalitats aparentment lloables, però el resultat venia a ser més burocratització del sistema universitari.

I, atesa la preocupació que tenim tots de l'escàs nivell competitiu de les nostres universitats a nivell mundial i a nivell europeu, i, de fet, és a l'origen que tinguem un alt percentatge d'atur juvenil, i, a més a més, diguem-ho clar, que les universitats no produeixen població activa, i, per tant, tot això és un drama, celebraré que es presenti per part del Govern, aquí, en aquesta cambra, un text articulat en què es puguin debatre i consensuar àmpliament aquestes qüestions.

Gràcies, senyoria.

La presidenta

Moltes gràcies. (*Marina Geli i Fàbrega demana per parlar.*) Senyora Geli...?

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. Per a alguns aclariments, si em permet, senyora presidenta.

La presidenta

Digui...

Marina Geli i Fàbrega

Nosaltres vam esperar que el nou Govern entrés un text, perquè havien deixat un text, que, a més, havia estat consensuat per tots els rectors de les públiques i a les privades i a les adscrites i als presidents dels consells socials. Vàrem entrar aquell text, i el retirem en ares a un consens major, però no d'aquest tema només, eh? I el secretari d'Universitats, el mateix conseller, en converses amb el Grup Socialista, vàrem considerar que era bo per reordenar els temes que abans he comentat. Però, senyora Batalla, la generositat en la política i en la vida és un valor; el nostre grup i jo mateixa mai –mai– deixaran la generositat en temes d'alçada de mires, eh? Ara, el nostre grup parlamentari a la retirada d'avui no vol dir, de cap manera, que no estarem amatents al projecte i als temes universitaris, perquè farem del tema universitari i de la formació professional un dels temes més importants de la legislatura.

Moltes gràcies.

(*Dolors Batalla i Nogués demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Batalla...

Dolors Batalla i Nogués

Sí, respecte a...

La presidenta

Senyora Batalla?

Dolors Batalla i Nogués

Sí, per al·lusions. (*Pausa.*) Respecte al tema de la generositat, evidentment que sí, i la generositat es mira en la trajectòria personal, individual, de cada una de les persones.

Jo només voldria dir, perquè se'ns ha dit diverses vegades, que sembla que hàgim valorat poc aquesta generositat. Bé, nosaltres hem dit que valorem el gest del Partit Socialista en la seva justa mesura. I per què dic «en la seva justa mesura»? Doncs, perquè nosaltres valorem que és un fet positiu; ara, és un gest, el que han fet avui, que se'l podrien haver estalviat, ens el podríem haver estalviat.

I per què, això? Home, doncs, perquè quan es va iniciar el nou Govern, com ha dit ara fa un moment la diputada Geli, es va parlar amb el Govern i es va parlar, precisament, quan es va entrar aquest text aquí, al Parlament, de consensuar, de tirar posicions endavant, etcètera. Es va sol·licitar per part de Convergència i Unió la presència de tota la comunitat, com he dit, dels rectors que vinguessin aquí i compareguessin i donessin l'opinió. Per tant, si nosaltres entenem que això s'havia pactat i que seria d'aquesta manera, la introducció sobtada i, si m'ho permeten, en sec la setmana passada d'aquest text, quan se'ns havia dit que no arribaria ni al Ple, doncs, simplement ens va deixar una mica de dir: «No sabem...» Per tant, és un gest que, d'acord, nosaltres respectem. Suposem que s'ha volgut venir aquí, ho suposo, per escenificar alguna cosa...

La presidenta

Senyora Batalla...

Dolors Batalla i Nogués

Nosaltres ho valorem en la seva justa mesura. Per què? Perquè valorem l'actitud que hi ha de buscar un consens; ara, seria millor que això hagués anat així des d'un bon començament.

La presidenta

Acabat el debat i atès que no hi ha votació, passem al punt sisè de l'ordre del dia, però saludem abans el secretari general d'Universitats.

Proposició de llei

de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques per les despeses realitzades per a la contractació de la cobertura mèdica per assegurances de salut privades (debat de totalitat) (tram. 202-00020/09)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques per les despeses realitzades per a la contractació de la cobertura mèdica per assegurances de salut privades.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, la cobertura sanitaria es uno de los servicios sociales fundamentales que nuestro sistema tiene consagrado bajo los principios de universalidad y gratuidad. Preservar este concepto siempre ha sido una de las prioridades de los gobiernos del Partido Popular. Estamos

en el siglo XXI y quiero dejar claro que nadie cuestiona que esto sea así: derecho universal y gratuito para todos los ciudadanos, gestionado por la Administración con el dinero de nuestros impuestos.

Nuestro sistema sanitario ha prestado hasta el momento un muy buen servicio a los ciudadanos, un servicio que representa una importante dotación en los presupuestos públicos. En Cataluña el gasto sanitario es la partida más importante; representa la tercera parte del presupuesto y está un 80 por ciento por encima de la siguiente partida, que es la educación.

Sin embargo, por una parte, las necesidades económicas del sistema público aumentan cada año para mantener la calidad del servicio ante la mayor demanda en usuarios y complejidad y precio de los servicios prestados, y, por otra parte, la disponibilidad económica del sistema está disminuyendo cada año como consecuencia del hundimiento de nuestra economía y de las perspectivas a corto y medio plazo.

Nos encontramos pues ante un reto difícil de superar. La sanidad pública debe mantener sus niveles de prestación con grandes dificultades financieras en la Administración. En el Partido Popular entendemos que la sanidad pública catalana solo podrá hacer frente y superar este reto manteniendo su nivel y universo asistencial si cuenta con el apoyo y el refuerzo del sector sanitario privado.

De hecho, el sistema público catalán de salud se ha complementado históricamente con un sector privado que ha posibilitado la creación de centros especializados que han alcanzado un gran prestigio, donde se han formado profesionales que también han aportado su calidad al sector público.

Hoy el sector privado representa el 30 por ciento de la ocupación total del sistema sanitario catalán. El sistema público ha podido ser en Cataluña no solo universal y gratuito, sino también de gran calidad, gracias a que ha contado con el colchón que le ofrece la existencia de una sanidad privada también de calidad, que ha reducido considerablemente el número de usuarios de la pública frente al número total de usuarios potenciales y que ha permitido desviar del sistema público al privado determinados tratamientos o pacientes, descongestionando así el servicio público.

El gasto sanitario público por habitante en Cataluña —1.200 euros al año— está muy por debajo del gasto de otras comunidades, como el País Vasco, Extremadura, Navarra o Asturias, con unos 1.600 euros por habitante y año, o incluso Aragón, Castilla y León, Castilla - la Mancha, con unos 1.500 euros por habitante y año. Sin embargo, la existencia en Cataluña de casi 2 millones de ciudadanos que pagan un seguro privado, la cuarta parte de la población, implica que el gasto total sanitario que se aplica a una población real..., inferior, por tanto, se produce un gasto efectivo por usuario y año superior a estos 1.200 euros que pone la Administración.

Los expertos calculan que los usuarios de seguros privados están ahorrando al sistema público, cada uno de ellos, unos 1.400 euros anuales, lo que supone una importante descarga financiera para el sistema. Estos casi

2 millones de catalanes –exactamente 1.907.125 personas en 2010– están pagando una media de setecientos euros al año por una cobertura médica privada, pero además están financiando con sus impuestos a una parte de esa sanidad pública que quizá no están utilizando; están colaborando económicamente a sostener un servicio y a la vez lo están descongestionando.

Entendemos, por tanto, que defender la sostenibilidad de la sanidad pública, de calidad, gratuita y para todos los ciudadanos, sobre todo para los que cuentan con menos medios, pasa por apoyar el mantenimiento de un sector sanitario privado de calidad y suficiente. La realidad es que el sistema público actual sería incapaz de atender a todos los ciudadanos que acuden a él y a los que acuden al sector privado, además de que la inversión necesaria para garantizar la atención a la totalidad de la población sería verdaderamente inasumible por la Administración. Solo subiendo radicalmente los impuestos podría la Administración financiar un sistema sanitario público de calidad que utilizasen todos los ciudadanos.

Nosotros, el Partido Popular, pensamos que el dinero debe quedarse preferentemente en el bolsillo del ciudadano, y, una vez asegurado el gasto social solidario, cada ciudadano debe decidir cómo gasta el resto de su dinero. La Administración no tiene por qué gestionar todos los recursos del ciudadano, solo la parte solidaria que el ciudadano cede a la Administración para que esta garantice unos servicios sociales de calidad para todos.

En el Partido Popular creemos, y así lo pusimos en nuestro programa electoral, que el pago de seguros médicos privados debe tener una compensación por parte de la Administración, debe articularse algún incentivo que asegure el mantenimiento del sector privado en los niveles que conocemos, pues eso repercute directamente, como ya he comentado, en la sostenibilidad a corto plazo del sistema público.

Estos ciudadanos con pólizas privadas de salud, este 25 por ciento de los catalanes, representan un número suficientemente elevado para asegurar la transversalidad de esta medida en nuestra sociedad; no se trata de beneficiar a un colectivo, sino de apoyar a un importante sector de la sociedad que está incurriendo en un gasto adicional a sus impuestos con un impacto directo en el interés general.

De hecho, los últimos datos nos hacen ver que el colectivo por edad con pólizas privadas que más está aumentando, de hecho, en los últimos meses, es el de las personas próximas a jubilarse, que comienzan a demandar más prestaciones sanitarias, o el de las mujeres en edad fértil, que están descongestionando así los servicios ginecológicos públicos.

Es más, los últimos datos indican que miles de parados, trabajadores y autónomos por los que el Estado deja de cotizar, y tendrían que hacer frente a posibles gastos médicos en la sanidad pública están suscribiendo, ellos o sus familias, seguros privados. Es lamentable, pero este dato confirma aún más la transversalidad social y económica del colectivo usuario de la sanidad privada.

Por estos motivos planteamos la proposición de ley que nos ocupa, en la que proponemos que el 20 por ciento de las cuotas pagadas a compañías privadas de salud sea deducible de la cuota íntegra correspondiente al tramo autonómico del impuesto sobre la renta de las personas físicas. Entendemos que esta es una medida que beneficia a una parte importante y transversal de nuestra sociedad, y que su impacto económico en las cuentas públicas puede ser asumido si se considera la descarga financiera que supone para la Administración sanitaria la existencia de un sector privado financiado por los propios ciudadanos que lo utilizan.

Hay margen para asumir esta medida. Por ejemplo, y es un ejemplo, si la Generalitat redujera drásticamente el presupuesto destinado a la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales compensaría los menores ingresos por impuestos que supone la medida que proponemos, con la diferencia de que el dinero destinado a las televisiones y radios públicas está financiando en la actualidad una actividad muy deficitaria, ineficiente y que no sirve al interés general, mientras que una bajada de la presión fiscal beneficia directamente a los ciudadanos y reactiva la economía. Si preguntáramos a los ciudadanos, hoy seguro que elegirían pagar menos impuestos aun a costa de perder algún canal de televisión.

En el Partido Popular pensamos que el sistema público de salud debe mantener su presupuesto, a pesar de la difícil situación financiera. Es más, en mi grupo pensamos que debe crecer a costa de otras partidas presupuestarias que, como dicen sus defensores, hacen país, pero que no son prioridades de los ciudadanos, aunque se pagan con su dinero.

Nosotros creemos que la inversión pública catalana en salud debe ponerse a los niveles de otras comunidades, mantener su calidad profesional y mejorar su calidad de servicio. La sanidad pública y la sanidad privada no son competidoras; como hemos dicho, son complementarias para configurar y posibilitar un sistema ejemplar y profesional. El objetivo de mi grupo al presentar esta propuesta es que los ciudadanos de Cataluña podamos seguir beneficiándonos de esta calidad, a la vez que aseguramos su sostenibilidad.

Y, para acabar, quiero pedir expresamente el voto para esta propuesta a los señores diputados de *Convergència i Unió*, por coherencia y consistencia con su programa, con sus principios en política económica y también con los ciudadanos que les votaron, para que aprueben ya medidas como esta. Pido su voto favorable también como una muestra de apoyo al honorable *conseller* del Gobierno al que ustedes dan soporte que se ha manifestado en numerosas ocasiones a favor del planteamiento que yo les he expuesto.

Muchos de estos 2 millones de catalanes están pendientes de lo que votemos hoy. Estos ciudadanos no entenderían un voto en contra de sus intereses, un voto en contra de las promesas electorales que ustedes les hicieron. Les pido valentía y coherencia. Asuman sus compromisos y entre todos mejoremos un poco la economía de la cuarta parte de la población; devol-

vamos a los ciudadanos una parte de lo que ellos ya están dando al sistema.

Gracias.

La presidenta

A continuació, té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bé, avui sembla una mica paradoxal que, mentre ahir entràvem uns pressupostos de retallades, avui el tema monogràfic que ens plantegen per una banda el Govern i ara el Partit Popular és rebaixar els impostos; és a dir, un ple del Parlament monogràfic a veure com aconseguim tenir menys ingressos.

I, bé, des del nostre grup parlamentari hem plantejat una esmena a la totalitat perquè no compartim per res el projecte, ni perquè ara estem en crisi ni com a model precisament de finançament de la sanitat al nostre país.

Però és que el que avui ens demostra el Partit Popular és que en política, per vostès, s'hi val tot, i depèn del diputat que vagi parlant fan un discurs o en fan un altre. Quan parlen de sanitat i de defensa d'hospitals i de prestacions de la pública, envien la senyora Garcia, o, si parlen d'educació o parlen de benestar, el senyor Rafa López, i llavors fan un discurs molt social, de defensa de l'estat de benestar. Després surt la senyora Camacho i diu: «No, no, però és que aquí la reducció del dèficit encara ha de ser més dràstica, dèficit zero.» I després vénen els que porten els temes fiscals i la política de reducció o supressió d'impostos. Com si es poguessin fer malabars amb els números.

I jo crec que en política no tot s'hi val, i hi han coses, diguéssim, que no es poden treure del barret. I exactament és del que estem parlant. Quan ahir entraven uns pressupostos... –i abans en parlàvem amb la senyora Garcia–, no hi ha cap dels hospitals que vam aprovar en comissió; cap dels hospitals que es van aprovar en la comissió de la setmana passada, en la comissió de sanitat, no està present. Però vostès vénen i diuen: «No, hi ha marge per reduir els ingressos» –ens ho deia la diputada–, «encara tenim més marge per reduir els ingressos.» Doncs, miri, creiem que no.

Fa tot just unes hores ens reuníem, precisament, amb el personal del servei del transport d'emergències mèdiques. Precisament, ens deien que estaven en perill cinc mil llocs de treball, que estaven en perill vides humanes precisament perquè en moltes poblacions no es cobria el transport, perquè depèn de la urgència i de la proximitat d'aquestes ambulàncies; ens estaven parlant d'això. No poden venir aquí a dir que hi ha marge per reduir encara més els ingressos de la Generalitat.

Doncs bé, nosaltres hem presentat..., a més a més per un motiu de model i de fons. Primer, perquè no és el moment de reduir ingressos, com els deia. Nosaltres creiem que la crisi ja se n'ocupa, de reduir-los, i no cal

que vingui la dreta a reduir més els ingressos, primer amb l'impost de successions aquest matí, i ara amb reduccions per a qui es pot pagar la sanitat, i a més sense cap mena de vergonya ni rigor. Perquè, miri, plante-gen que aquells que es puguin pagar la sanitat privada, la gent amb més recursos –perquè està clar que la gent que es pot pagar, a més a més, la sanitat privada, és un indicador clar que té un poder adquisitiu més elevat–, llavors, aquesta gent pot desgravar i reduir la seva aportació als ingressos públics. Però és que més ho plante-gen sense cap mena de rigor, perquè diuen: «Aquests es podran reduir un 20 per cent de deducció directa en la quota», i, el que és més greu, no posen cap topall. Jo no he vist mai una deducció directa en la quota on no fixin ni un topall. És a dir, si jo em gasto un milió perquè tinc una cobertura de luxe i me'n vaig als Estats Units, encara podré desgravar més, i directament en la quota. No hi ha cap mena, fins i tot, de rigor tècnic. És la mateixa lògica que abans: els que més diners tenen menys impostos paguen, i així anem fent.

Però, a més a més, vostès parlen que els sistemes duals són complementaris, parlen, que col·laboren entre si. Vostès defensen premiar les persones que es paguen assegurances per tradició, com si no tingués un impacte negatiu en els recursos públics i en els recursos específicament destinats a sanitat. Però, de fet, tenen tant impacte que al mateix conseller ja se li va escapar en la seva primera compareixença, que plantejava, només començar la legislatura, ja plantejava, és cert, aquestes deduccions i manipulava les xifres per justificar les retallades en sanitat; utilitzava exactament l'argument contrari que deia: «Precisament, com hi ha un 23 per cent de població que té assegurança privada, jo elimino aquesta població com a usuària de la sanitat pública.» Per tant, el mateix conseller utilitzava aquesta perversió, que hi ha gent assegurada a les mútues privades, per dir: «No, aquesta gent no utilitza mai la sanitat pública; per tant, podem retallar 1.000 milions d'euros en sanitat.» És exactament el model pervers que fomenta aquesta proposta. I això és fals; és fals que aquesta gent no sigui usuària de la sanitat pública, i té un clar biaix interessat.

Avui les persones assegurades continuen utilitzant la sanitat pública, i ho saben, precisament per a aquells tractaments més costosos, o perquè el sistema públic els pagui la recepta, perquè molta gent va a la privada, li fan la recepta i amb aquesta se'n van a la pública, que el sistema públic sí que els la paga; i, a més a més, unes receptes que no es fan..., sense cap sentit de la mínima lleialtat al que és l'impacte que tenen en els recursos públics. De fet, hi han molts estudis comparats que demostren que contribueix a encarir i a augmentar la despesa a la sanitat pública. Avui tots els sistemes duals contribueixen a augmentar més el pressupost que dedica la població a sanitat. Un cas clar és els Estats Units: els Estats Units és dels països que tenen un rècord en despesa en sanitat privada, i és precisament per això, perquè la tendència és a l'alça, a generar més despesa.

A més, aquest sistema fomenta una lògica excloent. Les assegurances exclouen per motius de renda, com deia en primer lloc, però també de malaltia o per edat. Sap que només un 6 per cent dels majors de seixan-

ta-cinc anys tenen cobertura d'assegurança? Perquè ja s'encarreguen les mútues d'expulsar-los, perquè no són rendibles, igual que els malalts crònics o les persones amb especial vulnerabilitat. Per tant, estem generant un premi, el que vostès plantegen, per a aquell segment de la població amb més renda, més sana i menys vulnerable, i a més amb un sistema amb què com més gasto menys pago, perquè no posen límit.

Sincerament, no compartim el seu model. Nosaltres defensem un sistema sanitari realment públic, universal, gratuït i de qualitat, perquè és la manera més eficaç i que garanteix una cobertura equitativa. I això no s'aconsegueix animant la població a abandonar la sanitat pública, perquè no beneficia la qualitat d'aquesta. Animant que els ciutadans vagin a la privada, precisament el que acaba passant és que es deteriora la sanitat pública.

I, de fet, no ho diem nosaltres, múltiples estudis ho demostren; ja des de l'any 77 s'havien fet estudis de l'impacte que tenia la promoció dels serveis privats de salut. Hirschman deia: «Quan els ciutadans més afortunats econòmicament abandonen el sistema públic per consumir serveis privats, els públics es deterioren, perquè queden les persones amb menys capacitat d'influir i el propi Govern entra en la lògica privatitzadora.»

De fet, és això el que avui defensem, i ja ho sabem, el que està passant també allà on vostès governen, però nosaltres entenem que això és el principi de la fi del nostre sistema de salut, perquè el trenca per la meitat i deixa un sistema públic de caire..., de beneficiència, i no de qualitat, com és el referent.

I aquí a nosaltres no ens hi trobaran. Creiem que ara és quan més gent necessita uns serveis públics forts, i per a això cal finançament. De fet, el que avui està passant és que molta gent no es pot permetre la sanitat privada. Com em pot dir que avui moltes persones aturades s'apunten als serveis d'assegurances?, si el que està passant és que està caient. I per això vénen avui aquí, per defensar el negoci de les assegurances, perquè avui, amb la crisi econòmica, moltes persones que tenien una mútua privada, avui no se la poden pagar. Les persones que estan aturades de llarga durada i potser es beneficiaven d'aquesta assegurança, pagant-la, avui no arriben a final de mes i han de prescindir d'aquesta mútua. I vostès avui fan aquesta proposta precisament perquè és un negoci, diguéssim, que està en davallada, doncs, perquè és un problema de poder adquisitiu dels ciutadans.

Però nosaltres creiem que és un autèntic atreviment el que plantegen avui. Quan es plantegen retallades i vostès són més papistes que el papa amb el dèficit zero, encara que escanyin el país, vostès surten a donar diners al mercat de les assegurances. Perquè, a més a més, ja saben que aquests diners, al cap i a la fi, no acabaran anant a la butxaca dels ciutadans i ciutadanes, ni per reactivar l'economia; és una subvenció directa al negoci de les assegurances. El mateix quan plantegen les bonificacions en la compra d'habitatge; això acaba repercutint en preus a l'alça. I el mateix passarà en el mercat sanitari. És una subvenció directa a les mútues amb els recursos públics, amb els recursos de tots. Nosaltres

entenem que la desgravació precisament només suposa augmentar els marges de benefici, i ho repercuteixen en el preu, de la mateixa manera que passa en altres qüestions. I nosaltres no ho compartim, perquè la manera de defensar el sistema públic no és promoure que la gent l'abandoni.

Bé, vostès també plantegen en la seva llei que gràcies a la sanitat privada tenim una sanitat de referència. Escoltin, aquí la sanitat de referència, la dels metges de prestigi, de reconeixement internacional, ve dels hospitals públics d'aquest país, i aquí ha estat, amb una inversió pública bastant ínfima, on s'han fet unes grans polítiques d'inversió en salut. I d'on vénen? Doncs, des de Bellvitge, de Vall d'Hebron... Aquí és on es fan els tractaments de referència, reconeguts arreu d'Europa. Nosaltres entenem que la sanitat de prestigi és la pública, on estan els millors metges i els tractaments, i a la privada es paga comoditat, efectivament.

I sí que competeixen pels recursos públics, la pública i la privada, i per això plantegen avui aquesta proposta, perquè el còmput total de recursos que es destinen a sanitat és ics, i, per tant, si en destinem més a la privada, decauran de la pública, i a l'inrevés, si tenim una sanitat privada on invertim els recursos i la fem excel·lent, per tant, menys gent anirà a buscar els serveis a la privada. I és això. Per tant, són vasos comunicants i competeixen directament pels recursos que s'hi dediquen. I nosaltres no volem segregar la població.

Per tant, nosaltres hem plantejat aquesta esmena a la totalitat per dos motius: un, perquè suposa una subvenció directa, de tots els ciutadans, només d'aquelles persones que sí que es paguen assegurances i, per tant, a les rendes més altes, i dos, perquè redueix els ingressos fiscals a costa d'afavorir el negoci privat.

Nosaltres entenem que en un país on estem molt lluny de tenir un esforç fiscal a l'alçada d'Europa, on tenim menys recursos per habitant invertits en la sanitat privada, el que no toca és treure els diners de les finances públiques per donar-ho a la sanitat privada. El que toca avui és mantenir la inversió en salut, i més quan ens han arribat uns pressupostos de retallada.

Per tant, plantegem aquesta esmena a la totalitat, que esperem que prosperi.

Gràcies, diputats, diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per a la defensa de l'esmena a la totalitat, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Llop.

Josep Maria Llop i Rigol

Molt honorable president. Il·lustres diputats i diputades, bé, compareixem aquí perquè presentem una esmena a la totalitat, però una esmena a la totalitat que no parteix del desacord en els temes que s'han plantejat per part de la il·lustre diputada, sinó de la inoportunitat de plantejar-ho en aquests moments.

De fet, la convivència entre els sistemes públics i privats, la cooperació i la complementarietat dels dos sistemes, és un element essencial del progrés social i econòmic de les societats benestants del segle XX i, sobretot, del segle XXI, i, per tant, jo crec que en aquests moments cal reconèixer tant el paper que té la sanitat pública com el que té també la sanitat privada, tant el que tenen les mútues privades com el que té un sistema de salut pública universal i gratuït per a tothom.

I en aquest sentit, jo, si em permeten, voldria fer unes breus referències a la tradició mutualista del nostre país abans de..., que, d'alguna forma, ha de servir per explicar el motiu pel qual estem d'acord conceptualment amb la proposició de llei que en aquests moments es planteja, però també amb la necessitat de plantejar-hi una esmena a la totalitat, una esmena a la totalitat que, com acabaré dient al final de la meua intervenció, demanarà a la senyora diputada que tingui a bé, doncs, de retirar-la, perquè en un futur pugui plantejar-se aquesta proposició de llei d'una forma conjunta, si es creu oportú, no?

Bé, de fet, hi ha una tradició molt antiga del nostre país en la creació de germandats, germandats que bàsicament tenien com a objecte el d'intentar trobar mecanismes per proporcionar el pagament de les despeses de salut de les persones més vulnerables. Això és feia en els pobles i viles dels nostres pobles, ho feien els nostres pagesos, i de fet, quan hi havia moments especialment complicats, doncs, aquestes mutualitats, aquestes germandats subvenien les despeses de qui més necessitava i, a més a més, es feia prioritzant aquelles persones més vulnerables i es feia també tenint en compte quin era el nivell d'estalvi que tenien aquestes mutualitats. Per tant, aquesta tradició mutualista ve de molt antic i en aquests moments perviu com una de les opcions de triar de cadascuna de les persones del nostre país.

L'evolució del pensament social ens ha situat en un punt que ens permet oferir a la gent un bon nivell de benestar social. Un dels pilars fonamentals del nostre estat del benestar és precisament el fet de poder oferir una sanitat pública i gratuïta per a tothom, i aquesta sanitat pública i gratuïta per a tothom és el que permet, precisament, que tothom tingui accés a una medicina de qualitat.

Bé, aquesta medicina de qualitat avui s'ofereix a tot el país, i nosaltres hi hem tingut –jo diria, Convergència i Unió, juntament amb altres– un paper fonamental. Avui diria que tenim un hospital a no menys de trenta minuts de casa, de totes les cases de Catalunya, no?, i un bon hospital i una bona medicina. I això és quelcom en què hem treballat especialment des del restabliment de la democràcia i hem arribat molt lluny.

Bé, en aquests moments, es planteja una proposició de llei que, bàsicament, el que demana és que la complementarietat dels dos sistemes es reconegui a través d'un incentiu fiscal. Aquesta complementarietat, d'alguna forma, es fonamenta en el fet que, quan algú fa ús de la medicina privada, descongessiona en part el sistema públic de salut, i això és veritat. I, per tant, doncs, d'alguna forma, tindria sentit que allò que es paga per a aquestes mútues privades, una petita part,

fos objecte d'una desgravació, també en reconeixement de, diríem, la contribució que es fa a aquesta descongestió del sistema públic.

Bé, amb tot això hi estem d'acord, i, de fet, miri si hi estem d'acord que vostè, segurament, si ha consultat els arxius, deu haver vist que l'any 2002 Convergència i Unió, a Madrid, va donar suport a una proposta en aquest sentit, que d'una forma més ampla, doncs, donava o permetia un conjunt de desgravacions fiscals per a aquest tipus de matèria, no?, juntament amb altres. Va ser també l'any 2005 quan aquí, en aquesta cambra, amb uns matisos diferents, vam plantejar també la possibilitat que hi hagués una sèrie de desgravacions precisament per a les persones que, doncs, paguen mútues mèdiques. I va ser rebutjada. I va ser a l'any 2008 que ho vam tornar a intentar i aquesta possibilitat també va ser rebutjada.

I nosaltres, Convergència i Unió, portem en el nostre programa electoral la conveniència de considerar aquest tipus de desgravacions quan el pressupost de la Generalitat ho permeti, quan els recursos públics siguin suficients, quan, diríem, la qualitat sanitària no quedi gens minvada, desmillorada o hi pugui haver algun element que la pugui, d'alguna forma, disminuir. Bé. I aquest és, precisament, el motiu pel qual nosaltres en aquests moments presentem una esmena a la totalitat.

Miri, de fet, com vostè ha dit, un 25 per cent de la població de Catalunya, doncs, té mútua privada. I això..., és a dir, si apliquéssim en aquests moments el 20 per cent de la deducció sobre l'impost de la renda de les persones físiques en la part autonòmica, això comportaria una minva dels recursos de la Generalitat, dels ingressos en el pressupost de la Generalitat, aproximadament a l'entorn dels 250 milions d'euros.

En aquests moments..., que, com vostè sap, ahir es van presentar els pressupostos de la Generalitat i tenen un 10 per cent menys d'ingressos, no?, i quan, d'alguna forma, vostè sap també que, doncs, la desviació sobre la despesa sanitària és d'uns 800 milions d'euros, xifres de l'any 2010, 800 i una mica més, no?, per tant, pràcticament parlem d'un 30 per cent, no?, aquests 250 milions vindrien a representar un 30 per cent d'aquesta desviació; o quan, d'alguna forma, els projectes compromesos i que d'alguna forma s'han de calendaritzar, i..., previstos, doncs, pel Govern anterior tenen uns imports que estan a l'entorn dels 1.400 milions d'euros..., aquests 250 milions d'euros representen un 16 i mig per cent d'aquesta quantitat.

Certament, com vostè ha dit, aquests ingressos no van directament dirigits a matèria sanitària. És veritat, el pressupost de la Generalitat, com també els dels ajuntaments, parteix d'un principi de caixa única. Però, jo crec que té sentit que en aquests moments que parlem, precisament, del tema sanitari i de les mútues mèdiques, doncs, fem una referència específica a, diríem, l'impacte que la disminució d'aquests 250 milions d'euros podria tenir només d'una forma comparativa en aquests moments sobre aquest mateix pressupost, no?

I, per tant, en aquests moments que tenim aquestes dificultats pressupostàries, en un moment en el qual les dificultats econòmiques són evidents, quan en aquests

moments també vostè sap que tenim un dèficit fiscal molt gran, que tenim uns 1.450 milions d'euros que se'ns deuen del Fons de competitivitat i que no han estat ingressats al pressupost de la Generalitat, quan tenim el dèficit que tenim, ens sembla que una opció de responsabilitat és la de, en aquests moments, no optar per aquesta possibilitat, no optar per la proposició i no donar suport a la proposició de llei que vostès proposen i que vostès presenten, i, per tant, presentar-hi una esmena a la totalitat. Hi hauria moltes més coses que li podria dir, però totes elles anirien en la mateixa direcció.

I, per tant, en aquests moments jo reitero, en nom del Grup de Convergència i Unió, doncs, el meu suggeriment en el sentit que vostè tingui a bé retirar aquesta proposició de llei perquè, en un moment posterior, doncs, puguem plantejar-nos consensuar-ho i presentar-ho conjuntament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, molt especialment a la proposant, a la que ha presentat aquesta proposta de llei, del Grup Popular, per dir ben clarament i ben netament que nosaltres hi votarem en contra. Que hi estem en contra, no només hi votarem en contra, sinó que hi estem en contra per concepte, per oportunitat, també, i per responsabilitat, precisament.

Mirin, aquest d'avui és un fals debat, no és..., no va seriosament; aquí hi han diverses fotos, que busca cadascú la seva. És bastant obvi que el Partit Popular busca una foto fàcil; una foto, en qualsevol cas, coherent amb la seva filosofia de fons: la que ens acaben d'explicar. Vostès volen la foto de «jo vull reduir impostos aquí també», un cop més, costi el que costi, sigui o no sigui coherent amb la situació que vostès mateixos denuncien amb relació al dèficit de la Generalitat, etcètera.

Per cert, al mateix temps, Convergència busca una altra foto aquí, aquesta tarda, la de la responsabilitat; la de la responsabilitat en el manteniment dels ingressos del pressupost públic. És a dir, la contrària que aquest dematí, la contrària..., exactament en sentit contrari. Per cert, aquests ingressos, aquests que avui pretenem mantenir, aquests, sí, que vénen de totes les classes socials i de tots els sectors i capes d'aquest país. No com els d'aquest dematí, que hem acceptat que vostès han guanyat la votació per reduir-ne la procedència i només per afectar en benefici d'una minoria perfectament definida de ciutadans d'aquest país. Aquí no, aquí estem parlant, precisament, del conjunt de la ciutadania de Catalunya, o d'una determinada i molt significativa part de ciutadans.

Dit això, aquestes dues fotos, la de l'oportunitat i la de la responsabilitat, la que redueix els impostos i la que pretén mantenir la caixa més o menys adequada, més o menys viva, pel llenguatge i pel que acabem de sentir auguren també aquí una foto compartida més aviat a curt termini que a mitjà i a llarg.

Jo els dic, sobre aquesta qüestió, també sobre aquesta qüestió, és un debat semblant al del conjunt del pressupost que aquest dematí en diverses intervencions s'ha suscitat i que tindrem oportunitat en les properes setmanes també de sostenir..., sobre aquesta qüestió caldrà un debat global, seriós, un debat sobre el conjunt del sistema sanitari: sobre la seva organització, sobre què vol dir complementarietat publicoprivada, com actualitzem avui, en plena crisi, aquest concepte, quina fiscalitat específica ha de sostenir aquest sistema i quina general, quina atribució de drets i deures correspon a cada agent del sistema, quina distribució de càrrecs i costos d'uns i altres en funció dels serveis prestats, etcètera.

De manera que aquí estem en un exemple semblant: el Govern retalla, tanca, suprimeix, allarga llistes, quan el que cal és, en canvi, plantejar reformes en profunditat, que són el que nosaltres estem oferint. Nosaltres estem dient: «Retallades, no. Reformes serioses, sí. Parlem-ne. Entrem-hi. Anem fins al fons de la qüestió.» Però no ho resollem amb aquesta frivolitat i amb aquesta improvisació, del que es tracta és d'assegurar l'eficiència i el caràcter del servei públic del nostre model sanitari que està perfectament acreditat: l'eficiència, el caràcter de servei públic i naturalment el seu equilibri econòmic i la seva sostenibilitat a mitjà i llarg termini.

Deixi'm afegir un petit detall, que ara es mencionava temps anteriors, pel que jo sé, i em sembla que no m'erroro, en un moment determinat aquesta desgravació estava vigent i va ser en el període de majoria absoluta del Govern Popular a Espanya quan es va eliminar la desgravació que existia sobre aquests conceptes; de manera que aquí hi ha una manca de coherència, també, en aquesta direcció perfectament espectacular.

Mireu, el model sanitari català, el nostre, es defineix efectivament per una complementarietat entre els seus diferents elements, però que no vol dir que tots facin el mateix de diferents maneres, vol dir, precisament, complementarietat, més aviat entre tots tractem de sostenir diferents tipus de demandes, diferents tipus de serveis; no és una substitutiva de l'altra. I la millor prova és que bona part dels usuaris i dels clients d'aquestes entitats també utilitzen els serveis de salut pública precisament quan es tracta de posar en primer pla els elements de qualitat i seguretat que un espera dels serveis de salut; de manera que és aquesta l'especificitat del nostre sistema.

La demanda d'un model de salut com aquest no és sensible a petites variacions marginals en el preu dels serveis que presten les mútues o les asseguradores. Tots els estudis ho demostren. Està acreditada, també, aquesta insensibilitat de la demanda expressada en aquesta direcció. No hi haurà més ciutadans que es donin d'alta en aquestes entitats gràcies a una eventual desgravació, com no hi ha més ciutadans que es donin de baixa

pel fet que no hi hagi la desgravació. Pot haver-hi una correlació natural de sempre, estructural, amb el nivell de renda i amb altres elements, però no un efecte immediat, que és el que vostès pretenen, com a conseqüència de l'adopció de mesures d'aquest tipus.

En qualsevol cas, en canvi, sí que hi ha una altra eventual conseqüència observada, repetida, en situacions semblants. No hi ha cap garantia que una desgravació d'aquesta mena no es traslladi immediatament als preus dels serveis prestats per les mateixes entitats que avui serveixen aquests ciutadans. És això el que tendeix a succeir amb un règim de mercat lliure i competitiu, que és el que defineix aquest tipus d'entitats i aquest tipus de serveis.

De manera que..., miri, la proposta, sobretot el llenguatge que acabem d'escoltar per part de la representant del Grup Popular, ens porta a un debat que sí, s'ha mencionat abans en la intervenció per part de la senyora Laia Ortiz, és una..., ens porta a un debat proper o que va en direcció... –no és el mateix, ni de lluny–, però, és un debat que va en la direcció del que està plantejat als Estats Units, on la iniciativa encapçalada pel president Obama el que tracta, per fi, és de compensar els efectes de la seva filosofia portada al límit, que és on estaven fins ara els Estats Units, que és el que vostès ens proposen.

El que vostès ens proposen és que anem on estan ara els Estats Units, és d'on ara els Estats Units afortunadament comencen a fugir. I em sembla..., jo no dic el que diu Convergència i Unió, dic el llenguatge de la representant del Grup Popular, que quedi clar... De manera que allà s'està fugint dels gravíssims efectes socials i sanitaris que es deriven d'un model que porta al límit aquest concepte de la confiança absoluta en la capacitat del mercat lliure per atendre i sostenir la demanda dels ciutadans, la demanda de salut, i reserva els serveis públics per una funció estrictament residual, estrictament d'última garantia.

També per això volem, nosaltres, mantenir el nostre model sanitari que té aquesta complementarietat, aquesta i no una altra, i no el volem modificar de cap manera, ni un metre, en aquesta direcció. I és per això que també demanem a Convergència i Unió que no es traslladi tants quilòmetres a la dreta, per entendre'ns, en aquesta matèria. Que no caigui en el miratge de dur la salut pública a l'escenari del mercat lliure amb la gradual consideració dels serveis públics com una funció de garantia i de reserva última per als ciutadans que no tenen una altra possibilitat. Oi que seria un error?, oi que estem d'acord en això? Em sembla que el Grup Popular, no, però la resta espero que sí. Això sí que seria anar frontalment contra el model sanitari català que ens hem guanyat a pols.

Un model sanitari, per cert, del qual avui podem parlar en unes determinades condicions després d'una història llarguíssima de mèrits públics i privats evidents, però d'uns set anys últims que l'han enfortit, l'han consolidat, l'han fet capaç de sostenir situacions com les que tenim avui d'extrema dificultat gràcies a les polítiques, les reformes, els acords consensuats, les inversions, els recursos que hi hem aplicat. És per això que avui podem estar parlant en els termes amb els quals ho fem.

Rebutgem, doncs la proposta de llei amb el benentès que si algun dia, a través d'altres iniciatives –també de la nostra, per què no?– es reunissin les condicions adequades perquè aquesta matèria –la qüestió del model sanitari en el seu conjunt, la seva organització, la seva fiscalitat– pogués ser objecte d'un tractament global amb responsabilitat, amb coherència, aleshores..., amb les condicions que avui no es donen, aleshores sí, estaríem disposats a parlar-ne..., no a acceptar, diguem-ne, indiferents i passivament qualsevol iniciativa en aquest sentit, estaríem disposats a parlar-ne seriosament, a treballar en benefici del model sanitari català, de la salut de tots els nostres ciutadans.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, sortim, doncs, a posicionar-nos davant d'aquesta proposició llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda, especialment en aquelles contractacions de cobertura mèdica per assegurances de salut privades.

I anunciem el nostre vot contrari. Per tant, donarem suport a les dues esmenes a la totalitat presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa i pel Grup de Convergència i Unió, evidentment cadascú amb els seus arguments. Exposarem quins són els nostres.

En primer lloc, quant a l'exposició de motius, sí que ens agradaria fer un parell de reflexions, sobretot en els antecedents. Evidentment, vostès parlen que a Catalunya existeix una llarga tradició de mutualisme sanitari; però, per fer-ho més complet hauríem de parlar del perquè, de per què es va posar en aquell moment, de per què es van crear aquestes mútues. Evidentment, un estat, en aquell moment, feble no garantia que aquests serveis públics en matèria sanitària, doncs, es poguessin dur a terme amb aquelles inversions, però també una desinversió de l'Estat, a Catalunya, eterna, endèmica.

I aquí s'explica per què en la iniciativa privada en matèria de salut es va haver d'organitzar, la creació de mútues; per què també se'n van crear en l'àmbit de l'educació, també sorgits de la iniciativa privada per desinversió de l'Estat a Catalunya; per què van haver de sortir aquestes iniciatives en matèria escolar, amb la creació d'escoles. O bé, també, en matèria d'infraestructures, per què la iniciativa privada va haver de fer front a inversions en infraestructures. I d'aquí neixen tots els primers quilòmetres d'autopistes del nostre país, evidentment en règim de concessió i en règim d'explotació privada, precisament perquè hi havia una desinversió pública per part de l'Estat en el nostre país.

Una segona reflexió. No li discutiré l'excel·lència dels professionals del sector sanitari privat, que vostè es-

menta aquí. Però no s'oblidi que en el sistema públic és on es fa la recerca. És on es fa la recerca en matèria mèdica, és on es fa la recerca..., la gran recerca mèdica del nostre país sorgeix dels hospitals de referència del sector públic; el privat, en menor quantia. I, precisament, són la recerca i la innovació les que realment ens fan excel·lents i han creat a Catalunya un gran centre d'atracció, i, per tant, de serveis en matèria mèdica a nivell, fins i tot, mundial –a nivell mundial. I, per tant, això no ho oblidem.

Quant a la deducció, vostè ens planteja una deducció d'aquestes quotes que es paguen en sanitat privada. Quins són els dos efectes que té una deducció d'aquest estil? En primer lloc, una pèrdua de recaptació, per part de la Generalitat de Catalunya, directa. Abans el diputat de Convergència i Unió, el senyor Llop, la hi ha valorat: 250 milions d'euros. És a dir que, si aprofitem això que vostès plantegen en aquesta proposició de llei, automàticament, a partir de l'1 de gener –per tant, estariem parlant l'any 2012, perquè vostès ho plantegen a ser aplicat a partir de l'1 de gener de 2012–, la Generalitat de Catalunya deixarà de recaptar 250 milions d'euros. Això, per un costat.

Per l'altre, incentivem –incentivem– que més famílies del nostre país vagin i contractin els serveis de sanitat privada. És això el que hem de fer? Hem d'anar cap aquí? Per un costat incentivem les que ja hi són –rebrien una compensació, en aquest cas, amb una deducció a l'IRPF–, però, a més a més, incentivem... Jo ja m'imagino la campanya publicitària de les diferents mültes del nostre país a partir de l'1 de gener de 2012: «Vinguin, que ara tindran una deducció dels diners que es gastin si ara entren i contracten els nostres serveis.» Ens interessa, això? –ens interessa? I, per un altre costat, deixem de recaptar 250 milions d'euros.

Miri, aquest no és el nostre model –aquest no és el nostre model–, perquè realment al que va és a crear un *gap*, un forat, una diferència, i a allunyar encara més el que és la sanitat privada, per un costat, i la pública, per un altre. I va a separar. Vostè ho ha explicat clarament: és qüestió de diferències de models. Nosaltres el que volem és una sanitat pública que es pugui realment finançar. Deixaríem d'ingressar 250 milions d'euros, i això tindria una repercussió directa i immediata en la qualitat dels serveis públics generals, perquè estariem parlant de la recaptació de la Generalitat de Catalunya. I, a més a més, vostè, aquí, en la seva proposta diu: «Finalment aquesta deducció no s'ha de plantejar en cap cas en termes de reducció dels recursos que es destinen a la sanitat pública.» M'ho haurà d'explicar –m'ho haurà d'explicar. És a dir, si aquesta deducció..., deixa d'ingressar la Generalitat 250 milions d'euros, es deixaran d'invertir en despesa pública 250 milions d'euros?, com vostè vol garantir després la sanitat pública? La sanitat pública, l'educació pública..., en definitiva, la despesa pública –en definitiva, la despesa pública.

Aquest, dèiem, no és el nostre model. Vostès tendeixen a un model que crea una diferència entre aquells, per un costat, que es poden pagar una sanitat privada, de qualitat, i aquells que no se la poden gastar, que han d'anar a la pública, de menys qualitat; perquè amb

aquesta mesura el que fan és reduir els recursos de la Generalitat, disminuir els recursos de la Generalitat.

Quant al posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja ha quedat molt clar: ho acabaran fent –ho acabaran fent. De fet, al seu programa electoral bé hi surt, aquesta deducció, l'únic que, com diria aquell, ara no toca –ara no toca fer això.

I ens hauria agradat molt –ens hauria agradat molt– que aquest matí, quan hem debatut sobre l'eliminació o la pràctica eliminació de l'impost de successions, doncs, haguessin fet servir el mateix argument: l'ara no toca. S'ha valorat. Aquesta deducció del tram autonòmic de l'IRPF, costaria..., és a dir, hi hauria una minva de la recaptació de 250 milions d'euros. Ha estat el seu argument, el compartim; el compartim per la minva i el compartim perquè no és el nostre model el que estan proposant. Però ja ens hauria agradat haver-ho sentit aquest matí, que ara no tocava. Si no toquen 250 milions d'euros per aquesta deducció, tampoc tocava la pràctica desaparició de l'impost de successions per a les grans fortunes, com aquest matí malauradament s'ha aprovat; democràticament, però malauradament s'ha aprovat en aquest Parlament.

És, doncs, per aquests motius que no donarem suport a aquesta proposició de llei, i, per tant, votarem favorablement les dues esmenes a la totalitat presentades.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta... Ilustres diputados, nosotros desde el Subgrupo Ciudadanos apoyaremos esta propuesta, porque lo teníamos en nuestro compromiso electoral con nuestros conciudadanos, era apoyarles y ayudarles en un momento de dificultad económica para que una parte de su gasto en sanidad privada tuviese una correspondiente deducción.

Lamentamos la falta..., de cualquier manera, a pesar de que apoyaremos la propuesta, lamentamos la falta de rigor técnico. Creíamos y creemos que hubiera sido conveniente colocar un tope en esta deducción y trabajar un poco más los porcentajes para ajustarlos a un discurso, a un relato explicativo y sobre todo limitar al máximo, la deducción. Pero, de cualquier manera, como le comento, apoyaremos dicha propuesta, como compromiso electoral que llevaba Ciudadanos en su programa electoral.

De todas formas, en el debate suscitado quiero matizar algunas cosas. Es decir, nadie está poniendo en cuestión el modelo sanitario. Esos discursos apocalípticos entre la diferencia entre el modelo sanitario público y el modelo sanitario privado cuando lo único que se está diciendo es: «¿Podemos aplicar una deducción del tramo correspondiente al IRPF autonómico en aquellas personas que dedican una parte de sus recursos voluntariamente a pagarse una sanidad privada,

que descongestiona el sistema público?» Porque ese es el debate, ¿eh?, ningún otro. O sea, yo entiendo que algunos para justificar la posición tienen que poner y volcar la sombra de la duda sobre otros grupos parlamentarios, que defienden, como defiende Ciudadans, un modelo sanitario público, universal, gratuito y de calidad. Porque, recordemos, las personas, esos dos millones de ciudadanos de Cataluña, que pagan una mutua privada también pagan la sanidad pública, ¿eh? Esto no suma cero; tienen una doble..., pagan el doble: pagan una sanidad pública y una privada.

Nadie está diciendo que dejen de pagar una parte de lo que corresponde a sus impuestos a la sanidad... (*veus de fons*) —no señora— pública. (*Veus de fons.*) Para nada, no... —no, no—, esto..., estamos hablando que hay 2 millones de personas, la mayoría de ellas clases medias, que están pagando una mutua privada, que en estos momentos de pauperización de clases medias la Administración tiene que poder ayudarlas, ayudarlas en un tramo del IRPF que en nuestra comunidad está en los topes máximos del conjunto de España, que es donde menos deducciones tenemos.

Y el verdadero agravio fiscal en Cataluña no es lo que han aprobado ustedes esta mañana, con el voto favorable del Partido Popular, para que 560 familias dejen de pagar más de 200 millones de euros. No... —no, no—, el agravio fiscal es con el conjunto de ciudadanos de Cataluña, que somos los que pagamos más, los que menos deducciones tenemos en los tramos de IRPF autonómicos. Eso sí que es un verdadero agravio fiscal y de los grandes. Ah, pero esto de *fer país, eh?, això, ja no tant, eh? Doncs, fer país...* es colaborar para que aquellas personas que hacen un esfuerzo, que gastan 50, 60, 70 euros al mes, que a lo mejor no se los quitan de una cena, a lo mejor se los quitan de algún otro lujo y deciden voluntariamente invertirlos en su salud, puedan tener un apoyo por parte de la Administración a la hora de ver reducido su pago de impuestos. Es así de sencillo.

Y finalizo. Lo que ha puesto en cuestión verdaderamente el sistema de salud público ha sido la negligente, irresponsable gestión de los recursos públicos llevada a cabo por el tripartito en la anterior legislatura. Eso sí, dejar más de 7.000 millones de deuda eso sí que ha puesto en cuestión... Irse en casi..., cerca de 900 millones de euros del presupuesto en salud del 2010, eso sí que lo pone en cuestión —eso sí que lo pone en cuestión. Eso sí.

Ayudar a 2 millones de personas en Cataluña para que vean deducidos una parte de sus impuestos porque pagan unas prestaciones que descongestionan un sistema público de salud y que ayudan a su viabilidad, eso no lo pone en cuestión, eso lo que hace es justicia fiscal —justicia fiscal. Y aprovechar esos tramos que tenemos de competencia impositiva no para llevarlos al máximo, sino para ayudar a nuestros conciudadanos, que sería bueno que de vez en cuando los tuviésemos no solo en el pensamiento global, sino en el comportamiento diario a la hora de aprobar medidas en nuestro Parlamento.

Y finalizo. Por ello, nosotros —y por compromiso electoral y porque creemos que es verdaderamente una situación de justicia fiscal— apoyaremos su propuesta de

ley, aunque entiendo y repito que falta de un rigor técnico que hubiera sido conveniente para poder justificar aún más dicha propuesta.

Gracias, presidenta; gracias, diputados.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'illustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran i Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé. Anuncio que des de Solidaritat Catalana per la Independència no donarem suport a aquesta proposició de llei, i ho farem perquè no s'aborden els aspectes de fons, els aspectes clau que ens porten a l'actual situació de la sanitat a Catalunya, la pública, per una banda, i, per altra banda, el fet que hi hagi fins a un 25 per cent de la ciutadania de Catalunya que avui tingui contractades mútues sanitàries privades. S'han esmentat aquí els recursos que es necessitarien esmerçar, és a dir, de menys recaptació de fins a 250 milions d'euros que li significaria a l'Administració catalana aprovar aquest projecte de llei; però és que, a més a més d'aquest aspecte, que és puntual, hi ha un aspecte de fons, que és el que hem d'abordar.

Vostè deia —la senyora diputada del Partit Popular que ha presentat aquest projecte de llei— que efectivament a Catalunya es destinen 1.200 euros l'any per ciutadà en despesa en salut, quan al País Basc s'hi destinen 1.600 euros l'any, essent el País Basc la comunitat autònoma que més recursos per habitant destina a la despesa sanitària.

I la pregunta que aquí ens hem de fer és: que és que els ciutadans del País Basc paguen més impostos que els ciutadans catalans i és això el que els permet poder finançar millor la sanitat en el País Basc? I la resposta, rotundament, és no. Avui a Catalunya es paguen tants impostos com es paguen al País Basc, tants impostos com es paguen en la mitjana europea, on es destinen fins a 1.700 euros per habitant en despesa sanitària, mentre que a Catalunya només se'n destinen 1.200. El problema de fons que hi ha és que al País Basc hi ha un model de sobirania fiscal i de concert econòmic que els permet quedar-se amb els recursos fiscals que generen, mentre que a Catalunya patim un espoli fiscal de 20.000 milions d'euros en impostos que paguem a Madrid, a l'Estat espanyol, i que no tornen.

I li donaré una dada que és absolutament definitiva. Catalunya és la quarta comunitat autònoma, el quart territori de l'Estat, en producte interior brut *per capita*, el quart, mentre que és la tretzena comunitat autònoma —la tretzena comunitat autònoma— en despesa sanitària per habitant; és a dir, hi ha una pèrdua de nou posicions, respecte a la capacitat econòmica que té el país, quart territori de l'Estat en producte interior brut, en la despesa sanitària, que, efectivament, pot ser la tretzena de les comunitats autònomes.

Si comparem les dades amb les de la Unió Europea, encara són més escandaloses. Catalunya està en el

cent disset sobre cent de la mitjana europea, és a dir, estem disset punts per sobre en renda *per capita* de la mitjana de la Unió Europea; en canvi, estem només al 79 per cent de la despesa mitjana de la Unió Europea en despesa sanitària. Per tant, aquí també hi ha un forat gravíssim, producte d'aquest espoli fiscal que patim.

Si a Catalunya hi hagués una bona sanitat pública, si a Catalunya es destinessin 1.600, 1.700 euros per ciutadà a la despesa sanitària, caldria que un 25 per cent de la ciutadania contractés mútues sanitàries privades? Perquè com s'explica, vostè, que a la Unió Europea només hi hagi una mitjana de contractació de mútues sanitàries privades del 5 per cent de la població, que a l'Estat espanyol hi hagi una mitjana de contractació de mútues sanitàries privades del 5 per cent de la població, i a Catalunya sigui del 25 per cent de la població? Cert que hi ha una tradició mutualista al nostre país, però és que aquesta tradició mutualista precisament existeix perquè hi ha hagut deficiències molt importants en el que ha estat la prestació de l'assistència sanitària. Quines deficiències hi ha? Les que tothom coneix: les llistes d'espera, el col·lapse en els serveis d'urgències, la tardança a poder accedir a un metge de capçalera o a l'especialista.

Per tant, el que hem d'abordar és el problema de fons, és aconseguir un model sanitari públic que no obliui la ciutadania que s'ho pot pagar a la contractació d'aquestes mútues sanitàries privades, i per tant que puguem estar en els nivells europeus i en els estàndards europeus.

Vostè no aborda aquest problema de fons aquí, i no donarem suport al seu projecte de llei, i més quan diu: «Només apujant radicalment els impostos» –ho diu vostè– «pot l'Administració finançar millor la sanitat, només apujant radicalment els impostos.» És a dir, al País Basc se la poden finançar, a Europa se la poden finançar, i a Catalunya, que paguem els mateixos impostos que el País Basc i Europa, no ens la podem finançar només que apujant radicalment els impostos.

Aquest no és el problema; els impostos se'n van a Madrid, se'n van a Espanya, no tornen a Catalunya, i aquest és el problema de fons.

Gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustres diputats i diputades, podria arribar a compartir la motivació de la proposició de llei del Partit Popular, però no estic d'acord que la deducció que plantegen afecti el tram autonòmic.

S'ha dit aquí, en l'anterior intervenció. Entre l'espoli fiscal que patim del 10 per cent del producte interior brut; entre que no aconseguim que ens paguin el que ens deuen, com el Fons de competitivitat –gràcies, per cert, al vot a favor del Partit Socialista, eh?, per-

què, doncs, quan es tracta de protestar contra les retallades són els primers, però després, quan es tracta de demanar recursos per combatre aquestes retallades, resulta que no, que voten en contra que Madrid ens pagui el que ens deu-, i entre que possiblement tampoc tenim la perícia i l'habilitat per aconseguir més ingressos i a més a més tampoc sembla que tinguem pressa per aconseguir el concert econòmic, tan comentat aquí per part del Govern, doncs, ens trobem en una situació realment delicada respecte de les finances de la Generalitat de Catalunya. Per tant, no crec que sigui prudent reduir més els ingressos.

Val a dir, també, que sí que és cert que el sistema sanitari privat, doncs, ajuda a reduir la pressió que té el sistema sanitari públic, però també és cert que, donada la crisi que patim, hi han moltes famílies que deixaran de contractar o ja han deixat de contractar mútues, i això provocarà més tensions en el sistema sanitari públic, i, per tant, necessitarem tots els recursos que siguin necessaris, eh?, i en aquest sentit, a més a més, un sistema sanitari, ho repeteixo, que està patint unes retallades obligades per la delicadíssima situació –jo diria, pèssima situació– fiscal de Catalunya.

Votaré en contra de la proposta, més enllà, en fi, de la gran consideració que em mereix la diputada que l'ha presentada. I només canviaria el meu sentit del vot si la deducció plantejada afectés el tram estatal, i, per tant, doncs, deixem de castigar les finances dels catalans, i al cap i a la fi són els recursos que han de revertir en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, la senyora María José García Cuevas, del Grup Popular...

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Bueno, tengo que decir que yo he estado escuchando atentamente las intervenciones de todos los portavoces de los grupos, pero he llegado a la conclusión de que a mí no se me ha escuchado con la misma atención, porque los comentarios que se han vertido aquí sobre lo que yo he dicho, pues, ni en el contenido ni en la literalidad, responden a mi exposición, con lo cual me gustaría..., solo por dejar clara la postura del Partido Popular, ya que esto queda registrado, pues se puede ver el vídeo, se puede mirar el diario de sesiones y se puede quizás llegar a entender la postura, la de verdad, del Partido Popular, y no la que se pueda deducir de las intervenciones que se han escuchado.

También tengo que decir que sinceramente..., bueno, ha habido un diputado que ha hablado de rigor técnico, y yo creo que para eso están las enmiendas. Si algún grupo entiende que falta rigor técnico en una proposición de ley o en una moción, pues se puede hacer una enmienda y se puede mejorar entre todos la ley, y, en otro caso, no entiendo el comentario.

También tengo que decirle al portavoz del Partido Socialista que ha utilizado unas palabras, «frivolidad»

e «improvisación», que, sinceramente, no me han gustado y que entiendo que son inapropiadas para esta institución; quizá en una tertulia de la televisión se puedan utilizar, pero aquí a mí no me gusta ese estilo.

También le querría decir al portavoz de Solidaritat que cuando hablamos del gasto por habitante no es solo el País Vasco; estamos también hablando de Extremadura, de Navarra, de Asturias, de Castilla - la Mancha, de Castilla y León, de Aragón, con lo cual no será solamente el tema el sistema de financiación utilizado.

En fin, como expuse en mi intervención anterior, la proposición de ley que presentamos creemos que es perfectamente asumible en los presupuestos de la Generalitat en esta legislatura. Es una cuestión de prioridades. Señora Ortiz, es una cuestión de prioridades; priorizar el mantenimiento de estructuras ineficientes y generadoras de déficit, priorizar subvenciones y gastos que no responden a prioridades de los ciudadanos, sino que responden a políticas identitarias y separatistas, o apoyar directamente a los ciudadanos, reducirles la carga impositiva, darles la seguridad de que el Gobierno se atreve a invertir en ellos.

La relación coste-beneficio de esta medida es claramente favorable para los ciudadanos; los ciudadanos a los que ustedes están pidiendo confianza, paciencia, esfuerzo. Estas son las medidas que la sociedad está esperando, las que crean confianza y las que ayudan a asumir los recortes que también se están planteando.

Nosotros creemos que es el momento de plantear esta medida, es el momento de priorizar al ciudadano. Nosotros no vamos a darle la espalda a los catalanes que hoy están pendientes de que dos partidos, Convergència i Unió y el Partido Popular, cumplan sus compromisos electorales.

Le repito: es asumible, es necesario y, a pesar de que agradezco su ofrecimiento de presentación conjunta más adelante, no vemos motivos que imposibiliten que el Gobierno acepte ya, hoy, formalmente, este compromiso para la presente legislatura. También aquí les digo que el plazo puede ser también opción de una enmienda. Gracias, señor Llop, pero me veo obligada a rechazar su propuesta, y en cualquier caso les invito a reconsiderar su postura y a apoyar, con valentía, esta propuesta.

Gracias.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Senyora Simó? (Pausa.)

Han estat aprovades les esmenes a la totalitat per 108 vots a favor i 22 en contra. Per tant, la iniciativa legislativa ha estat rebutjada.

Proposta de resolució de creació d'una comissió parlamentària d'estudi sobre seguretat viària (tram. 252-00003/09)

Passem ara al punt número 7, que és el debat i votació de la Proposta de resolució de creació d'una comissió parlamentària d'estudi sobre seguretat viària.

Aquesta proposta ha estat signada per tots els grups parlamentaris i subgrups, i els proposo, si és acceptada, que sigui aprovada per assentiment, si no hi ha cap objecció. (Pausa.) D'acord.

Per tant, queda aprovada la proposta.

Procediment

per a designar un membre del Consell
Social de la Universitat de Lleida
(tram. 284-00003/09)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el punt número 9, atès que el vuitè ha estat posposat.

El punt número 9 és el procediment per designar un membre del Consell Social de la Universitat de Lleida. El candidat proposat pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió per formar part del Consell Social de la Universitat de Lleida és el senyor Josep Gabarró i Rivelles.

Pregunto a les senyores diputades i senyors diputats si es pot aprovar per assentiment aquesta proposta. (Pausa.) Molt bé.

Queda designat el senyor Josep Gabarró i Rivelles com a membre del Consell Social de la Universitat de Lleida.

Passem ara al desè punt de l'ordre del dia..., que són les interpellacions. La primera interpellació al Govern és sobre l'aplicació de les polítiques públiques per a fer efectiu el dret a l'habitatge.

Comunico als senyors diputats i les senyores diputades, per al seu bon govern, que farem, substanciaré tres interpellacions aquesta tarda, i demà començarem a les deu. Per tant, avui farem el punt 10, el punt 11 i el punt 12, i demà començarem amb la interpellació al Govern sobre l'educació primària, que és el punt número 13, i a les deu del matí.

Interpellació

al Govern sobre l'aplicació de les polítiques
públiques per a fer efectiu el dret
a l'habitatge (tram. 300-00049/09)

La interpellació sobre el dret a l'habitatge ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyor Salvador Milà.

(Remor de veus. Pausa.)

Un moment, senyor Milà, esperarem que quedi... Senyores diputades, senyors diputats, si us plau, hem de continuar amb la sessió plenària. *(Pausa.)*

Senyor Milà, ja pot fer ús de la paraula.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, suposo que no posaran en dubte que les polítiques d'habitatge, en l'actual situació econòmica i social del país, són polítiques socials de primer ordre, imprescindibles per mantenir la cohesió social, per fer front, en la mesura del possible, a la privació de l'habitatge habitual que està afectant actualment milers de famílies a Catalunya. Cada dia desenes de famílies es veuen abocades a processos de desnonament, per no parlar de col·lectius com joves, gent gran, persones en risc d'exclusió, que simplement no poden accedir a un habitatge ni en propietat, ni en lloguer.

És cert que el mercat no ajuda a resoldre aquest problema; malgrat que es parli d'abaixada de preus, continuen havent-hi moltes famílies que simplement no poden abordar l'adquisició d'un habitatge, ni el lloguer, i estan en situació de precarietat econòmica. I les polítiques d'increment creditici no apunten que aquest tema es pugui resoldre, com veiem ara, en què l'euríbor s'està encarint.

Per tant, aquestes polítiques han de ser una prioritat, entenem des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, una prioritat per a Catalunya, com també ho han de ser les polítiques associades a la rehabilitació. Sabem que les polítiques de rehabilitació són anticíclics i que és imprescindible que una part dels llocs de treball que han quedat vacants en el sector de la construcció es puguin reconduir cap a aquelles actuacions de rehabilitació, d'adaptació, d'eficiència i estalvi energètic, d'accessibilitat, perquè siguin una oportunitat de feina per a molta gent que té perícia en aquest àmbit i que ara no es pot veure realitzada.

En definitiva, necessitem polítiques socials en matèria d'habitatge i necessitem polítiques d'habitatge per reactivar la nostra economia i la nostra ocupació, i Catalunya disposa, aquest país disposa del marc normatiu i programàtic degudament adaptat a les actuals circumstàncies que ens hauria de permetre abordar aquestes polítiques públiques.

Li vull recordar, senyor conseller –i suposo que vostè ho sap molt bé–, que el dret a l'habitatge a Catalunya, amb el nostre Estatut, en l'article 26, és un dret, un dret a accedir a un habitatge digne per a les persones que no disposin de recursos suficients. És un mandat que s'ha desenvolupat legislativament en la nostra Llei de dret a l'habitatge de l'any 2007, que defineix, a més, la provisió d'habitatges de protecció oficial com un servei públic, és a dir, com un servei que tota administració, sigui del color que sigui, ha d'atendre; proporcionar d'habitatge assequible aquells sectors socials que no hi puguin accedir.

El Govern de Catalunya disposa –l'anterior i l'actual– dels elements suficients per poder adaptar aquestes po-

lítiques. Tenim el Pla del dret a l'habitatge 2009-2012; tenim els programes socials d'habitatge que contemplem, precisament, diferents programes adaptats a aquesta situació; el sistema de prestació permanent pel pagament de lloguers, més de seixanta mil persones, com vostès posen en el seu programa de govern, que s'han acollit a aquestes possibilitats; el sistema de prestacions especials d'urgència per pagar també quotes hipotecàries en situacions especials; el sistema d'ajuts implícits a totes les famílies que estan vivint en habitatges de propietat de la Generalitat de Catalunya, que no poden fer front al pagament del seu lloguer; els habitatges dotacionals públics per a sectors en risc d'exclusió o que s'han vist privats de l'habitatge. En definitiva, tenim un programa que ens ha permès mobilitzar, actualitzar el parc d'habitatges amb els programes de mediació de lloguer social, que sap que han tingut molt bon resultat per tal que molts propietaris cedissin la gestió d'aquest habitatge a la Generalitat, per poder-los destinar a lloguer social, i això ha permès seguretat per als propietaris i accessibilitat de l'habitatge.

Tenim les Ofideute, és a dir, el conjunt d'actuacions que es van començar a endegar per «intermediar» entre persones afectades de desnonament hipotecari i les entitats creditícies, per tal d'aconseguir o ajornaments, o dacions en pagament, o que poguessin continuar ocupant la «vivenda».

Tenim aquestes polítiques; tenim un pacte nacional per a l'habitatge, amb una comissió de seguiment, que, per cert, no s'ha reunit des de fa molts mesos; tenim un pla territorial sectorial de l'habitatge totalment acabat, perfectament definit, que parla de les necessitats d'habitatge comarca per comarca, barri per barri, de grans ciutats, territori per territori, on detecta quines són aquestes necessitats, un pla que sols està pendent d'aprovar pel Govern, però que curiosament en el seu pla de govern que van presentar fa pocs dies, senyor conseller, algú va pensar que ja estava aprovat definitivament i es parla de modificar-lo; abans d'aprovar-lo ja parlen de modificar-lo, però està aquí, i és un bon instrument. Com ho són les oficines locals d'habitatge, de concertació entre la Generalitat i els ajuntaments; com ho és el Registre únic de sol·licitants d'habitatge de protecció oficial; com ho són les prioritzacions que es van donar el darrer any, de destinar pràcticament la totalitat de recursos públics per a habitatge de protecció oficial a la promoció d'habitatges de protecció oficial en lloguer. Se'n recorda? És la prioritat, arribar a acords amb els promotors, públics i privats, per centrar-lo en l'habitatge de lloguer.

Ara, senyor conseller, constatem, des que vostès estan en el Govern, que tot això ha quedat absolutament aturat –absolutament aturat. S'ha comunicat públicament la suspensió de la convocatòria de prestacions periòdiques per a ajuts al pagament de lloguer. Són prestacions periòdiques, diuen que cobriran les que es van atorgar l'any passat; cap ajuda per a la gent que aquest any acudeix a les oficines d'habitatge a demanar aquestes ajudes. S'ha suprimit l'ajuda al pagament dels habitatges, també, de titularitat pública; no es concedeixen més ajudes a la promoció d'habitatge de protecció oficial en lloguer; es vol exonerar determinats municipis

de reserva per a habitatge de protecció oficial; anul·lar les reserves d'habitatge de protecció oficial en el planejament; en definitiva, reduir el termini de protecció dels habitatges qualificats com a HPO.

Senyor conseller, creu de veritat que la forma de resoldre els problemes gravíssims d'habitatge que té aquest país, i socials, és donar la culpa als habitatges de protecció oficial, a les reserves de sòl per a protecció oficial? Em sembla que s'equivoquen. Els problemes del sector immobiliari en aquest país, els problemes de no-accessibilitat al dret a l'habitatge, els ha provocat l'especulació, no les polítiques públiques de reserva de sòl per a habitatge de protecció oficial, no les ajudes públiques al lloguer. Per què aquesta dèria de tornar a les velles polítiques, que la culpa sigui que el terreny estigui qualificat permanentment per a habitatge de protecció oficial, que pugui tenir preus assequibles? No té cap sentit en aquest moment. Si vostè ho sap perfectament, que els únics habitatges que s'han pogut construir el darrer any, pràcticament el 80 per cent dels habitatges que s'han construït en aquest país han sigut habitatges de protecció oficial, i gràcies que hi havien reserves de sòl per a habitatge de protecció oficial. Per què aquesta dèria de criminalitzar les polítiques públiques, de posar-les a banda? No ho entenem.

No ho entenem, sobretot, quan hem tingut ocasió de veure els pressupostos que ens acaben d'anunciar i que acaben de presentar, on lamentablement, increïblement, les polítiques d'habitatge de protecció oficial no formen part d'aquest paquet d'habitatges de polítiques socials que el seu Govern ha dit que volia preservar de les retallades. Com s'ho ha deixat fer, això, senyor Recoder? Com no ha dit dintre del Govern: «D'acord, d'acord, Política Territorial i Sostenibilitat ens hem destrènyer el cinturó un 30 per cent. Però excloeu-me les polítiques d'habitatge de protecció oficial.» Les polítiques de protecció oficial, la promoció d'habitatge, les ajudes per a la rehabilitació, són polítiques socials, i els apliquen la retallada igualment del 30, 32 per cent, quan podria perfectament demanar que, com a mínim, li apliquin la retallada..., nosaltres creiem que no se n'hauria d'aplicar cap, però almenys presentar-la en el paquet de les polítiques socials. Això tindria ple sentit, perquè són polítiques socials, són polítiques anticícliques, són polítiques que no es poden deixar de la mà, perquè incrementarem els problemes. La política social que deixarà de fer des del sector de l'habitatge, l'haurà d'assolir la conselleria de Benestar i Família, perquè seran situacions ja de famílies en desestructuració, de famílies amb exclusió social. Recuperem això.

Ja m'avanço a dir-li que ja ho sé, que ja ho sé, que l'Estat ens ha deixat de fer l'aportació corresponent per al fons d'eficiència que teníem els altres anys i que ha retallat dràsticament el Plan nacional del derecho a la vivienda. Però, miri, senyor Recoder, jo el vaig seguir en les seves visites a Madrid, al Ministerio de Fomento. Vostè ha exigit, molt raonablement, molt ben fet, al ministre de Foment que atengui les inversions en rodalies, molt bé. No li he sentit cap vegada, i li ho vull preguntar també, si en les reunions amb el Ministerio de Fomento ha tingut ocasió de dir: «¿Y de las políticas de vivienda qué?» Perquè aquestes són tan o

més essencials que les de les infraestructures, i també són seves, senyor Recoder, també són de la seva conselleria. I aquí tindrà el nostre suport.

Sàpiga que aquest grup parlamentari, juntament amb Izquierda Unida, té presentada una proposta *no de ley* davant del Congrés dels Diputats per demanar que es recuperin els fons d'eficiència i que es pagui el que correspon a Catalunya del Plan nacional de la vivienda. Per tant, aquí ens té al costat, perquè són polítiques socials, i fins i tot li admetem que les reestructurem, que convoquem la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional per a l'Habitatge, per poder adaptar aquest pla i aquestes prioritats en el proper període. I en el seu pla de govern ens diuen: «Convocarem una comissió d'experts sobre el tema d'habitatge.» Si ja la tenim! Tots els agents econòmics, socials, financers, municipis..., tothom està a la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional per a l'Habitatge, menys vostès, que no hi eren fins ara; ara hi són, perquè són govern.

Per tant, el que li demanem, senyor Recoder: prioritzi les polítiques d'habitatge, té els instruments per fer-ho, presenti'ns l'adequació que calgui d'aquestes polítiques, ens tindrà al costat per prioritzar, per donar el caràcter que han de tenir, especialment centrar-nos en els sectors socials més desassistits i per anar de la mà davant del Govern de Madrid perquè recuperi el Plan nacional de la vivienda i que pagui el que ha de pagar; el mateix que reclamem al Fons de competitivitat, també el d'eficiència, que Catalunya s'ha guanyat durant tots aquests anys. Però, per favor, reactivin les polítiques d'habitatge i posi-les al paquet de les polítiques socials.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Senyora presidenta, senyor diputat, senyores i senyors, bé, escolti'm, senyor Milà, com em passa sovint quan tinc debats amb el seu grup, els haig de dir, els haig de reiterar que amb els objectius, amb els objectius fonamentals, estem d'acord –estem d'acord. És a dir, vostès a vegades plantegen el debat en uns termes com dient: «Nosaltres som els que defensem les polítiques socials de no sé què, i vostès defensem una altra cosa.» Doncs, miri, jo hi estic d'acord. Ara, segurament no estem d'acord amb la manera d'assolir l'objectiu, no?

Jo he estat durant onze anys i mig president d'una empresa pública d'habitatge, eh?, una empresa que ha construït 1.658 habitatges, que els ha fet a tots els barris de la ciutat –ho subratllo, perquè això no és un fet que sigui normal–, que hem dedicat tots els sòls de cessió pública no a la generació de recursos per finançar despesa corrent, sinó que els hem dedicat estrictament a fer polítiques d'habitatge en totes les modalitats; una empresa que ha estat innovadora des de molts punts de vista, i suposo que vostè ho sap, perquè és una persona, doncs, que es mou fa temps en aquest sector, i que ha aconseguit, entre altres coses, que el 8 per cent de la po-

blació a la qual serveix aquesta ciutat visqui en un habitatge promogut públicament. És a dir, inclús els antics responsables de la política d'habitatge a Catalunya posaven aquesta empresa com a exemple de bon fer de política d'habitatge, fet que als seus coreligionaris d'aquesta ciutat, doncs, els feia molta ràbia, perquè els deixava sense arguments; però, escolti'm, és la realitat.

Aleshores, vostè ha pujat aquí i ens ha fet tot un repàs de les coses que tenim, eh?, els instruments que tenim al servei de la política de l'habitatge. Em recordava, doncs, aquest anunci d'una famosa marca de cervesa on surt un conjunt de música, Els Amics de les Arts, i van explicant les meravelles d'aquest país: «Què tenim?, què tenim?, què tenim?», un anunci que fins i tot, a vegades, segons el moment en què el sentis, ens emociona. Bé. Escolti'm, estic d'acord amb l'eficàcia d'algun d'aquests instruments. Ara, també hi ha una part de realitats que tenim, que vostè no ha esmentat i em permetrà que jo les esmenti, perquè hem de saber, tots, que aquest panorama, doncs, tan brillant que vostè ens dibuixa..., doncs, escolti'm, no és tan brillant –no és tan brillant–, perquè la situació pressupostària de les polítiques de l'habitatge a Catalunya estan marcades per una sèrie de factors que vull deixar ben clars.

En primer lloc, ha de tenir molt clar, i hem de tenir-ho molt clar, que existeix un deute acumulat de l'anterior legislatura de 140 milions d'euros. Són 140 milions d'euros que provenen, sobretot, d'ajuts pendants a promotors d'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer. I això es desglossa en dos grans apartats: n'hi ha un de 77 milions d'euros, promocions de lloguer acabades el 2010 que no disposaven de partida pressupostària per al pagament, és a dir: «–Fem promocions de lloguer. –I com ho pagarem? –Ja ho veurem.» Doncs, miri, ara hem de trobar la manera com ho paguem. És veritat que la meitat d'aquests fons havia de venir de l'Estat, pel concepte de promocions, però que els antics responsables van destinar a altres despeses en matèria d'habitatge.

Pel que fa a la resta, uns 60 milions d'euros, són promocions en marxa, que tenen la qualificació provisional. Una promoció d'habitatge, en el moment que obté la qualificació provisional està en via d'aconseguir la definitiva, només es tracta que s'acabi. Bé. Doncs, això ha passat, i el finançament que se'ls havia compromès a aquestes promocions durant el 2010, que es correspon a la part de l'aportació de la Generalitat, no tenia tampoc cap previsió pressupostària.

Aleshores, això està afectant, i molt greument, promotors públics i privats, que cada dia estan trucant a la nostra porta, i que, si ja tenien de per si una situació complexa, a causa de la conjuntura, amb tot aquest deute pendent, provocat exclusivament per l'actuació de l'anterior Govern, poden veure encara més compromesa la seva continuïtat. Aquí hi han les principals empreses d'habitatge públic del país i els principals promotors que han fet habitatge de promoció oficial a Catalunya.

En segon lloc, ho ha dit vostè, però ho vull subratllar. Les aportacions del Ministerio han caigut el 2011 un 64 per cent. Això ens ha suposat perdre 67,8 milions respecte de l'any anterior, i això ens ho treuen del que

era el fons d'eficàcia, i també ens han eliminat els convenis de remodelació de barris.

Francament, ens té molt preocupats el present i futur de les aportacions de l'Estat en matèria d'habitatge. I li asseguro que insistim en totes les trobades que tenim amb el ministre i amb la secretària d'Estat, antiga ministra, la senyora Beatriz Corredor.

Sembla que més que una política descentralitzadora, que respecti les competències exclusives que tenim a Catalunya, l'Estat estava acumulant i regulant actuacions bàsiques i disminuint les aportacions territorials. Això vostès ho saben molt bé perquè vàrem trobar una carta –de fet, ens la va lliurar la senyora Trilla–, en la qual quedava molt explícita la reclamació que feia l'anterior Govern al ministre Blanco dels diners que ens corresponien. I ja els avanço, com deia abans, que nosaltres això ho hem reiterat cada vegada que ha estat possible.

En tercer lloc, voldria destacar altres qüestions que ens afecten, i que afecten aquest marc d'allò que tenim. L'Agència Catalana de l'Habitatge, l'hem constituïda, la va constituir aquest Govern, que li va tocar aplicar la norma que s'havia aprovat dins de l'anterior legislatura. Bé. L'agència, entre el 2003 i el 2010, és a dir, Adigsa, que era el seu predecessor, ha incrementat la plantilla en cent cinquanta efectius, i ha augmentat les despeses de personal molt per sobre dels límits autoritzats en la Llei de pressupostos. I tot això en una època de crisi. Ho dic jo? No. Hi ha informes de la Intervenció General de la Generalitat que constaten i denuncien aquesta situació. I, paral·lelament, s'ha seguit un procés estrany, perquè, alhora que s'incrementava el nombre d'efectius de l'agència, s'han externalitzat, també, molts serveis; fet que suposa una despesa molt important. Normalment, les empreses i els organismes públics, si externalitzen redueixen plantilla; si incrementen plantilla, redueixen externalització. L'Agència Catalana de l'Habitatge o Adigsa ha seguit un procés paral·lel: increment de personal i increment d'externalització.

Incasòl. Bé. Coneixen ben bé vostès la situació en què es troba aquesta institució. Es va doblar en els últims anys el nombre de persones que hi treballaven. És l'única constructora d'aquest país que ha incrementat el personal en els darrers anys. Tenim una plantilla de més de cinc-centes persones, o la teníem fins ara, i un resultat econòmic amb un dèficit que llasta el seu desenvolupament futur, que cap empresa ho aguantaria. Devem en aquest moment més de 900 milions d'euros. Ho sent bé. Li ho concretaré més: 901 milions d'euros deu l'Institut Català del Sòl.

És clar, diu: «Home, és que no fan més coses...» Bé. Però, és que, vegi que en aquest panorama ja tenim prou feina, però tenim prou feina per endreçar tot allò que vostè deia que tenim. Bé. Escolti, doncs ho hem d'endreçar perquè difícilment podrem fer alguna cosa més.

Aleshores, sabem quin és el panorama, ja ens podem plantejar el que farem i el que ha de fer aquest Govern. I només cal fer quatre números per adonar-nos que, si volguéssim recuperar el deute pendent i els menys ingressos de l'Estat, que són uns 200 milions d'euros, i fer el mateix que el 2010 en habitatge, caldria incrementar el pressupost del 2010 –és a dir, passar-lo al

2011— amb un 80 per cent més, ja que aquest va ser en el seu moment de 237 milions d'euros. Algú pensa que és possible fer això en aquest moment?

Què estem fent, doncs? En primer lloc, reestudiant i racionalitzant cada una de les línies d'ajut. Actualment, n'existeixen unes quantes, i hem de poder obtenir els mateixos resultats, o, si pot ser, millors efectes amb menys diners. Ja sé que és difícil, però ho hem d'intentar.

En segon lloc, estem analitzant cadascuna de les despeses de l'agència. I això vol dir reduir les despeses de personal, les externalitzacions, els lloguers d'edificis, els estudis i informes i altres contractacions. Els diners que estalviem en aquests conceptes els destinarem a incrementar les línies d'ajut, que és l'objectiu fonamental de la nostra acció.

En tercer lloc, prioritzarem per damunt de tot les prestacions a les persones, i faré front al pagament del deute amb els promotors públics i privats que va deixar l'anterior Govern, tot i que això pugui suposar la dificultat de treure noves convocatòries d'ajuts per al 2011. Però el que no podem fer és comprometre nova despesa i tenir molta gent que està trucant a la nostra porta per comprar allò a què es va comprometre el Govern de la Generalitat, que, en aquest moment, doncs, ens toca representar a uns altres, diferents.

No obstant això, les línies d'actuació en matèria d'habitatge, vull subratllar que es continuen estructurant en dos grans eixos. El primer, l'ha esmentat vostè i hi estem totalment d'acord: facilitar l'accés a l'habitatge a tota la ciutadania. Però n'hi ha un, de segon: reactivar el sector de la construcció per recuperar ocupació.

I, en aquest sentit, doncs, hi ha tota una sèrie d'actuacions, que repassaré molt ràpidament, però que penso, doncs, que val la pena, almenys, esmentar-les en aquesta intervenció.

En primer lloc, estem tirant endavant tota una sèrie de modificacions normatives. Estem endreçant els ajuts al pagament del lloguer i urgències. Estem endreçant les polítiques de rehabilitació, que considerem que són primordials. Estem replantejant el pla català de l'habitatge. Estem intervenint i fent propostes al que es refereix a la nova normativa hipotecària i a la dació en pagament, que n'hem parlat alguna vegada en aquesta cambra. Alguna modificació en el Pla territorial sectorial de l'habitatge, òbviament, i també estem introduint, i les proposarem aviat, una sèrie de modificacions en la política de sòl, que el que volen i el que pretenen és, únicament i exclusivament, ajudar al fet que promoure habitatges de promoció pública o de protecció oficial, pública o privada, sigui més fàcil en aquest país.

En base a aquestes actuacions, el nou Govern...

La presidenta

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...confiem... —acabo ara mateix, senyora presidenta—, confiem a redreçar el rumb de la política d'habitatge

d'aquest país. Penso que, malauradament, amb bones intencions no n'hi ha prou. Ens cal una política austera i una administració eficient que se sàpiga adaptar als temps que corren.

Per sort, els ciutadans de Catalunya ens han atorgat una responsabilitat. I, escolti'm, malgrat que sigui difícil el repte que tenim al davant, pensem estar a l'alçada de les circumstàncies. Tenim la decisió ferma de millorar les coses per tal de facilitar l'accés de tothom a l'habitatge i de reactivar la situació econòmica del sector, i, en conseqüència, del país.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, crec que no ha abordat tots els aspectes del que ens interessava aquí, però em centraré en tres o quatre de les qüestions que vostè ha suscitat. Primer, el felicitem que vostè estigui d'acord amb un dels continguts de la Llei del dret a l'habitatge més criticat, que és l'objectiu de solidaritat urbana. Segons ha explicat vostè, Sant Cugat està més per damunt de la mitjana d'assolir aquest 15 per cent d'habitatge amb alguna forma de protecció, que és un objectiu d'aquesta llei i que el seu grup en el seu dia tant va criticar. Aquest objectiu de solidaritat urbana és el que ha de continuar presidint les polítiques d'inversió en habitatge.

Vostè, era inevitable, ha parlat, i no vull deixar-ho d'abordar, de què va fer l'anterior Govern i quina herència li deixa. Miri, n'hem parlat molt, d'aquest tema, i en som conscients. Però li explicaré una cosa: les polítiques de restriccions no han començat amb aquest Govern, van començar el 2009 i van continuar el 2010, amb importants retallades. I el Departament, llavors, de Medi Ambient i Habitatge, va haver de retallar molt, moltes partides. Però, sap què va fer? Va deixar intactes les partides d'habitatge: 300 milions d'euros. Van patir Medi Natural, van patir altres actuacions, però les polítiques d'habitatge es van prioritzar dintre del departament, es varen mantenir i en alguna mesura es varen incrementar, comptant, també, és cert, amb les aportacions de l'Estat: 300 milions d'euros, senyor conseller, 100 per a polítiques d'ajudes al lloguer, 100 per a la promoció d'habitatges de protecció oficial, 100 per a les polítiques de rehabilitació. Per tant, prioritzar també és una qüestió que denota quin és el sentit social que es vol donar a unes polítiques.

El seu departament ha de retallar? Ja ho hem dit, sí, però les polítiques socials no. Parla de les possibilitats que li donaria si recuperés determinades quantitats antigues i aportacions que ha de fer l'Estat. Primera, la majoria de fons que administra el Departament d'Habitatge —anteriorment—, ara la secretaria corresponent, són plurianuals, i vostè ho ha reconegut. I això mateix que vostè ha explicat que ha de pagar factures que es van

generar de promocions d'anys anteriors, s'hi trobava l'anterior Govern. És simplement continuar la roda. El problema que tenim és que vostès no fan l'aportació necessària perquè aquesta roda pugui continuar, perquè puguem pagar el que corresponia a obres que es van començar en exercicis anteriors, i puguem obrir noves convocatòries.

Miri, i això és una qüestió que no entenem per què no ho ha fet. Potser voluntàriament per poder dir després que incrementará el pressupost. No hem sabut veure en el pressupost –tindrem ocasió de parlar-ne– una cosa que sí que pot comptar-hi, que és l'aportació del Plan nacional de la vivienda, retallat, però que són, com a mínim, entre 30 i 36 milions d'euros segur; n'haurien de ser el doble, i a més hauria d'haver-hi el fons de suficiència. No l'hi posem, nosaltres creiem que hi tenim tot el dret, i vostè també hi està d'acord en això. Però, ja hi han 30, 36 milions que vostès no han incorporat, i que en tots els pressuposts anteriors, la part corresponent del Plan nacional de la vivienda, aprovat pel Govern de l'Estat i consignat, té tot el dret a incorporar-lo, i pot ajudar en aquesta línia de la qual estàvem parlant.

Però anem al fons de la qüestió. El fons de la qüestió és que, així com el Departament de Benestar i Família, que mira que l'hem criticat, i altres departaments, com el d'Educació o com el de Sanitat, han hagut d'ajustar, han dit que feien retallades, etcètera, però, no han deixat de fer polítiques. El problema és que, des del gener, ningú que s'acosti a una oficina d'habitatge de Catalunya pot presentar la sol·licitud per ajudes al pagament de lloguer. I això no és de rebut, perquè com a mínim estaven en pròrroga. Hauria pogut demanar la pròrroga d'aquest programa. I el que li demanem és que el reactivi. Estem parlant que hi destini, a aquestes polítiques socials, poc més de l'1 per cent –de l'1 per cent– dels 24.200 o 600 milions d'euros que puja el pressupost no consolidat de la Generalitat: un 1 per cent per a polítiques d'habitatge, com a cooperació al desenvolupament del mateix país. Té dret a fer-ho. I ens tindrà al costat per fer-ho. I li presentarem les esmenes al pressupost per fer-ho, però no pot desatendre aquesta qüestió, és que és un repte per a tot el país.

I després, quan em parla efusivament o amb certa al·lusió dels canvis legislatius que volen fer, m'hauria d'explicar quin sentit té treure el registre únic de sol·licitants, i deixar cent per cent en mans dels promotors la possibilitat d'adjudicar habitatges de protecció oficial. Aquesta és una opció clarament política. Perquè, què vol dir, que els promotors no faran habitatge de protecció oficial si els adjudicatariis, amb els avals corresponents de la Generalitat, que vostès també s'han compromès, si cal, a donar-los, són elegits per sorteig, i si que els faran si els poden elegir a dit com feien abans? Per què? Perquè tornin determinades pràctiques irregulars que tots coneixíem?, de pagament sotamà? O perquè tornem a crear guetos i en aquests habitatges que vostè ha fet a diverses parts del municipi, pel sistema de sorteig, hi havia el seu percentatge corresponent d'immigrants, pocs o molts, de joves, de gent gran, de diferents nivells de renda, i ara no, ara fem els habitatges en una zona determinada perquè vinguin els meus

amics, i els altres, els pobres, els posarem a banda. Això no necessita diners, és qüestió de criteris, és qüestió d'aplicar principis, els quals creiem que haurien de recuperar, perquè no té cap sentit, com li he dit al principi, culpabilitzar de la crisi immobiliària i del fet que el sector immobiliari no se'n surti l'habitatge de protecció oficial, ni el fet que es pugui desqualificar habitatge de protecció oficial. Això és competència il·lícita, i vostè ho sap. Això significa alterar els termes de les reparcel·lacions. I tot això no requereix diners; requereix seguretat jurídica i ser respectuós amb les lleis que es van consensuar en un pacte nacional de l'habitatge, al qual, per cert, tampoc s'ha referit i que també m'agradaria que em digués si pensa o no convocar la comissió de seguiment, del Pacte nacional de l'habitatge, i totes aquestes propostes fer-les allà.

Però, mentrestant, si us plau, la setmana que ve obri la convocatòria per a les ajudes de lloguer, perquè hi han famílies que estan a la porta esperant a ser desnonades.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, la prova que estem davant d'un tema important és que avui hi han dues interpellacions sobre política d'habitatge. I això podria semblar que no és casualitat, però jo sé que és casualitat, que ens ho hem trobat, doncs, en l'ordre del dia o en la Junta de Portaveus així va aparèixer.

Li dic això, senyor Milà, perquè també m'ha de deixar que em guardi alguna explicació per donar al portaveu que vindrà, doncs, tot seguit, i potser no he entrat al detall de totes les qüestions que vostè m'ha plantejat.

Ara, voldria simplement fer referència a alguns dels temes que ha plantejat. Nosaltres convocarem el Pacte nacional per a l'habitatge, eh?, vostè m'ho ha preguntat, i ja li ho dic. No li puc dir exactament quan, però mirarem de fer-ho al més aviat possible. I, per descomptat, el dia que ho fem, doncs, volem que sigui una reunió útil i, en conseqüència, que hi hagin propostes damunt de la taula, que des del Govern n'hi hauran, i n'hi hauran unes quantes, i les tenim prou elaborades en aquest moment, per poder ser debatudes amb tots els agents, amb els agents polítics i amb els agents socials, que formen part d'aquest pla.

La segona qüestió que li volia comentar. Escolti'm, la realitat que ens hem trobat en les polítiques d'habitatge de Catalunya no la menystingui, no és un tema menor –no és un tema menor. O sigui, el fet que hàgim de tornar aquest any 140 milions d'euros és un gravíssim problema. Ja estem buscant solucions per poder-los retornar. Difícilment ho podrem fer per la via pressupostària, pel pressupost ordinari, difícilment ho podrem fer, perquè és que si ens proposem retornar els 140 milions d'euros que l'any passat varen ser compromesos sen-

se que hi hagués cap mena de previsió pressupostària per donar-los recolzament, fet que no es va produir ni el 2009, ni el 2008, ni el 2007, es va produir exclusivament l'any 2010, doncs, aleshores, si ens plantegem retornar amb càrrec al pressupost aquests recursos, és que no podem fer res de res de res, més que retornar aquests diners. I si a aquests diners que hem de tornar hi hem d'afegir 67,8, que són els que deixarem de percebre del Ministeri de Foment, doncs, ja està tot dit, escolti, són més de 200 milions d'euros en política d'habitatge que no podran assolir el seu objectiu primordial i per al qual han estat pensats.

És el que passa quan no es té cura dels recursos públics i de la caixa pública, és el que passa. Ja resoldrem aquest problema, ja el resoldrem, però ens costarà molt, eh? I, escolti'm, a qui devem? A l'empresa municipal d'habitatge de Sabadell, 5,3 milions d'euros; a la Fundació de la Universitat Autònoma de Barcelona, 5,4 milions d'euros; a Promusa, 1,4; Regesa, Terrassa, Impsol, Patronat Municipal de l'Habitatge de Barcelona...; trenta-tres subvencions pendents a privats entre 11.000 i 4,5 milions d'euros. I el mateix ens passa amb la rehabilitació i el mateix ens passa amb tantes altres coses.

Posar ordre a la situació de les polítiques d'habitatge, escolti, ens ha requerit temps, però és important. Sap quants habitatges té buits l'Agència Catalana de l'Habitatge? Sap quants en té, buits, a finals de l'any 2010? Tres mil –tres mil. Bé, en aquest país hi ha necessitat d'habitatge, segur; hi ha gent que demana un habitatge, segur. Aleshores com ens podem permetre tenir tres mil habitatges buits? I tot això tenint en compte, a més, que entre el 2003 i el 2010 la plantilla de l'agència, d'Adigsa, es va incrementar en cent cinquanta persones. Per tant, ningú pot dir que «aquí, doncs, escolti, és que faltava gent i no sabíem com gestionar-ho», no; simplement que no hi ha hagut una bona gestió.

I nosaltres pretenem que hi hagi una bona gestió i pretenem endreçar la casa i pagar els deutes, perquè les polítiques que estem definint i que presentarem en el seu moment, i espero que sigui ben aviat, siguin una polítiques eficaces, que tinguin com a únic objectiu principal el que hem dit abans, i que hi estem d'acord vostè i jo, que és poder garantir el dret de tots els ciutadans i ciutadanes a accedir a un habitatge. I un segon objectiu, que ja he esmentat en la meua intervenció primera, que és que aquest sector, el sector de la construcció i el sector de l'habitatge, que n'és una part, doncs, sigui un actor important de la recuperació econòmica del nostre país i de la creació d'ocupació.

Res més.

I moltes gràcies.

La presidenta

Passem al punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre polítiques d'habitatge.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00051/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, conseller, director general d'Habitatge i Millora Urbana... A la interpellació que li farem, conseller, probablement, hi haurà algunes coses que es repetiran de la intervenció anterior, qüestions, doncs, de la llibertat dels grups parlamentaris a l'hora de proposar interpellacions al Govern, però en tot cas nosaltres volem fer-li aquesta interpellació per la preocupació que tenim respecte a l'evolució de les polítiques d'habitatge del seu Govern.

Començaré fent una petita explicació d'una situació que és evident: estem en una situació molt diferent que a l'inici de la legislatura anterior. A l'inici de la legislatura anterior, quan es va començar a debatre la Llei pel dret a l'habitatge, per exemple, estàvem en una situació absolutament diferent; hem passat d'un augment continuat de preus a una caiguda dels preus de compra de l'habitatge; una caiguda, però, que, per altra banda, no s'ha traduït en una facilitat per accedir a l'habitatge: les quotes hipotecàries, a causa dels darrers augments dels tipus d'interès i també de la regulació hipotecària que en aquests moments tenim, doncs, s'han mantingut i en alguns casos han augmentat, la renda familiar ha disminuït, hi ha un estancament dels salaris reals. Per tant, segueix havent-hi, malgrat la caiguda de preus de l'habitatge de compra, dificultats per accedir a l'habitatge.

De l'accés a l'habitatge, que era la prioritat de la passada legislatura, ara hem passat a tenir dificultats en el manteniment de l'habitatge. Per tant, quan vostè, conseller, li deia al diputat Milà «coincidim que el problema és l'accés a l'habitatge», jo hi afegiria que el problema en aquests moments és el manteniment de l'habitatge de les famílies. Tenim augments continus dels desnonaments. La setmana passada el president del Tribunal Superior de Justícia ens donava la xifra de 6.645 desnonaments l'any 2010.

I hem passat, també, d'un sector de construcció residencial, amb un pes al PIB que cada vegada era més creixent, amb un pes a nivell, doncs, del mercat laboral cada vegada més creixent, però que alhora estava segrestat per l'especulació immobiliària, a un sector que s'ha de reinventar i s'ha d'ajustar per força.

Per tant, en aquest sentit, els objectius que des del nostre punt de vista hauria de tenir el Govern en aquesta legislatura en matèria de polítiques d'habitatge haurien de ser, en primer lloc, adaptar les polítiques d'habitatge a la nova situació econòmica, no només a la situació econòmica del sector de l'habitatge residencial, sinó sobretot a la situació econòmica de les famílies, dels joves, de la gent gran que es veuen privats del dret a l'habitatge; en segon lloc, mantenir l'habitatge en protecció oficial com un element de cohesió

social i una inversió de futur, i en tercer lloc, no repetir les decisions, les polítiques en matèria urbanística que van facilitar la bombolla immobiliària que, quan ha esclatat, doncs, ha afectat tants i tants sectors.

I en aquests mesos hem vist que en matèria de política d'habitatge no s'ha fet prou feina. Ara mateix ens acaba de dir que convocarà properament el pacte de l'habitatge; en tot cas, durant sis mesos de govern, després de molts anuncis de canvis en la política d'habitatge, hauria estat bo fer aquesta convocatòria. En la seva compareixença a la Comissió de Territori i Sostenibilitat parlava del pacte com una eina que no havia estat reeixida. I nosaltres creiem que és, com a mínim, una opinió que no compartim. No es pot donar per mort el Pacte nacional per a l'habitatge, en primer lloc, perquè el diagnòstic sobre la demanda d'habitatge que conté aquest pacte és encertat; coincideix amb les previsions últimes que ha fet el Servei d'Estudis, per exemple, de Caixa Catalunya, que, malgrat la crisi, es necessiten cada any entre 31.000 i 45.000 habitatges disponibles per absorbir aquesta demanda. És evident que algunes mesures i previsions de dotació econòmica del pacte s'hauran d'adaptar; en això segurament coincidirem. I, en tercer lloc, creiem que el pacte té un valor molt important, perquè és un espai de concertació i d'acord amb els agents de tot el sector, tant públics com privats, des de la Federació d'Associacions de Veïns fins a l'Associació de Promotors, des de promotors públics fins a cooperatives d'habitatge i col·legis professionals.

Tenim l'aprovació inicial del Pla territorial sectorial de l'habitatge, però encara no en tenim l'aprovació definitiva. Ara ens han anunciat que hi farà, doncs, alguns canvis; ens agradaria saber quins serien. Han començat a circular en el sector algunes propostes que tiren enrere la línia de les polítiques d'habitatge de consolidar un parc públic que s'havien fet en els darrers anys. I avui hem llegit amb sorpresa, en el diari oficial de la Generalitat, en l'Avantprojecte de Llei de simplificació administrativa, que s'ha posat a exposició pública, el seu article 532, d'aquest avantprojecte, que modifica la Llei pel dret a l'habitatge, en concret l'article 79, pel que fa als terminis de qualificació i en què fa una remissió al Govern perquè reglamentàriament, depenent de cada promoció, de la quantitat d'ajuda, etcètera, determini un termini de qualificació diferent. Nosaltres creiem que això és molt perillós, perquè pot ser que la inversió a nivell de despesa pública que s'ha fet, de sòl públic destinat a habitatge en protecció..., no pot ser que fem uns terminis de qualificació tan breus, com s'havien fet en el passat, que el que provocaven era que aquesta inversió que fem amb els diners de tots plegats es dilapidés i que al cap de pocs anys haguéssim de continuar invertint en habitatge protegit, perquè el parc d'habitatge protegit no augmentava.

Hi ha una reforma del Plan estatal de vivienda y rehabilitación que ens afecta en tant que aporta fons per a les polítiques d'habitatge a Catalunya. Explicava vostè mateix algunes de les dificultats que s'han trobat perquè el Govern espanyol no aporta els diners a què s'havia compromès o, com a mínim, els que hi havien prevists. Caldria adaptar el pla català en alguns as-

pectes d'aquest pla estatal, perquè, per exemple, dificulta que alguns promotors públics puguin accedir a noves línies de crèdits ICO, que, veient la restricció de crèdit que en aquests moments té el sector, tota l'economia, però també especialment el sector de construcció residencial d'habitatge protegit, seria molt important.

Dació en pagament. Crec que és un dels reptes més importants que tenim en els propers mesos, perquè els embargaments per impagaments hipotecaris augmenten. És una situació que no es pot atribuir a la irresponsabilitat d'uns quants individus que van subscriure crèdits que no podien pagar; és un fenomen econòmic i social massiu, i per tant hi hem de donar algun tipus de resposta. Si la dació en pagament no es veu viable, proposi'ns alternatives. I crec que aquí haurien de ser molt més clars.

Convocatòries d'ajudes, que a la seva web consten les del 2010, que encara no s'han convocat: subvencions per a adquisició de sòl; subvencions per a la rehabilitació d'edificis d'ús residencial i habitatge; prestacions permanents per al pagament del lloguer; subvencions per a propietaris d'habitatges desocupats que el posin a lloguer, que, doncs, serien, evidentment, un instrument molt profitós; subvencions per a l'adquisició d'habitatges existents concertats –aquestes entenem que ja no es convocaran més, atès que eliminen la figura de l'habitatge concertat en la Llei de mesures fiscals i administratives–, i prestacions econòmiques d'especial urgència, que no s'han convocat. Entenem que algunes d'aquestes, que afecten directament ciutadans que es troben en situació de molta vulnerabilitat, s'haurien de convocar com més aviat millor.

I després, veient el pressupost de 2011, que ens va arribar, doncs, ahir mateix al Parlament, veiem una reducció del pressupost de la Secretaria d'Habitatge, de fa, doncs..., de la Secretaria d'Habitatge anterior, de l'actual Direcció General d'Habitatge, de 232 milions a 175 milions, una retallada del 25 per cent, no?

Per tant, estem preocupats. I suposem que aquesta preocupació també la comparteix el conseller. I, per tant, ens agradaria que en la seva intervenció ens pogués respondre algunes preguntes.

Vostè ha dit que convocarà properament el Pacte nacional per a l'habitatge, la seva comissió de seguiment. Vindran amb una proposta d'actualització del Pacte nacional per a l'habitatge, adaptant els objectius, adaptant les mesures, la quantificació pressupostària, amb l'horitzó temporal del 2016? Creiem que seria positiu que ja hi vinguessin amb una proposta, que la fessin arribar abans a la comissió de seguiment, perquè pogués ser útil, la reunió de la comissió de seguiment.

L'aprovació del Pla territorial sectorial d'habitatge, que és una eina fonamental, perquè així ho estableix la Llei del dret a l'habitatge, la 18/2007, perquè remet al Pla territorial sectorial l'execució de molts dels instruments que es permeten a la llei. Quan el tindran aprovat?

Dació en pagament. Ho veu..., hi està d'acord? Si no hi està d'acord, propostes alternatives. Posaran sobre la taula també alguna proposta de pla de xoc immediat?

Perquè és evident que la dació en pagament, doncs, té unes dificultats, com a mínim, perquè a nivell temporal pugui servir pel que fa als desnonaments que ara s'estan produint.

El decret català del Pla català pel dret a l'habitatge. El modificaran perquè els promotors públics es puguin acollir als crèdits ICO nous que ara permet la modificació del decret estatal?

Són un conjunt de preguntes que ens agradaria, doncs, que poguessin tenir resposta, i en tot cas, si per a nosaltres no és satisfactòria, al dret a rèplica continuarem el debat.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Lluís Recoder, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, bé, sense més preàmbuls, passo a intentar respondre a les qüestions que vostè m'ha plantejat, i també, doncs, aprofitaré per respondre a algunes qüestions que han quedat en l'aire en la intervenció del portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Parlàvem abans de quins eren els nostres objectius; això ha quedat clarament anunciat. Permetin-me ara que els expliqui tot un seguit, doncs, d'actuacions que volem tirar endavant.

En primer lloc, volem introduir, pensem introduir tota una sèrie de modificacions normatives importants en la línia de facilitar i fer més transparents les actuacions en matèria d'habitatge. I per això, per exemple, proposem una modificació del procediment d'adjudicació, perquè pensem que l'actual procediment d'adjudicació a través del registre no funciona, i menys en un context com l'actual, que no s'adapta, de cap de les maneres, a la dura realitat existent i cal modificar-lo. He posat abans un exemple que per mi és molt indicatiu: els tres mil habitatges buits que tenia l'agència a finals de l'any 2010; però també molts altres que tenen promotors públics o promotors privats. No pot ser que hi hagi tants habitatges buits. És a dir, ens queixem quan en el parc privat, quan a les ciutats hi ha una demanda latent i habitatges buits; doncs, què hem de dir quan aquesta realitat s'estén al parc públic d'habitatge? I nosaltres pensem que, en part, responsable d'aquesta situació, n'és l'actual sistema d'adjudicació d'habitatge.

No volem suprimir el Registre de sol·licitants, ni tampoc els sortejos que fan els ajuntaments; ni volem treure transparència, ni la lliure concurrència al procés. S'ha dit abans, ho hem llegit alguna vegada en els mitjans de comunicació. Això no és així. El Registre de sol·licitants el mantindrem, no només com una base estadística, sinó que a més continuarà sent el sistema d'adjudicació per als habitatges de lloguer i per a les segones adjudicacions, també amb les degudes modificacions i adaptacions en el seu procediment, eh? Però, en el cas d'habi-

tatges protegits de compravenda, on malauradament és fonamental el consentiment de l'entitat financera, fins i tot abans de l'inici de la promoció, el procediment deixarà d'estar basat en el registre, però es mantindran, com ja he dit, els principis de publicitat i de concurrència.

Cal tenir a més en compte que l'actual sistema d'adjudicació preveu que un 30 per cent dels habitatges construïts per promotors privats –que no és el cas dels públics– es puguin adjudicar directament i sense publicitat i concurrència. Doncs bé, nosaltres establirem que un 100 per cent dels habitatges promoguts pels privats s'hagi d'adjudicar garantint els principis de publicitat i de concurrència. És a dir, que no es pugui vendre a qui vols ni a dit, sinó que s'hagin de reunir uns requisits que siguin exactament iguals per a tothom. L'actual normativa discrimina, entenem nosaltres, els promotors públics en aquest sentit enfront dels privats; i no voldria dir-ho, però, escolti, sembla que abans hi havia una certa desconfiança cap als promotors públics. No entenem ni compartim aquest criteri, i igualarem, com deia, els criteris d'adjudicació per a tots dos.

Una altra mesura, que vostè s'hi ha referit: el termini de qualificació dels habitatges. L'actual normativa, que estableix una durada indefinida del termini de la qualificació dels habitatges, nosaltres pensem que suposa un fre quan no impossibilita la comercialització dels habitatges de protecció oficial de venda. I això passa especialment amb els del preu concertat, però també els de règim general, on a molts municipis tenen un preu superior al del mercat lliure. La nostra proposta suposa deixar a la regulació reglamentària aquest tema i, per tant, que deixi d'estar regulat per llei; això és el que vostè, doncs, ha vist i ens comentava fa un moment. I la nostra proposta és que de moment aquest termini es fixi en trenta anys.

També plantejem la desaparició dels informes d'habitatge preceptius per a la tramitació dels planejaments urbanístics. És una mesura de simplificació que elimina un informe que tenia com a única justificació la separació entre dos departaments diferents de les competències d'habitatge i urbanisme. Pensem que és un tràmit que és perfectament prescindible i que farà més senzilla les coses.

I, en un altre ordre de coses, prorrogarem les llicències d'edificacions començades i no acabades; establirem un mecanisme de pròrroga de les llicències d'aquelles estructures d'habitatges per finalitzar com a conseqüència de la crisi, per tal que aquestes es puguin fer respectant els requeriments tècnics i d'habitatge vigents en el moment en què les llicències es varen concedir. L'aplicació del Codi tècnic de l'edificació i normativa nova d'habitatabilitat d'aquestes edificacions faria absolutament inviable, en la majoria de casos, garantir la seva continuïtat.

També pretenem mobilitzar el sòl existent, en lloc de crear-ne de nou, en els llocs geogràfics en què resulta inviable la seva gestió.

Pel que fa a les reserves per a habitatge protegit, desapareixen els municipis exclusivament d'escassa complexitat urbanística i els de menys de cinc mil habitants que no siguin capital de comarca i que hagin tingut una escassa activitat edificadora els darrers dos anys. Es trac-

ta, pensem, d'una mesura coherent amb la nova realitat i la diversitat del territori de Catalunya i que a més a més es mou dins dels límits que estableix la legislació urbanística estatal.

I, per acabar amb aquest bloc d'iniciatives encaminades a fer canvis normatius, modificarem el Decret d'habilitat. És un decret que es va aprovar per l'anterior Govern i que és una de les normes que més problemàtica està generant, segons ens manifesten diàriament tècnics i promotors. Hem de simplificar molt aquesta norma.

Des d'un punt de vista tècnic, es tracta de la norma més exigent d'Europa, segons resulta dels estudis que ha fet sobre aquest tema l'Itec, i no considerem que això sigui sostenible en una conjuntura en què el sector està absolutament paratitzat. No dubtem que alguns dels elements que incorpora aquesta norma no es puguin incorporar en una mena de certificat voluntari d'excel·lència, però l'exigència obligatòria d'alguns aspectes, que van molt més enllà inclús del Codi tècnic d'edificació, no es poden mantenir. Ens trobem amb la situació, amb la paradoxa que volem fer les coses tan i tan i tan bé, que al final les fem impossibles.

El mateix succeeix en l'aplicació del Decret d'habilitat en l'habitatge protegit. Després del decret, construir un habitatge protegit dels mateixos dormitoris que abans suposa incorporar molta més superfície i, per tant, incrementar molt notablement el seu preu, tant de venda com de lloguer, i això repercuteix negativament en l'accés a un habitatge protegit. Hem de mirar d'abaratir l'habitatge protegit, no d'encarir-lo, perquè a vostès no se'ls escapa que en bona part del territori català els preus d'oferta dels pisos socials estan per damunt del preu dels pisos del mercat. Jo diria que en aquest moment a la major part del territori de Catalunya aquesta realitat és l'existent.

I, per últim, els voldria també explicar una sèrie d'actuacions que ens disposem a posar en marxa des del departament.

En primer lloc, voldria aclarir la posició de la conselleria sobre els ajuts al pagament del lloguer i de les urgències. Pel que fa als ajuts que s'estan satisfent ja actualment, es mantindran, si bé també li haig de dir que revisarem en cada cas que es segueixin reunint els requisits establerts per mantenir-los. En aquesta revisió incorporarem el criteri que ja es va establir com a obligatori a la Llei de prestacions socials del 2007, en el sentit d'obligar a acreditar que s'ha mantingut la residència legal a Catalunya durant cinc anys, dos dels quals han de ser els immediatament anteriors. Aquest criteri s'aplicarà per primera vegada, ja que en les convocatòries fetes no es va tenir en compte.

Pel que fa a les noves convocatòries d'ajuts, aquestes es plantejaren en funció de les disponibilitats pressupostàries existents i es treballarà, i s'hi treballa ja, en l'aplicació de criteris molt més selectius i focalitzats per a l'atorgament de les prestacions que garanteixin un millor control dels ajuts per part dels serveis socials municipals i, per tant, que garanteixin que els seus receptors compleixin també amb els deures inherents a la percepció d'ajuts.

I el segon bloc, aquest comprèn una sèrie d'iniciatives que volen afavorir, diguem-ne, els ciutadans que tenen més dificultat per accedir a un habitatge. Volem implementar polítiques per a aquells que estan notant més els efectes de la crisi. I per això incidirem en les xarxes de mediació, vetllarem per l'accés als habitatges de l'estoc privat per part dels sol·licitants amb menys recursos i facilitarem ajuts preferents als casos de desnonaments per execució d'hipoteques, si es produeix dació en pagament.

Em demanava per la convocatòria del Pacte nacional per a l'habitatge i, amb relació a aquest pacte, sobre les propostes que faríem. Proposarem reformular-lo, amb una visió ambiciosa però realista i adequada a la conjuntura actual del sector, amb l'objectiu de revifar l'activitat en el sector i garantir un accés més fàcil a l'habitatge. (*Sona el senyal acústic que avisa que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

I, finalment, també revisarem les oficines locals d'habitatge, que són les responsables, entre d'altres coses, com saben vostès, de la gestió de les bosses joves d'habitatge. La nostra voluntat és mantenir les oficines, però caldrà fer una revisió en profunditat de si han de seguir prestant els mateixos serveis que presten ara i si té sentit mantenir les que tenen menys activitat. Tot això ho farem de cara al 2012.

I també vull remarcar –i ara sí, senyora presidenta, acabo– que considerem imprescindible, en l'actual situació econòmica i financera, buscar noves fórmules, com la propietat compartida, que superin la dicotomia propietat/lloguer en el règim de tinença dels habitatges, especialment els protegits, i ja estem donant passes en l'estudi i aprofundiment d'aquestes figures. I, igualment, també apostarem per altres figures, com el del dret de superfície, que apunten a una direcció semblant.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Per respondre a algunes de les afirmacions que ha fet, no? Parlava que moltes vegades el procediment d'adjudicació dels habitatges protegits és feixuc, però des del nostre punt de vista –i vostè ho ha situat una mica en la seva intervenció– no és tant el procediment en si, com està reglamentat, sinó la manca de crèdit per part de les entitats financeres. Perquè ens trobem amb la paradoxa –i nosaltres ja ho havíem fet palès en aquesta cambra en l'anterior legislatura– que els l·lindars que s'exigeixen per accedir a un habitatge de protecció oficial són molt baixos per als qui poden accedir al crèdit per pagar-lo. Per tant..., em sembla que m'he explicat bé, però en tot cas és una de les dificultats que hi ha. Per tant, no és tant una qüestió, des del nostre punt de vista, de com reglamentem el procediment per a adjudicació dels habitatges, sinó que és una qüestió de manca de crèdit per part de les

entitats financeres. Per tant, aquí també hi ha una política d'acord, de col·laboració amb les entitats financeres, que es podria estudiar, i també reconeixem la dificultat en aquests moments per portar-la a terme, però creiem que no s'hi ha de renunciar.

Sobre el fet que els habitatges amb protecció oficial de promocions privades, que en aquests moments tenen un termini de qualificació..., perdó, que els promotors poden adjudicar el 30 per cent fora del registre, estem satisfets que vostè avui hagi anunciat que el 100 per cent es farà amb criteris de transparència i amb criteris pels quals hi puguin accedir els sol·licitants del registre. Per tant, entenem que això és positiu, però que no pot anar en detriment que això també es faci en l'àmbit dels habitatges fets per promotors públics.

També estem satisfets que avui es mantingui que es seguiran fent ajuts al pagament del lloguer. Havia circulat, doncs, aquest rumor, i per tant estem satisfets d'aquesta situació.

Però també li hem de dir que, veient els pressupostos de l'àrea d'habitatge que hem conegut, el que veiem és que aquesta ambició que vostè ara mateix acaba de posar sobre la taula en la seva, doncs, intervenció, veiem que no s'ajusta als objectius: nombre d'informes tècnics 2010, 3.948; previst per al 2011, mil; nombre d'habitatges que rebran subvenció per ser rehabilitats, de 27.000 a deu mil; nombre d'habitatges iniciats amb protecció oficial, de set mil a cinc mil; nombre d'unitats de convivència que rebran ajut per al pagament de lloguer, de 73.892 a 65.000; nombre d'ajuts per a la creació de patrimonis de sòl per a la construcció d'habitatges protegits, de 1.815 a mil. Són els objectius que vostès es marquen en el programa d'habitatge contingut en el Projecte de llei de pressupostos. Per tant, aquesta ambició que li hem vist en la seva intervenció, ara, quan la constatem i la comparem amb el que diu el Projecte de llei de pressupostos, doncs, la trobem a faltar bastant.

En tot cas, li plantegem cinc propostes, que posem nosaltres sobre la taula, que serien..., que seran, que contindran bona part de la moció que presentarem, subsegüent a aquesta interpellació, i que formen part, des del nostre punt de vista, de les línies vermelles que hauria de tenir una política d'habitatge ambiciosa a Catalunya.

En primer lloc, compliment de l'objectiu de solidaritat urbana. Entenem que el termini de vint anys ens dona prou marge per a aquest assoliment del 15 per cent d'habitatge amb algun tipus de protecció sobre el total dels habitatges principals; entenem que es pot assolir.

En segon lloc, les reserves que hi han per a habitatge protegit en el planejament. Considerem que no es poden tirar enrere, que no es poden eliminar reserves ja aprovades, i que, en tot cas, si es concentra la demanda d'habitatge protegit en determinades zones on no hi ha reserva, bàsicament àrea metropolitana, grans ciutats, podem plantejar sistemes alternatius per obtenir habitatge protegit, per exemple, en el que és la rehabilitació d'habitatges que la llei preveu en grans rehabilitacions, reduir-ho.

En tercer lloc, reequilibri dels règims de tinença entre propietat, lloguer i dret de superfície, i protecció dels

sòls municipals mitjançant l'ús del dret de superfície, reforçar la rehabilitació. I creiem que aquí el programa d'ITE, d'inspeccions tècniques d'edifici, és fonamental, que ha d'anar acompanyat de programes d'ajuda.

I, finalment, impulsar mesures per evitar l'exclusió social per la pèrdua de l'habitatge residencial; vinculades a la dació en pagament, pot ser-ho, però sabem que aquesta és una competència que no és d'aquest Parlament, però creiem que hi hem de tenir un acord en l'àmbit de Catalunya.

I una proposta. La Llei pel dret a l'habitatge permet la copropietat per a l'accés; fem-ho també per al manteniment, i, per tant, que, en casos de pèrdua de l'habitatge, es pugui, doncs, mantenir en copropietat amb l'entitat financera i, a través del lloguer, poder-s'hi mantenir la família amb un dret de recompra en el futur.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per exercir el torn de rèplica, té la paraula ara l'honorable conseller senyor Lluís Recoder.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, senyor president. Senyor Aragonès, bé, algunes, diguem-ne apreciacions sobre la seva intervenció i sobre qüestions que no han quedat, potser, prou clares en la meua primera exposició, no?

Vejam, nosaltres volem plantejar una política d'habitatge que sigui realista. I, això, vostè em podrà dir: «Bé, és clar, és que tots volem que la política d'habitatge sigui realista.» Però perquè una política d'habitatge sigui realista, s'ha d'adaptar als temps, perquè el mercat de l'habitatge és un mercat inestable, molt subjecte a les crisis econòmiques com la que estem vivint, molt subjecte i molt afectat per la crisi del crèdit. I està clar que una política dissenyada en un moment àlgid de la nostra economia no és necessàriament una política encertada per a un moment de crisi com el que estem vivint malauradament actualment.

Un exemple molt clar d'aquesta realitat –avui no n'hem parlat, no tocava–: el mecanisme de les ARE, de les àrees de rehabilitació estratègica, pensades en un moment on el preu de l'habitatge estava a dalt de tot i que s'han d'aplicar en el moment on la crisi és més profunda. No són viables, la immensa majoria d'elles. I això és el que ens estan dient, doncs, ajuntaments i promotors. Per tant, s'ha de reconsiderar.

Amb la política global d'habitatge del país, doncs, ens passa tres quarts del mateix. Per exemple, vostè imagini's un promotor públic o privat que vulgui fer una promoció d'habitatge protegit de lloguer o de venda. Ho té molt difícil. Em pot dir: «Home, és que l'accés al crèdit és molt difícil.» Imaginem que té crèdit: «Oh, és que trobar un solar...» Els solars avui en dia, doncs, es troben i encaixen perfectament dins del que són els percentatges diguem-ne atribuïbles al sòl dins dels mòduls de protecció oficial.

Què ens passa? El que he explicat abans: les reserves de sòl. Què ens passa? El que ens passa, i la realitat ens ho diu i abans ho he esmentat, que tenim un decret d'habilitabilitat que és tan bo, que és de tanta qualitat l'exigència, que al final els preus no ens encaixen dins del mòdul. Per tant, la mateixa norma entra en contracció amb l'altra norma i amb un objectiu que és absolutament fonamental i que és el prioritari, que és garantir el dret a l'accés a l'habitatge a molts ciutadans que no poden trobar garantit aquest dret en el mercat i que, avui en dia, una exigència legislativa perfeccionista, doncs, els impedeix que ho puguin realitzar.

En el tema de les reserves, nosaltres el que proposem és treure o reduir les reserves d'allà on són inviables. He parlat exclusivament d'aquells municipis on no hi ha activitat econòmica, he parlat d'aquells municipis de menys de cinc mil habitants que no siguin capitals de comarca. Clar, aquesta és una idea també molt lloable i molt voluntariosa, però imaginada en aquell moment on el preu final de l'habitatge ho absorbia totalment, tot –tot. I avui en dia posar determinades càrregues a una promoció impossibilita la promoció i impossibilita obtenir habitatge de condicions diferents, entre elles habitatge de promoció pública. Per tant, ressituem-ho i fixem una política de reserves que sigui viable i que no sigui un fre a la promoció d'habitatge públic o d'habitatge protegit.

El tema creditici és un gravíssim problema, claríssim. És tan greu que fins i tot els convenis signats pel mateix ministeri o per la secretaria d'estat amb les principals institucions financeres no es respecten, per les mateixes institucions financeres. Quan un promotor públic o privat va a acollir-se, va a una determinada entitat a acollir-se a allò que ha estat signat, li diuen «no, escolti, si hi ha “cupó”...»; no l'hi donen moltes vegades, el crèdit. Fins i tot als promotors públics, que ho tenen tot venut, en principi, no? Per tant, la situació és greu.

Què estem fent, nosaltres? No ens quedem creuats de braços; hem anat al mercat internacional i hem anat al mercat financer públic internacional a buscar recursos per posar a disposició del sector públic i privat d'habitatge de Catalunya. És el que hem hagut de fer, perquè la resposta és inexistente, si més no com nosaltres voldríem aquí. Hem de ser molt més àgils en els processos d'adjudicació. La xifra de tres mil habitatges públics sense ocupant a Catalunya clama al cel. Les empreses locals d'habitatge eficaces, en el cas del lloguer, amb dues setmanes, un pis que es buida torna a estar ocupat, amb un procés de posada al dia pel mig; vol dir arreglar desperfectes, repintar-lo. Escolti'm, a l'Administració d'habitatge de Catalunya, que és una administració allò que diríem pesada, escolti, es triga mesos per poder tirar endavant aquest procés. Això és inadmissible. Per tant, hem de gestionar molt millor.

I, per últim, els ajuts al lloguer són necessaris, són diria que imprescindibles, eh? Ara, ens proposem, ho he dit abans i ho vull subratllar, revisar-los tots. Els revisarem. Perquè, escolti, el que no pot ser és que s'atorgui un ajut i, com que ja es va atorgar un dia, doncs, es continuï atorgant i no hi hagi una acció per part de l'Administració de comprovar si les circumstàncies del beneficiari han canviat i continuen sent, o no, merei-

xedores d'aquell ajut. Són recursos públics, són escassos, ara més que mai, i per tant els hem de dedicar a aquelles persones, a aquelles famílies que realment necessiten el suport de l'Administració.

Per tant, tolerància zero amb la picaresca, i els ajuts aniran adreçats a aquelles persones i famílies que realment se l'hagin guanyat, per desgràcia, perquè la seva circumstància personal, doncs, així hi obliga, i mereixin el recolzament de l'Administració, que gestiona uns recursos públics que en aquest cas estan adreçats únicament i exclusivament a aquelles persones a qui les seves circumstàncies personals o familiars no permeten poder disposar d'un habitatge de lloguer en condicions si no és amb el recolzament de l'Administració.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures previstes per a evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives (tram. 300-00050/09)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per evitar el vandalisme i la delinqüència en les celebracions esportives. Ha estat formulada pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller..., honorables consellers, diputats i diputades, pugem a aquesta tribuna, en primer lloc, perquè els esdeveniments que hem tingut els darrers dies, podríem dir, i no m'estic referint precisament al que ha sortit aquests dies a la llum, després de l'actuació a plaça Catalunya, sinó a les celebracions esportives, en celebracions d'algunes victòries del Barça, però que poden ser extrapolables a qualsevol altra celebració d'una victòria esportiva, doncs, com ja hi ens tenen acostumats, comporten sempre aldarulls, problemes, delinqüència, vandalisme, per una part, per una part excepcional de tota aquesta societat que es mobilitza de forma pacífica.

Deixi'm dir, en primer lloc, i donar les gràcies, també, doncs, que els mateixos mossos d'esquadra, els mateixos sindicats de mossos, aquí presents –vull saludar el portaveu de Comissions Obreres, l'Antoni Castejón–..., i donar les gràcies, també, a totes aquelles persones que ens estan, en definitiva, ajudant a explicar a la societat també quina problemàtica es troben els servidors públics a l'hora d'actuar. Volem portar a aquest Parlament un debat que, si bé el veiem periòdicament a la premsa, és un debat que no es porta, de vegades, en seu parlamentària o que no es porta de la mà entre Govern i Parlament, sinó que sempre és o a favor o en contra, i nosaltres volem trobar aquest punt

que doni sortida i solució en allò que calgui des del Parlament, en allò que calgui des del Govern i en allò que calgui, si escau, des de modificacions de lleis, que no només estan en aquest Parlament sinó que es poden instar a nivell estatal, com evidentment sancions, multes, codis penals i altres actuacions.

Per tant, nosaltres el primer que volem posar sobre la taula i manifestar és que volem diferenciar entre aquells ciutadans que surten a celebrar una victòria d'un equip de futbol pacíficament, que volen simplement passar-ho bé i tenen tot el dret a fer-ho, cívicament, i aquella minoria que surt professionalment –professionalment, i ho dic així– i que es dedica a fer vandalisme, violència, a trencar aparadors, trencar mobiliari urbà, i que van o a una celebració esportiva, o a una vaga general, o a qualsevol esdeveniment on la puguin «liar», parlant clar.

Per tant, nosaltres ho volem portar aquí, a sobre la taula i en aquesta tribuna, i parlar ben clar i dir les coses pel seu nom: hi han professionals de la violència, hi han professionals del vandalisme; hi han persones que taquen la imatge de tota la societat, o d'una part de la societat, o d'un col·lectiu, quan arriba una celebració d'aquest tipus. I creiem que els ciutadans que són cívics tenen dret a celebrar-ho sense haver-se de ficar en el mateix sac ni trobar-se en aquestes celebracions amb personatges, i ho dic així, clarament, que es dediquen a anar de manifestació en manifestació, d'ocupació en ocupació, de vaga general en vaga general a confondre el gra amb la palla. Per tant, separem-los.

I des d'aquí, des del Parlament, instem el Govern i li preguntem, amb aquesta interpel·lació, quines mesures pensa prendre el Govern, el nou Govern i el nou conseller, en aquesta línia. Evidentment, la línia portada fins ara, doncs, no només ho diem nosaltres, que no ha estat satisfactòria, sinó que els fets ho demostren. Les detencions contínues.. Parlo de dades molt àmplies, eh?; estic parlant de dades que, per exemple, vostè coneix millor que jo, conseller, però els ciutadans també ho deuen saber o ho deuen haver sentit. En l'última celebració de la Champions del Barça, doncs, van haver-hi 111 detinguts, 84 d'ells pels Mossos, i 132 ferits –que ja ens hem acostumat a aquestes xifres, però 132 ferits i 111 detinguts en una celebració d'una Lliga o d'una Champions, Déu n'hi do–; 104 detinguts en la celebració de la Lliga, fa dues setmanes, del Barça, 116 ferits. Ens estem acostumant amb absoluta normalitat que cada vegada que es celebri una cosa en positiu, que és guanyar una victòria esportiva, tinguem cent ferits i escaig i cent detinguts i escaig.

Què estem fent malament? Què s'està fent malament? Des de les institucions, des del Govern, des del Codi penal, des de la justícia, què estem fent malament? Evidentment, hi han coses, hi insisteixo, que se'ns escapen i que des d'aquest Parlament no podem fer, però n'hi ha altres que sí. Nosaltres volem posar sobre la taula aquest tema i també propostes, propostes en positiu, que volem compartir amb la resta de grups en la moció subsegüent que hi hagi, intentar posar-nos d'acord amb quines mesures tots els grups, o la majoria, podríem estar d'acord, i també demanar-li al Govern que actuï en una determinada línia, no?

A mi m'agradaria sobretot diferenciar. Ho dic perquè, com que aquests dies s'ha parlat molt de l'actuació, des del nostre punt de vista desproporcionada i que vindrà el conseller a explicar-la, com ha dit, per compareixença que hem sol·licitat alguns grups, segurament la setmana vinent o quan toqui... Al marge d'això, vull separar el que va passar divendres a la plaça Catalunya, vull separar-ho absolutament, d'aquests grups organitzats de violència i de vandalisme que tenim, i que tenim especialment a la capital de Catalunya, Barcelona. Vostè ho sap, conseller, i és bo que la gent sàpiga que Barcelona s'ha convertit en la capital d'aquest tipus de vandalisme, que hi ha gent que fa turisme de vandalisme, que hi ha gent que ve a Barcelona perquè troba que aquí és més fàcil cometre aquests delictes, aquestes actuacions, aquestes organitzacions que es dediquen a venir a la nostra capital.

Jo crec que és important dir-ho, perquè moltes vegades la imatge que es transmet de la ciutat, la imatge que es transmet de Catalunya, en definitiva, i de tot Espanya arreu del món no és bona. La imatge del cotxe, literalment, cremant-se el 29 de setembre, a la vaga general, al mig del Passeig de Gràcia, aquella imatge de cotxe de la Guàrdia Urbana, que va donar la volta al món també, doncs, no és bona. I hi han professionals que van estar vuit hores aquell dia..., que la ciutat semblava un camp de batalla. Per tant, aquesta imatge no és bona. I ens preguntem per què hem arribat aquí i quines mesures hem de prendre per acabar amb això.

I vull dir ben clar també: crec que els ciutadans sensats, la immensa majoria dels ciutadans volen que els ciutadans puguin compartir aquests espais cívics, i sobretot volen que qui la faci la pagui. I això vol dir que quan un destrossa mobiliari urbà, per exemple, una de les propostes que ja avancem és que sempre, sempre, sempre, la Generalitat es personi en el procés i demani fins a l'últim cèntim a aquests vàndals, i que ho paguin; i que ho paguin i que se'ls embargui el bé, o el cotxe, o la casa, o el que calgui, o el seu compte corrent. Carregar-se semàfors, aparadors, pintar la ciutat, destrossar mobiliari urbà que paguem tots els ciutadans, ha de ser penat i ha de ser pagat.

I, per tant, una de les propostes que ja li avanço, conseller –no com el Govern anterior, que ho deia però no ho feia, i ara ho demostraré–..., volem que la Generalitat es personi judicialment en tots els processos on hi hagi aquest tipus d'actuacions. Creiem que val la pena per dos motius: primer, per recuperar la part econòmica, però segon, també, qui la faci la pagui, i qui cometi un d'aquests delictes, que de vegades semblen menors però són reiterats, d'aquests professionals, també la paguin.

Per tant, hi insisteixo, no ho demanem només nosaltres: ho demana bona part dels veïns d'aquests barris, dels comerciants, dels professionals, dels servidors públics, dels Mossos d'Esquadra, i nosaltres ens hi sumem; ens hi sumem en aquest sentit generalitzat, que volem acabar amb aquesta impunitat i amb aquesta actuació pràcticament de parc temàtic, eh?, del vandalisme en què es converteix de vegades Barcelona quan arriba una celebració d'aquest tipus.

Parlàvem abans de ferits i detinguts. Home, jo crec que ens hem de preguntar també per què aquí passa, no?, i d'altres vegades no passa. Fa poc va haver-hi, precisament..., no té res a veure amb les celebracions esportives, però sí que és cert que hi han actuacions potser, podríem dir, més de microcirurgia policial, no?, que de vegades és veritat que no acaben amb tants ferits i amb tants detinguts. M'estic referint, per exemple..., després del 15-M a Madrid, doncs, va haver-hi també una actuació, no?, i en aquella actuació estem parlant, si no m'equívoco, d'un detingut i un ferit. No ho podem comparar; és gent pacífica, teòricament, és una altra situació, però actuant de vegades a determinades hores, amb microcirurgia, com li dic, policial, escoltant els comandaments tècnics també de la policia, de vegades potser que no calgui matar –entengui'm la comparació– mosques amb canons, eh? De vegades una actuació filant més prim i amb determinats criteris tècnics pot fer que tampoc s'acabi de la mateixa manera.

Jo no dic que aquests aldarulls que provoquen a Barcelona aquestes celebracions acabin amb 132 ferits perquè la policia actua malament o perquè la direcció de la policia dona consignes equivocades. El que sí que em preocupa és que passi i que hi hagin 132 ferits, 114 ferits, 104 detinguts... Crec que és un motiu per reflexionar.

Per tant, la interpellació, conseller, vull que la interpreti així, és una voluntat del nostre grup de portar un debat que està al carrer, un debat que està en els professionals i els servidors públics, un debat que està en els comerciants i molts veïns d'aquests barris que es veuen perjudicats per aquestes situacions i que sobretot perjudica també la imatge de la ciutat, de Barcelona específicament, perquè estem parlant de celebracions normalment a Barcelona, però que taquen, en definitiva, la imatge de tot Catalunya. I nosaltres creiem que això s'ha de combatre, i combatre-ho des de diferents punts de vista.

Jo he posat sobre la taula –i després tindrà, suposo, cinc minuts més per exposar algunes propostes i la moció subsegüent– el tema de personar-se judicialment. Jo li demostro aquí..., ho dic perquè tinc un comunicat aquí, el comunicat que va treure l'anterior conseller, el senyor Saura, que deia públicament, després del 29 de setembre, per sortir a la llum pública, que el Govern de la Generalitat es personaria en el judici d'aquests vandals del dia 29 de setembre.

Doncs, per altra banda, li he de dir que avui –i no és informació que doni jo, sinó un comunicat precisament d'un d'aquests sindicats– ho diuen clarament: a dia d'avui podem afirmar que ni l'Ajuntament de Barcelona ni el Departament d'Interior s'han posicionat, s'han personat en aquests judicis. És a dir, per fer declaracions a la premsa quan tothom està cabrejat amb el que ha passat, ens personarem als judicis, i després no es personen als judicis, i no persegueixen..., i no hi han proves i no hi han imatges. Aquí és on volem posar nosaltres el focus d'aquesta interpellació.

Després parlarem també d'aquestes captacions d'imatges. Vostè justament aquesta setmana, ahir o abans d'ahir, parlava de posar aquestes càmeres als Mossos. No sabem si és aquesta exactament la solució, però te-

nir imatges del que passa, gravades, ja sigui d'entitats, en aquell moment, com caixes d'estalvis, com entitats o institucions que graven periòdicament, o càmeres *ad hoc* per a la mateixa actuació d'aquell dia, poden ser la solució. Que sigui càmera per càmera, casc per casc de cada mosso, això també ho han de decidir vostè i el pressupost, m'imagino. Però, en qualsevol cas, ens agradaria que sí que hi haguessin prou imatges per anar a un judici i poder penalitzar aquells que han fet aquestes destrosses o que s'han comportat d'aquesta manera.

Continuaré després, conseller, acabo aquí aquesta intervenció i després intentaré proposar una sèrie de propostes, per intentar també posicionar-nos de cara a un futur acord en aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, honorable conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats.... Moltes gràcies, senyor diputat. Bé, en primer lloc, el que voldria jo apuntar, més enllà de coincidir i agrair, doncs, el propòsit que el mou a intentar que tinguem cada vegada millor capacitat de reacció i de prevenció en aquests temes que el preocupen i que ens preocupen, és recordar que, malgrat tot, a Catalunya, i els darrers temps a la ciutat de Barcelona, però en general, ens hem distingit com a país per una bona capacitat de no només organitzar, sinó de prevenir, de garantir la seguretat de grans esdeveniments esportius; grans esdeveniments esportius que no només van lligats, en definitiva, a celebracions de victòries del Barça, sinó també a altres circumstàncies que ens situen en l'aparador internacional, tant des d'una perspectiva, evidentment, esportiva, d'alt nivell, com també d'altres visites de personalitats on es necessita prevenir i, d'alguna manera, garantir la seguretat i l'ordre públic davant de concentracions massives.

Crec, sincerament, que tenim un bon nivell d'expertesa des d'una perspectiva policial i que la relativa i contínua millora, atenció, exigència i perfeccionament, doncs, dels processos normalitzats de treball, de l'experiència acumulada els darrers temps, ens ha fet, per exemple..., i deixi'm que faci un pas enrere amb la celebració d'aquest dissabte, que té un cert caràcter excepcional per la seva magnitud i per la seva, d'alguna manera, dimensió, la final d'una Champions, de la quarta Champions del Barça, llargament esperada, i a més també, d'una manera o altra, molt motivada per una semifinal també molt competida, en aquest cas, amb un dels competidors permanents, com és l'equip de la capital d'Espanya, el Real Madrid. Deixi'm que parli, per exemple, del dispositiu previst i fet per a la celebració del campionat de Lliga. No estem parlant d'aquestes magnituds ni de detinguts ni de ferits; va haver-hi una bona capacitat de contenció, i, en definitiva crec que estem arribant

a un punt en què la millora és susceptible, evidentment, però que també hem de ser conscients que, com passa arreu d'Europa..., i no és cap excusa ni cap voluntat..., vostè ho coneix i sap que no és el propòsit del Govern ni del conseller que li parla de relativitzar o, en tot cas, de relaxar-nos, però sí que és cert que grans ciutats, grans capitals europees tenen, pateixen també aquests esdeveniments i aquesta temptació d'apuntar-se a una gresca vandàlica, disruptiva, transgressora, d'una part sortosament petita, d'un petit tant per cent... A la policia de Catalunya diuen: «Sempre hi ha l'1 per cent d'aquesta gent, psicòpates socials que en el fons deuen tenir algun tipus de desviació d'algun desequilibri psicològic o mental o que, en definitiva, circumstancialment potser només s'apunten d'una manera excessiva a la gresca.»

Crec que aquí hem de tenir molt clar que per prevenir i, d'alguna manera, afrontar aquests conflictes hi caben dos estratègies complementàries. La primera és una bona prevenció; una bona prevenció que limiti l'espai de l'aldarull, que n'atenuï els danys conseqüents, que d'una manera o altra, a través de la presència policial, doncs, presenti també una certa capacitat de dissuasió. I, d'altra banda, com vostè reclama, també, hi estic d'acord, aconseguir una eficaç reprovació penal i administrativa dels protagonistes actius i d'aquells que puguin ser, d'una manera clara, doncs, detinguts i retinguts per part de la policia i dels cossos de seguretat; en aquest cas a Barcelona, la col·laboració, com vostè sap, entre la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra.

Aquestes són estratègies necessàries i complementàries i estan orientades, com li he dit, a la dissuasió i a la disminució dels riscs de danys. Però, lamentablement, no els impedeixen al cent per cent, com s'ha demostrat, ho repeteixo, no només aquí, sinó també al llarg dels països europeus i de grans ciutats, com Barcelona, i que en donen mostres reiteradament.

Si vostè el que vol és centrar-se –i suposo que perquè ja hi ha una bona, d'alguna manera, capacitat en aquest sentit de limitació, de prevenció, d'atenuació, de dissuasió–, si vol centrar-se, d'alguna manera, en la consecució d'una reprovació judicial més eficaç, jo estic d'acord que tenim camp de millora, estic d'acord que podem avançar amb noves estratègies, mecanismes, i que l'acció de la policia per identificar, per imputar evidències és clau. Per fer-ho, com vostè diu, les imatges, totes, les pròpies, les de mitjans de comunicació, les fixes a la via pública, o circumstancialment –i en parlaré– en alguns establiments, són imprescindibles; i també, evidentment, el testimoniatge dels policies que acaben enxampant els esvalotadors o, en definitiva, els brètols, no?

Per tot això, crec sincerament que hi ha recorregut de millora, i aquí és on volem centrar els esforços els propers temps, per incrementar la intel·ligència policial i els mecanismes de reacció i de coordinació amb altres estaments. Crec que en aquest sentit val la pena, doncs, que valorem alguns dels comentaris que vostè ha fet, no?

No podem, d'una manera indiscriminada, pensar que podem utilitzar totes les càmeres de videovigilància utilitzades per establiments privats, perquè és que, si estan ben utilitzades i ben instal·lades, precisament no poden

estar filmant la via pública. Són càmeres que tenen una autorització específica, d'una comissió específica, que tenen una orientació concreta i que han de, permanentment, estar enfocant el vestíbul, l'entrada, el mateix recinte privat. Per tant, no poden estar firmant la via pública d'una manera indiscriminada.

Una altra cosa és que la policia, en tots aquests esdeveniments, hi han ocasions en què demana, investiga i intenta arribar a veure si hi ha la possibilitat que, circumstancialment, això pugui ser susceptible. I evidentment que, quan s'aconsegueixen aquestes imatges, també s'incorporen en els atestats policials i a les diligències judicials.

És evident també que també recorrem i hem de recórrer més, i ho estem fent, i en els darrers temps ho estem fent més, per exemple, a les imatges gravades pels mitjans de comunicació, per tal que també s'afegeixin en aquestes diligències. I d'una manera més contundent ho estem fent, ho repeteixo, els darrers mesos, d'una manera molt més fefaent i molt més efectiva.

Crec sincerament que, per tant, hem d'anar en la línia de la videovigilància, en la mesura del possible, doncs, amb més càmeres autoritzades per la comissió permanent –no és pas el Parlament qui ens ho ha d'autoritzar, és una comissió *ad hoc* que legalment està estipulada–, que per circumstàncies puntuals o amb caràcter genèric poden tenir l'autorització pertinent. Ja ha recordat vostè que estem estudiant, doncs, que algunes d'aquestes càmeres, de manera mòbil, s'incorporin en l'instrumental dels efectius, d'alguns efectius de les unitats antiavalots; poden ser també mecanismes per identificar, evidentment, les persones que efectuen aquest tipus d'aldarulls. I, per tant, crec que val la pena que anem avançant en aquest sentit, utilitzar les que legalment puguin ser utilitzades i circumstancialment tinguin establiments privats, les que ja es fan amb les imatges gravades també per mitjans de comunicació.

Vostè em reclamava que fóssim més actius, les institucions, a l'hora de personar-nos en els processos judicials; hi estic d'acord. L'ajuntament ja ho fa, compareix a les acusacions i en dos sentits. En primer lloc, com a perjudicat i, per tant, quan hi ha possibilitat de rescabalar també dels danys patits com a perjudicat, com a patrimoni públic, no? També la majoria de vegades els lletrats de l'ajuntament compareixen i reclamen diners per rescabalar-se en aquest sentit. I en els casos més greus l'ajuntament ja ha pres, ja fa temps, la tàctica, l'estratègia, la determinació de comparèixer com a acusació particular. També ho ha fet la Generalitat; i ja no és només una proclama d'intencions, ho estem fent els darrers temps. I aquest va ser un propòsit, ha estat un propòsit des de, en tot cas, aquesta nova legislatura de fer-ho.

Ara bé, deixin-me que hi posi un matís, perquè això vostè ho coneix. Dir que hem de, generalitzadament, l'ajuntament i la Generalitat, personar-nos i comparèixer voldria significar que tenim la percepció que el Ministeri Fiscal, que reglamentàriament està present en tots aquests processos penals i és a ell a qui li correspon exercir l'acusació, no la particular, sinó la de l'Estat, no fa la seva feina, i no és així, la fa. I, en

aquest sentit, ho repeteixo, la col·laboració cada vegada més creixent i la coordinació amb fiscalia, amb el Ministeri Fiscal, li haig de dir que cada vegada és més efectiva, més eficaç i més productiva.

Finalment, per tant, ja li ho dic: més càmeres, més utilització d'imatge, més exigència, més compareixença com acusació particular quan sigui necessari, més coordinació institucional.

Vostè m'ha plantejat i vostè coneix millor el món jurídic i judicial que jo..., jo no en sóc partidari, i la tradició, en tot cas, doncs, legislativa i política és no instar a reformes del Codi penal cada dos per tres. Jo crec, sincerament, que no és convenient, no? El dret penal s'ha d'emprar per a casos molt greus, quan han fracassat altres instàncies. Estem treballant, ja, amb la fiscalia, també, i amb el sistema judicial, d'una manera permanent, per millorar els casos de multireincidència, no només en temes de furts i de delictes, diguem-ho així, contra el patrimoni de les persones, sinó també en aquests casos. I crec que aquí també tenim camp per recórrer, per acumular faltes, i, fins i tot, a mi em fa la sensació que més que pensar en més penes, jo pensaria, potser, en noves modalitats, no?, tant a través de parlar-ne... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), en aquest cas, amb el sistema judicial –vaig acabant, president–, com també a través de, si s'escau, pensar en alguna reforma que vagi en la línia, per exemple, que les persones que participin en aquest tipus d'aldarulls, quan hi hagin celebracions, que ja estiguin identificades i tinguin antecedents, se'ls pugui condemnar, en definitiva, a presentar-se a la comissaria més propera durant cinc anys, durant les competicions esportives i les cinc hores posteriors a la celebració.

M'imagino que aquí és on podem anar a posar nous elements en què..., tant per a celebracions esportives com també per als violents en els mateixos estadis de futbol, i així evitariem, segurament, haver d'aixecar el nivell de pena, de delictes, enviar-los a presó, quan podríem, també, fer una actuació molt més preventiva i, d'alguna manera, molt més dissuasiva, no?

En qualsevol dels casos, coincideixo, senyor diputat, que tenim camp de recorregut i de millora, tenim els processos normalitzats ja establerts, creiem actuar d'una manera correcta, però podem avançar.

Esperarem també les seves propostes i les que aquest Parlament pugui impulsar per millorar encara més, doncs, la contenció; ho repeteixo, no em posi com exemple la final de la Champions, perquè va ser excepcional: seixanta, setanta mil persones celebrant la festa del Barça, a més d'altres concentracions paral·leles, quan, en aquests moments, en una celebració normal, doncs, no tenim més de deu, quinze o vint mil persones, i ho tenim més acotat.

Ara, estic d'acord, hem d'anar a perseguir els professionals de la faràndula, en aquest cas, de la gresca, del vandalisme, dels aldarulls, dels que van a destruir patrimoni públic, patrimoni particular, dels que ataquen els policies. I aquí í podem tenir camp per recórrer i per millorar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica, té, ara, la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, justament, crec, senyor conseller, que, en la línia que vostè acabava aquesta interpel·lació o aquesta intervenció en aquesta interpel·lació, és en la qual volem anar. Per tant, jo crec que a la moció subsegüent –i tinc la sensació que alguns altres grups també podem posar-nos d'acord– seria bo trobar, doncs, aquest espai; al marge que vostès estiguin fent o treballant..., també, que el Parlament amb un tema delicat..., perquè, al final, també afecta llibertats, afecta un model de seguretat, afecta servidors públics..., seria bo que el Parlament també marqués una mica aquest terreny de joc, mai millor dit, en aquest camp de les celebracions esportives.

Miri, vostè deia que estan bastant bé, no?, en aquest camp de les celebracions, al marge de les victòries del Barça o d'altres equips. Però, jo..., no vull ficar el dit a l'ull a ningú, però jo recordo que, al 2006, es va haver de suspendre una reunió europea, una cimera, perquè no estàvem capacitats per fer front al que pogués passar amb els antisistema. Això va passar aquí, fa cinc anys, i això és una realitat: no fa vint anys, en fa cinc, i, per tant, està present.

Aquí, hi insisteixo, la imatge que va donar el 29 de setembre, la vaga general, a algunes parts de Barcelona, no era pròpia d'un estat democràtic, diguem-ne, i amb llibertats, era pròpia d'un camp de batalla. I això són imatges que corren i, lògicament, que van... Mirin..., mirin les webs el que diuen de la nostra ciutat. Ja no només parlo en aquest camp, també, com vostè deia..., multireincidència de furts, ens situen, lamentablement, al capdavant de molts d'aquests aldarulls, no? Per tant, això afecta al final, també, l'economia; això afecta, també, la imatge i el turisme, i jo crec que això s'ha de tenir en compte.

Quant a les càmeres, totalment d'acord amb el que vostè deia. Quan jo li deia –i volia proposar-ho– les càmeres privades, precisament, si la Generalitat es persona com a acusació particular o el mateix ministeri, estic d'acord també a col·laborar amb el ministeri, que hauria de ser qui hauria de liderar això, però, mentrestant –i jo crec que per fermesa també, per determinació de la mateixa Administració i del seu patrimoni i de vetllar pel patrimoni–, seria bo que ens personéssim en el màxim nombre de casos, sempre que el Ministeri Fiscal, doncs, per motius ics ens convingui com a Generalitat o pel patrimoni que reclamem.

Però, les càmeres. Escolti'm, ja m'agradaria a mi que no fossin necessàries les càmeres o demanar càmeres de les privades, però és que, a vegades, entren dintre, de vegades, es fiquen dintre els establiments privats, i trenquen vidres i trenquen entitats bancàries o s'emporten pernills, eh?, de determinats llocs. Aquella imatge dramàtica, lamentable, no? Bé. Això és la realitat.

Per tant, les privades serveixen? Sí, per quan trenquen mobiliari privat, per quan trenquen patrimoni privat, i, a vegades, serveixen, perquè en un vestíbul, com vostè deia, doncs, hi pot haver una persona que, després, estigui fent una altra cosa.

Càmeres *ad hoc* –càmeres *ad hoc*– per a cada actuació. Si vostè planteja que es portin a sobre com un mòbil dintre de la indumentària, pot ser una mesura. Això, tècnicament, lògicament, no ho resolldrem nosaltres aquí, sinó els tècnics diran quina és la millor mesura. Nosaltres proposem també que es plantegi el que fan altres països, que és col·locar càmeres específiques per a aquelles actuacions. Perquè ens entenguem: si sabem que el dissabte és una feina complicada i tindrem persones que poden cometre delictes, i, a més a més, els podem tenir localitzats, doncs, potser, per a aquella celebració cal col·locar ics càmeres als carrer Pelai o a plaça Catalunya o a les Rambles o on sigui. Això és el que proposem: incrementar les càmeres *ad hoc*, lògicament, autoritzades en aquest sentit.

Per altra banda..., per tant, la proposta de les càmeres, que serà una de les que farem, crec que, pel que ha dit vostè, ens hi podem posar d'acord en aquesta línia d'intentar gravar no discriminadament o indiscriminadament, millor dit, sinó al revés, discriminadament, concretament, en determinades actuacions puntuals.

L'altra qüestió que parlàvem de responsabilitat i de «qui la fa, la paga». Doncs, miri, una vegada vaig sentir el jutge Bermúdez, un jutge de l'Audiència Nacional, en una conferència que parlava d'allò que va passar al País Basc perquè la *kale borroka* desaparegués, no? I ho va explicar molt clar, diu: «Quan aquells senyors que cremaven un autocar o un autobús públic destrossaven entitats privades, quan aquells senyors van haver de pagar els seus pares, perquè alguns eren menors, o ells mateixos amb el seu patrimoni les “festes” –entre cometes– que les pagaven, fins i tot, tots els ciutadans, es va acabar.» És a dir, quan fas pagar el patrimoni i t'embarguen un pis, perquè has destrossat un autobús públic, doncs, un s'ho pensa. I molts d'aquests casos sabem que són..., vostè parlava de desviacions..., a vegades, no són tantes desviacions, són gent que es dedica a això i que li fa gràcia, eh?, trencar el mobiliari urbà o que es dedica a fer aquestes trenca-disses en espai públic. Doncs, jo crec que «qui la fa, la paga», perquè l'espai públic és de tots. I, per tant, el paguem tots, i el que suposa gastar-se diners en això..., home, en plena època de crisi, justament, haurem de vetllar per aquest mobiliari urbà més que mai, no? Per tant, volem també que es compleixi.

La Llei de l'esport és un exemple. Quan es va posar en marxa la videovigilància, la vigilància concreta i l'enduriment de les mesures de la Llei de l'esport, es va acabar bona part del vandalisme.

I, després, una cosa fonamental, que jo crec que també hem de posar sobre la taula, que és –i acabo, president– també el pejoratiu que suposa públicament la comissió d'aquests delictes. En el moment que la Llei de l'esport va començar a criminalitzar, en el sentit que representa la paraula «criminalitzar», perquè cometien delictes..., aquelles persones que cometien un delicte de la Llei de l'esport, eren els mateixos afeccionats del camp de fut-

bol sensats, que complien, cívics, que deien: «Aquell és qui ho ha fet». És a dir, quan tu comences a dir públicament: «No volem vàndals, no en volem permetre ni una, volem que qui la faci, la pagui, volem vigilar i treure de l'espai públic aquell que el destrossa», quan ho dius públicament i una societat s'hi posa, al cap d'uns anys, la mateixa societat ho rebutja. Si tenim impunitat, si mirem cap a un altre costat o, si, de vegades, fem la sensació que hi ha impunitat, aconseguim el contrari.

Per tant, prenguem totes les mesures en tots els camps que puguem i les que no instem-les, i ens trobarem a la moció a veure quins punts podem compartir per arribar a aquest punt.

Per acabar, per tant, conseller, jo també agraeixo que algunes de les propostes que fem, algunes de les que proposem vostès, algunes que compartim, puguem intentar arribar a un acord –i espero que així sigui– en aquesta moció, no només amb el Govern, sinó amb altres grups, i, per tant, posem, d'una vegada per totes, fil a l'agulla i que ja no sigui una qüestió governamental, sinó una qüestió de parlament, una qüestió de societat, perquè això ja no és ni Convergència i Unió, ni el tripartit, ni Ciutadans, ni el PP. Això és una qüestió, segurament, transversal que afecta bona part de la societat i que tenim l'obligació de donar-hi una resposta.

Moltíssimes gràcies, senyor president, honorable conseller, diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Felip Puig.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, també breument..., anem contenint, anem prevenint, anem reduint. Vostè és conscient, de totes maneres, i em sembla que això ho compartirem, que eliminar el risc..., és a dir, arribar al risc zero, això és impossible. La nostra societat, com qualsevol altra societat no es pot permetre els recursos, doncs, per arribar, d'alguna manera, a eliminar tot aquest, encara, desig, diguem-ho així, de transgressió i de vandalisme que existeix en les nostres societats. Hi som.

Sense anar més lluny, deixi'm que li posi un exemple que no és esportiu, la celebració del darrer congrés de mòbils mundial que es va fer, aquí, a Barcelona, i que, segurament, doncs, l'operatiu que vàrem desplegar va ajudar a puntuar millor, a arribar a la final i a veure, doncs, quan es prendrà la decisió –ben aviat, segurament aquest mes de juny– de si Barcelona arriba no només, com està sent, finalista, sinó a poder tenir la confirmació que la celebració d'aquest congrés es confirmi per als propers cinc o sis anys, no? Bé. Més efectius, més prevenció, més, d'alguna manera, estar a sobre els problemes i, d'alguna manera, els que perverteixen l'ordenament jurídic vigent, no?

Ara, deixi'm que li digui que, a tots els atestats que fan els Mossos d'Esquadra, ja s'hi incorporen fotografies dels danys que s'han ocasionat, i es fan valoracions, no

només dels danys, sinó, fins i tot, dels perjudicis causats. Per exemple, es fan valoracions dels diners, dels recursos que es deixen d'ingressar, per exemple, per retencions exagerades de trànsit. I aquestes valoracions s'incorporen als atestats policials i s'incorporen a les diligències judicials.

També li haig de dir que tenim un sistema judicial molt garantista i que, en ocasions, doncs, els processos, a vegades, malgrat la bona voluntat de les parts actuant, doncs, que es rescabalin dels recursos, dels danys, dels perjudicis, per part de les víctimes, sempre i en tot cas, el que succeeix és que es donen una sèrie de variables que, a vegades, fan que els processats o no puguin fer front a les despeses que s'originen, es declaren insolvents, però també pot encarrar processos no prou acreditats, que no s'han presentat factures en el moment processal convenient. Per tant, li vull dir que la casuística concreta, i filant molt prim, doncs, arriba a tenir una diversitat que fa que l'eficàcia que tots voldríem sigui, a vegades, no prou o no tant elevada, no?

Ara, ja es demanen imatges i en demanarem més. Hem de fer posar, i ho crec, i això ho podem compartir dintre dels recursos, que tinguem més càmeres, tant que siguin mòbils com fixes en aquestes situacions, doncs, específiques i que es pugui prevenir, i, per tant, autoritzar. Hem de continuar millorant la coordinació entre el sistema judicial, el Ministeri Fiscal i la policia i la Guàrdia Urbana. Crec que aquí també hi ha camp per recórrer i camp per millorar. Hem de ser més actius judicialment, hi estic d'acord, i, per tant, més compareixença i, per tant, més iniciativa. Hem de treballar per la multireincidència. Hem de posar en joc..., no sé si caldria la reforma del Codi penal..., potser ens l'hauré de plantejar, no?, però, com li he dit jo, noves penes, noves sancions, nous processos més imaginatius que ens permetin, doncs, retenir prèviament els que ja tenim identificats, i que, com vostè molt bé diu, i hi coincideixo, són professionals de la gresca i que, molt sovint, doncs, van repetint i van reincidint. I també, no em

faci avançar res, però... –temps tindrem per parlar-ne, segurament, i més enllà de la setmana que ve, que també–, crec que també hem de generar les condicions perquè la feina de la policia, doncs, tingui també més nivells de protecció.

Perquè, com vostè sap, alguns d'aquests professionals de la gresca formen part dels moviments radicals, dels transgressors, dels que també volen aprofitar aquests processos no només per exagerar la celebració d'una celebració esportiva, no només per aprofitar destruir una part del patrimoni públic o privat, sinó també per atacar la policia. I, a vegades, hi han debats... –que estic disposat a assumir-los també–, i posem la policia en situació d'excessiva indefensió. N'hauré de parlar, d'això. I en podem parlar amb tranquil·litat i sense massa discursos, d'alguna manera, farisaics, no? La policia, si ha d'actuar i ha d'arribar al límit... –i no parlo del que va passar divendres, parlo, de vegades, d'altres debats que hi han sobre l'actuació de la policia, de totes les policies, eh?–, doncs, bé, la policia ha de tenir, també, més nivells de protecció i de garanties per fer la seva feina.

I, a vegades, segons quin tipus de debats, ens oblidem que portant al límit segons quin tipus d'exigència, doncs, la nostra policia, la policia del país, doncs, queda, segurament, amb menys condicions per poder fer la seva feina amb tota la seva exigència. Per tant, també tindrem temps per parlar i per fer propostes en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió. La reprendrem demà a les deu del dematí, amb el punt tretzè de l'ordre del dia.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i quatre minuts.